MICHEL ZÉVACO

MICHEL ZÉVACO

Regina Argotului

CUPRINS:

I – SE VORBEŞTE DESPRE O FERESTRUICĂ LA POD.
II – LA PALATUL TOURNELLES.
III – LA PALATUL CLUNY.
IV – DE LA FERESTRUICĂ LA FEREASTRĂ.
V – HOËL DE MOTAUBAN.
VI – THIBAUT ŞI LUBIN.
VII – QUINTEMASSE ŞI BOUCASSIN.
VIII – STRADA BAUDRERIE.
IX – DOAMNA AGADOU.
X – ALCYNDORE ŞI PRIMEROSE.
XI – ALCYNDORE ÎNTÂIA.
XII – ÎNCĂIERAREA.
XIII – SFÂRŞITUL ÎNCĂIERĂRII.
XIV – PUNGA DE BANI.
XV – RAPORTUL.
XVI – DE-A LUNGUL STRĂZII SAINT-MARTIN.
XVII – ÎN CĂUTAREA LUI MONTAUBAN.
XVIII – ÎNTÂLNIREA.
XIX – ARESTAREA.
XX – VAGABONZII.
XXI – SE CONTUREAZĂ PERSONALITATEA ALCYNDOREI.
XXII – ÎN CARE SE VORBEŞTE DIN NOU DESPRE MONTAUBAN.
XXIII – QUINTÉNASSE ŞI BOUCASSIN PLECĂ LA VÂNĂTOARE.
XXIV – LA HANUL GHICITOAREI.
XXV – NECUNOSCUTUL.
XXVI – ÎN URMĂRIREA NECUNOSCUTULUI.
XXVII – ÎNCOTRO MERGEA ALCYNDORE?
XXVIII – LA PALATUL LORRAINE.

XXIX – PRINS ÎN CAPCANĂ.
XXX – NICOLLE DE SAVIGNY.
XXXI – PRINŢUL MOŞTENITOR HENRIC.
XXXII – CEEA CE FEMEIA VREA…
XXXIII – NOUA PĂŢANIE A LUI THIBAUT ŞI LUBIN.
XXXIV – QUINTÉNASSE ŞI BOUCASSIN LA LUCRU.
XXXV – QUINTÉNASSE, THIBAUT ŞI LUBIN.
XXXVI – ARESTAREA LUI MONTAUBAN.
XXXVII – SFÂRŞITUL ARESTĂRII LUI MONTAUBAN.
XXXVIII – LA LUVRU.
XXXIX – LA LOCUINŢA LUI MONTAUBAN.
XL – NOUA MISIUNE A LUI THIBAUT ŞI LUBIN.
XLI – LA PALATUL DE SAVIGNY.
XLII – GUILLEMETTE PIMPRENELLE.
XLIII – PE DRUMUL SPRE BAGNOLET.
XLIV – PE DRUMUL SPRE BAGNOLET continuare.
XLV – PE DRUMUL SPRE BAGNOLET continuare.
XLVI – LOGODNA.
XLVII – DE VILLE SE PREGĂTEŞTE DE ATAC.
XLVIII – ÎN URMĂRIREA PRIMEROSEI.

I – SE VORBEŞTE DESPRE O FERESTRUICĂ LA POD.

Era într-o dimineaţă călduţă şi senină a anului 1544… Sub cerul albastru catifelat, strada Saint-Martin începuse să prindă viaţă. Numeroşi vânzători ambulanţi se aflau deja la datorie: vânzători de păsări, de legume, de fructe, de cărbune, de lumânări, de feştile pentru lămpi; negustori de vin care-şi purtau marfa pe spatele măgarilor; florărese amabile în fuste colorate; cârpaci, băieşi, negustori de fiare vechi şi cofetari care-şi plimbau tartele şi plăcintele calde din orez; călugări, elevi nevoiaşi, nevăzători de la Quinze-Vingts, cu o desagă pe spate şi implorând mila publică cu o voce plângăreaţă; jongleri şi măscărici, toată această mulţime care mergea încolo şi încoace, care se agita,

zbiera, ţipa, psalmodia, cânta, declama, care râdea şi glumea în unele locuri, iar în alte părţi înjura şi se certa, umplând strada de un vuiet intens şi de zgomote asurzitoare.

Chiar în mijlocul străzii Saint-Martin, se înălţa hanul Coţofana Chioară a cărui inscripţie din fier forjat scârţâia la cea mai mică adiere de vânt.

Haideţi să pătrundem în acest han, să urcăm cele trei etaje, să urcăm până sus, sus de tot, sub acoperişul în pantă. Iată-ne ajunşi într-o locuinţă modestă şi mansardată, formată dintr-o cameră destul de confortabilă şi încă o încăpere în care nu se află decât un pat şi un cufăr. Cele două încăperi sunt luminate printr-o ferestruică, de unde se poate vedea strada Baudrerie în toată lungimea ei, şi o parte din strada Saint-Martin.

În apartament se află un tânăr: în jur de douăzeci de ani, cu ochi deschişi la culoare şi pătrunzători, o mustăcioară care-i scotea în evidenţă gura frumos desenată, cu un zâmbet de nepăsare şi batjocoritor, înalt de statură, cu umeri laţi şi foarte mândru în costumul său aproape nou din catifea. Părea gânditor şi nehotărât. Parcă se temea să se apropie prea tare de ferestruică, evitând-o pe cât posibil. Cu toate acestea, ferestruica părea să exercite asupra lui o atracţie deosebită, atracţie căreia încerca să se sustragă.

În cadrul uşii prin care comunicau cele două încăperi se mai afla un lungan care avea în jur de patruzeci de ani. Judecând după costumul aproape nou şi ţinuta acestuia, lunganul era fără îndoială valetul sau scutierul tânărului. Acesta urmărea cu o privire severă şi foarte atentă fiecare mişcare a tânărului său stăpân. Din când în când, mai mormăia ceva în barbă, ca pentru sine, privind cu furie înspre ferestruică.

— Tot acolo vă trage aţa!

Cu o familiaritate neaşteptată, el spuse cu o voce subţire:

— Domnule, v-aţi hotărât să mergeţi la domnul cardinal de Lorraine pentru a-i înmâna scrisoarea pe care, ilustrul

vostru tată, domnul Montauban, v-a încredinţat-o pe patul de moarte?

Spunând aceste cuvinte, lunganul îşi făcu semnul crucii cu mult devotament.

— Domnule, ştiţi foarte bine că tatăl vostru v-a asigurat că domnul cardinal vă va primi bine. Cardinalul vă va ajuta să intraţi în serviciul fratelui său, atotputernicul prinţ şi curajosul căpitan Claude, duce de Guise. Va fi începutul!

Deodată se întrerupse pentru a repeta încă o dată puţin mai tare:

— Tot acolo vă trage aţa!

Această exclamaţie se datora unei anumite mişcări a stăpânului său înspre ferestruică. Tânărul se întoarse brusc, se îndepărtă de ferestruică şi cu o mişcare de nerăbdare spuse:

— Langrogne, astăzi mă voi duce la el. Vezi bine că m-am îmbrăcat cu costumul cel nou.

El începu să se plimbe încolo şi încoace prin faţa faimoasei ferestruici care-l atrăgea din ce în ce mai tare. Văzând neliniştea stăpânului său, Langrogne spuse din nou:

— Tot acolo vă trage aţa! Vă spun eu că tot acolo vă trage aţa!

— Unde? Întrebă tânărul Montauban cu naivitate. La cardinal? N-ai observat că mi-am pus costumul cel nou special pentru această vizită?

Langrogne îşi înălţă capul cu un aer resemnat şi mârâi printre dinţi:

— Ah! Nu era asta o piedică pentru voi! De o lună de când suntem la Paris, îl îmbrăcaţi în fiecare zi costumul cel nou. Am ajuns să nu mai fac diferenţa între costumul cel nou şi cel vechi.

— La Paris, trebuie să fii tot timpul bine îmbrăcat. Sper că nu vrei să se vorbească despre stăpânul tău ca despre un cerşetor care n-are unde locui şi ce mânca!

— Cu toate acestea nu mai avem nimic, căci aţi vândut totul.

— Tu spui că nu mai am nimic, gură bogată. Este adevărat. Nu uita însă că îmi mai rămâne acest lucru.

El apucă cu mândrie mânerul imensei săbii care-i ajungea până la călcâie şi spuse:

— Cu ajutorul acestui lucru voi răscumpăra tot ce am vândut şi tot ce mi-a aparţinut cândva. Da, jur că voi repune în drepturi această veche şi nobilă familie din care am onoarea să descind eu, cavaler de Montauban, la ora actuală, ultimul şi unicul reprezentant.

Cu toate acestea Langrogne rămânea în continuare sceptic. Când stăpânul său termină ce avea de spus, valetul întrebă:

— Când, domnule?

— Când? Când voi deveni din nou bogat… fapt ce nu va întârzia prea mult.

Tânărul se întoarse şi se apropie din nou de ferestruică, pe care aproape că o uitase.

— Tot acolo vă trage aţa! Strigă Langrogne, aproape pe acelaşi ton cu care ar fi spus: Fiţi atent!

— La avere? Întrebă Montauban cu acelaşi aer naiv pe care-l avusese mai înainte.

Apoi adăugă degajat:

— Cel puţin aşa sper.

— Nu, domnule, nu la avere mă referem, replică Langrogne exasperat de faptul că stăpânul său părea că nu înţelege despre ce vorbeşte valetul. Eu spuneam că vă trage aţa la ferestruică şi o veţi deschide.

— Drept să-ţi spun, nu vreau să-ţi înşel aşteptările, spuse cu răceală Montauban.

Apoi, deschise larg faimoasa ferestruică.

— Este doar un pretext! Spuse Langrogne cu vocea lui şi mi-am dat seama că doreaţi să deschideţi ferestruica. Mă întreb ce am făcut de o lună încoace, de când am venit din Bretagne la Paris? Dumneavoastră cel puţin, v-aţi petrecut timpul la această ferestruică.

— Fiindcă mă interesează spectacolul străzii.

— Să nu-mi spuneţi mie acest lucru! Încă din prima zi, aţi avut ghinionul să zăriţi la fereastra unei case de vizavi o anumită făptură gingaşă… De atunci, n-aveţi altă preocupare decât să revedeţi acea făptură, întreaga voastră existenţă se desfăşoară în jurul acestei ferestruici.

— Exagerezi. Aminteşte-ţi de câte ori am ieşit!

— Da, dar aţi ieşit ca să o urmăriţi pe acea făptură gingaşă. Mă întreb, însă, de ce aţi urmărit-o, din moment ce n-aţi avut curajul să intraţi în vorbă cu ea. Nu i-aţi vorbit niciodată. Nu ştiţi nimic despre ea. Nici măcar numele ei.

— Te înşeli. Ştiu cum o cheamă. O cheamă Primerose!

— Ah! Mă uimiţi, domnule. Pun pariu că asta-i tot ce ştiţi despre ea, adăugă Langrogne.

— Mi-este de ajuns, îl asigură Montauban pe valetul său.

— După câte văd, vă mulţumiţi cu puţin. Dar, stăpâne, nu puteţi trăi astfel o veşnicie. Banii se cheltuiesc cu o viteză înspăimântătoare. Ar fi bine dacă v-aţi hotărî să duceţi scrisoarea cardinalului de Lorraine. Stăpâne, trebuie să ştiţi că dacă mai întârziaţi una sau două săptămâni, vom ajunge la sapă de lemn.

În acea clipă, Montauban auzi zgomotul unor ferestre care se deschideau. Se ridică brusc în picioare. Privi cu interes casa de vizavi, cea care se afla la întretăierea străzilor Saint-Martin şi Baudrerie. El zări profilul unei femei mai în vârstă şi ursuze care închidea ferestrele. Furios şi decepţionat, el îl opri pe valet, spunându-i:

— Destul, ajunge, călăule, asasinule, păcătosule… Mă voi duce la cardinal când voi avea eu chef. Până atunci, voi sta aici, în faţa acestei ferestruici. În plus, te-aş ruga să nu-mi mai impui capul cu prostiile tale.

Tânărul îi întoarse spatele lui Langrogne, care rămase mut de uimire şi se aşează în dreptul ferestruicii de unde nu se mişcă mult timp.

II – LA PALATUL TOURNELLES.

În aceeaşi dimineaţă, la palatul Tournelles, într-un mic salon se aflau trei personaje foarte tinere şi elegante.

Primul personaj, după rege, într-un regat era principele moştenitor. Se numea Henric, era principe de Viena, duce de Bretania şi moştenitor al tronului. Pe vremea aceea, Henric avea înjur de douăzeci şi cinci de ani. Era înalt, cu umeri laţi şi avea o ţinută impecabilă, întocmai ca tatăl său, regele François întâiul, care era gentilomul cel mai frumos şi mai elegant din regat.

Conform uzanţelor, cei doi însoţitori ai principelui erau doi nobili foarte bogaţi şi cultivaţi.

Era vorba despre contele Jacques d'Albon de Saint-André care avea douăzeci de ani şi era blond, cu ochi cenuşii, cu buze subţiri şi maniere mieroase; şi baronul Gaetan de Roncherolles, brunet, foarte sobru, cu trăsături neregulate şi maniere brutale. Şi acesta din urmă avea tot douăzeci de ani.

Principele Henric, cu o voce în care se putea ghici pasiunea, spunea:

— Da, prieteni, am descoperit o adevărată comoară, o frumuseţe de fată care ar putea să provoace gelozia celor mai strălucitoare frumuseţi de la curte! Vă jur că m-am îndrăgostit şi o iubesc cum n-am mai iubit pe nimeni până acum… O iubesc… şi va trebui ca şi ea să mă iubească căci altfel viaţa ar deveni insuportabilă!

Cei doi prieteni ai principelui îi aruncară acestuia o privire scrutătoare. Ceea ce se întâmpla era ceva grav şi serios. Zâmbetul încremeni pe buzele celor doi prieteni.

— Şi cum o cheamă pe această frumuseţe necunoscută?

— Nu ştiu… Am întâlnit-o în apropierea porţii Templului. În acea clipă, am simţit ca o săgeată în inimă. Am urmărit-o apoi pe drumul spre Bagnolet.

— Ar fi trebuit să intraţi în vorbă cu ea, spuse Roncherolles cu o voce aspră.

— Asta am şi făcut.

— Şi? Întrebară cei doi prieteni într-un glas.

— Ei bine! Se hotărî în sfârşit principele Henric să spună; mi-a aruncat o asemenea privire, încât m-am văzut obligat

să fac o plecăciune foarte adâncă şi am lăsat-o să-şi continue drumul.

Şi continuă înflăcărat:

— Da, da, moştenitorul tronului Franţei s-a fâstâcit tot în faţa acestei tinere necunoscute! Într-atât m-am fâstâcit încât am rămas ca un stâlp în mijlocul drumului. Din acea clipă, dragostea s-a cuibărit în inima mea.

Roncherolles şi d'Alban îşi aruncară priviri pline de înţeles. Situaţia era mai gravă decât şi-ar fi putut închipui. Se pare că era preludiul unei mari pasiuni. Tot atât de bine putea fi şi o dragoste trecătoare. Cei doi prieteni trebuiau să afle exact despre ce este vorba şi să se poarte în consecinţă. Ei începură să sondeze terenul:

— N-aţi încercat să vă continuaţi urmărirea?

— Am încercat… dar de departe şi având grijă să nu fiu observat. Am urmărit-o până la Bagnolet. Dar nu ştiu cum s-a întâmplat că, la un moment dat, am pierdut-o din vedere şi n-am mai găsit-o.

— Alte investigaţii n-aţi mai făcut?

— Nu! Pentru Dumnezeu, v-am spus că sunt un om terminat. De două ori m-am dus la Temple şi de două ori am întâlnit-o şi am urmărit-o… Ah! De la o distanţă apreciabilă bineînţeles. De fiecare dată s-a dus apoi la Bagnolet. Nu ştiu cum s-a întâmplat că de fiecare dată i-am pierdut urma la intrarea în sat.

— Astfel încât n-aţi reuşit să aflaţi nimic despre frumoasa necunoscută?

— Nici cum o cheamă, nici unde locuieşte, şi nici cine este?

— Absolut nimic, spuse Henric cu dezamăgire; în afară de un singur lucru… şi anume că fără această fiinţă viaţa mi se pare insuportabilă.

De data aceasta situaţia era cât se poate de clară: era vorba despre o adevărată pasiune. Roncherolles nu ezită nici o clipă şi spuse:

— Ei bine, domnule, dacă aveţi încredere în mine eu mă voi da peste cap şi în douăzeci şi patru de ore voi afla şi

numele şi adresa acestei făpturi încântătoare.

Saint-André, furios că prietenul lui i-o luase înainte, spuse cu hotărâre:

— Da, domnule, însărcinaţi-ne cu această misiune, iar noi vă vom aduce toate informaţiile dorite.

— Sunteţi nişte prieteni adevăraţi, strigă Henric bucuros. Nu voi uita niciodată gestul vostru, nici când voi urca pe tron.

Cei doi „prieteni” făcură o plecăciune până la pământ. Ei credeau că au şi fost însărcinaţi cu această misiune, gândindu-se că de acum încolo averile lor erau asigurate.

— Păstraţi-vă zelul, care mă bucură nespus, pentru o altă ocazie. I-am spus deja lui de Ville să se ocupe de această afacere. Şi-a început deja cercetările şi-l aştept să vină dintr-un moment în altul.

— Ah! Lui de Ville i-aţi încredinţat această misiune! Spuse Saint-André pe un ton tăios, după care adăugă:

— Drace! Ce va spune doamna Nicolle de Savigny, dacă află?

— Cu siguranţă va afla, dacă de Ville a fost însărcinat cu această misiune, spuse şi Roncherolles.

— Haide, haide, lăsaţi-l pe de Ville în pace, spuse principele cu un aer plictisit.

Apoi, pe un ton mai aspru adăugă:

— Înţeleg foarte bine ce vreţi să spuneţi: baronul de Ville este soţul doamnei Nicolle de Savigny. Pe de altă parte, doamna de Savigny mă răsfaţă cu drăgălăşeniile ei. Trebuie să ştiţi, însă, că de Ville mi-este devotat trup şi suflet. Apoi, el nu este altul decât soţul doamnei Nicolle. De Ville mi-este devotat şi din prietenie şi pentru ca copilul pe care doamna Nicolle mi l-a dăruit să poarte un nume. Dar cei doi soţi n-au nimic de împărţit. Sunt sigur că el nu-i va spune nimic doamnei Nicolle. În fine, chiar dacă ar afla, doamna Nicolle nu face parte dintre acele femei care să se supere pentru un fleac.

Cei doi prieteni înţeleseră că ar fi riscant să mai insiste.

— Dar ce va spune doamna Diane?

— Doamna Diane nu este o femeie, spuse principele cu seriozitate. Este o adevărată sfântă. Ea pluteşte pur şi simplu deasupra tuturor mojiciilor noastre şi slăbiciunilor noastre, încât nici nu-şi dă seama de ele.

Cei trei vorbiră despre cele două amante ale principelui. Mai exista, însă, şi o a treia femeie pe care s-ar fi putut s-o afecteze mai mult sentimentele principelui faţă de acea necunoscută. Era vorba despre propria lui soţie, Catherine de Medicis. Se pare, însă, că părerea acesteia din urmă nu prea conta din moment ce Roncherolles şi Saint-André nu considerară necesar s-o aducă în discuţie.

— Monseniore, este de dorit ca monseniorul Charles d'Orleans să n-o vadă pe frumoasa necunoscută de care v-aţi îndrăgostit, spuse Saint-André foarte rar.

Principele tresări. Ochii lui stinşi aruncară sclipiri sălbatice. Trăsăturile lui se crispară. Pe acea faţă care dintr-o dată se întunecă se putea citi mânia, o mânie surdă şi violentă. Principele împreună cu fratele său Charles, duce de Orleans, se urau de moarte, aşa cum pe vremuri se urâseră principele François şi cu fratele său Henric, care pe vremea aceea era duce de Orleans.

De astă dată, cei doi prieteni simţiră că-şi pot revărsa tot veninul inimilor lor fără nici un risc.

— Este omul care ar fi în stare să lupte pentru ea, spuse Roncherolles.

— Lucrul ăsta se întâmplă fiindcă simte că este sprijinit de rege în toate acţiunile lui, în timp ce pe voi vă detestă.

— Se vorbeşte că regele ar vrea să-l căsătorească cu una din fiicele împăratului.

— Şi că vrea să-i dea o avere considerabilă… În detrimentul propriei voastre moşteniri.

— Dacă regele ar mai trăi câţiva ani, iar voi nu luaţi nici o măsură, regatul peste care veţi domni va fi redus la jumătate.

— Fratele vostru va reuşi să vă doboare.

— Răbdare, răbdare, spuse Henric cu o voce stinsă; regele nu este veşnic… Va veni şi ziua când voi fi eu stăpânul… Abia atunci vom pune lucrurile la punct, eu împreună cu fratele meu.

— Să dea Domnul ca ziua aceea să vină mai repede, spuse Saint-André.

Roncherolles, privindu-l în ochi pe stăpânul său, spuse cu o voce aspră şi violentă:

— Putem da şi noi o mână de ajutor Domnului… Roncherolles propunea nici mai mult nici mai puţin decât uciderea regelui. Henric îşi strânse pumnii. Nu era pregătit pentru o astfel de crimă. Îşi întoarse capul şi nu răspunse.

Cei doi demoni se priviră zâmbind în modul cel mai sinistru. Ei aruncau o grăunţă otrăvită pe un teren propice pe care erau siguri că va prinde rădăcini.

Principele Henric ieşi din încurcătură datorită sosirii lui Jean de Ville, senior de Saint-Nerac şi de Saint-Remy, baron de Fontette, cavaler al regelui, şeful de temut al unei trupe de cavaleri şi soţul benevol al amantei principelui Henric.

Văzându-l, Henric uită într-o clipă pe cei doi prieteni ai lui, cât şi insinuările acestora.

— Ei bine, de Ville? Strigă el vesel.

— Ei bine, domnule, n-am aflat mare lucru, dar totuşi, v-am adus câteva informaţii utile. Tânăra se numeşte, sau mai degrabă i se spune Primerose.

— Primerose! Strigă Henric încântat; ce nume frumos! Primerose, Primerose, şi mai cum?

— Monseniore, Primerose şi atât. Este clar că este vorba despre vreun diminutiv.

— Şi eu cred acelaşi lucru. Sunt convins că această tânără face parte dintr-o familie nobilă.

— N-am putut să-i aflu numele în întregime, continuă de Ville. Aveţi puţină răbdare, monseniore, căci îl voi afla în curând. Un lucru sigur este că locuieşte pe strada Saint-Martin, colţ cu strada Bauderie şi vizavi de hanul Coţofana Chioară. Casa aparţine doamnei Agadou care are grijă de

fată. Poate că până la urmă va ceda, dar nu vă garantez absolut nimic. Iar dacă cedează, preţul va fi mare, chiar foarte mare, domnule!

— Ce importanţă are! Măcar de m-ar băga în seamă!

— În acest caz, aştept ordinele voastre.

Apoi, între principe şi baronul de Ville urmă o discuţie misterioasă din care fură excluşi d'Albon şi Roncherolles care erau palizi de invidie. După ce primi instrucţiunile stăpânului său, de Ville se retrase.

Să-l urmărim.

În strada Saint-Antoine, erau doi indivizi înarmaţi până-n dinţi. După cum arătau era lesne de ghicit profesiunea lor: spadasini sau ucigaşi cu simbrie. Unul dintre ei era de înălţime mijlocie, negru ca o cârtiţă, era din sud şi răspundea la numele de Quinténasse. Celălalt era precum un uriaş, burtos, imens şi se numea Boucassin.

De Ville se duse direct la aceste două personaje care cum îl văzură luară poziţie de drepţi, precum soldaţii în faţa superiorului lor.

— Quinténasse, vino cu mine. Spune-i tu şi lui Boucassin, căci pe mine tot nu mă aude.

Plecară în direcţia porţii Baudet, Quinténasse mergând alături de Ville, care-i dădea instrucţiuni cu voce înceată, iar Boucassin urmându-i şi prinzând din zbor unele explicaţii pe care i le dădea colegului său.

III – LA PALATUL CLUNY.

În acelaşi timp, în celălalt capăt al Parisului, în cartierul Universităţii, în acea clădire elegantă şi somptuoasă construită din ordinul puternicilor abaţi de Cluny pe strada Mathurins, în faţa unui birou plin de hârtii stătea un cavaler: avea în jur de patruzeci şi şase de ani, avea ochi frumoşi şi o privire pătrunzătoare, o gură senzuală şi fizionomia specifică scepticilor. Purta cu o eleganţă rar întâlnită un costum de mătase şi catifea şi cizme înalte din piele de căprioară; la brâu avea o sabie al cărui mâner era bătut în diamante.

Acest personaj nu era altul decât cardinalul Jean de Lorraine.

Pe partea cealaltă a biroului, într-o atitudine cât se poate de umilă stăteau doi călugări, fratele Thibaut şi fratele Lubin, pe care Clement Marot i-a cântat în compoziţiile sale.

Sprijinit de spătarul fotoliului şi picior peste picior, cardinalul spunea:

— Primerose! Frate Lubin, spuneţi că o cheamă Primerose? Acesta este un nume de floare, dar nu poate fi numele unei familii.

O clipă, cardinalul căzu pe gânduri.

„Numele este frumos. Fata este şi mai frumoasă. Voi avea cea mai minunată amantă, căci o vreau şi o voi obţine, oricât m-ar costa! Fie din pasiune, fie din ambiţie, simt că nu voi mai avea linişte, atâta vreme cât această tânără nu-mi va aparţine. Trebuie să pun mâna pe ea.”

Oftă, continuându-şi gândurile: „Dacă regele ar fi fost Henric al doilea şi nu François întâiul… acest lucru ar fi fost lesne de realizat. Henric al doilea ar fi fost un instrument uşor de manevrat. În timpul lui Henric al doilea noi vom fi stăpânii… Acuma, însă, suntem în dizgraţie, iar fratele meu, Guise, este în exil.”

Cei doi călugări aşteptau.

Deodată, cardinalul se întoarse spre ei. Deschise un sertar şi scoase două pungi, dintre care una era mai plină decât cealaltă.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, spuse cardinalul cu o voce mieroasă. Misiunea pe care vi-o încredinţez este foarte importantă. Tânăra pe care v-a trebui s-o urmăriţi este o persoană suspectă. Se bănuieşte că ar complota împotriva securităţii statului. Nu uitaţi, că de acum încolo securitatea statului nostru şi viaţa prea iubitului nostru rege se află în mâinile voastre.

Cei doi călugări se sculară în picioare, conştienţi de importanţa acordată de către cardinal. Cardinalul continuă:

— Acum vă veţi întoarce de unde aţi venit şi veţi continua supravegherea cu şi mai multă vigilenţă decât aţi făcut-o până acum. În plus, veţi respecta cu stricteţe instrucţiunile pe care vi le-am dat. Luaţi aceste două pungi. Cea mai mică este pentru voi doi… pentru diverse mici cheltuieli.

Cea mai mare este pentru cea care are grijă de tânără… drace… Cum aţi spus că o cheamă?

— Agadou, monseniore.

— Doamna Agadou, da, aşa este. Până acum această doamnă n-a putut fi coruptă, dar va trebui s-o faceţi să-şi schimbe atitudinea. Trebuie neapărat. Mă înţelegeţi?

— Monseniore, nu vă faceţi griji căci vom reuşi.

Un sfert de oră mai târziu, cei doi călugări, Thibaut şi Lubin, se îndreptau spre podul Saint-Michel. Cei doi păreau foarte îngânduraţi. Deodată, fratele Lubin spuse:

— Dragul meu, sunt convins că această doamnă Agadou care nici n-a vrut să audă de noi, în continuare va refuza…

Nu va accepta de asemeni nici această pungă care cântăreşte destul de mult.

— Şi eu gândesc la fel, dragul meu.

— Va trebui să-i dăm punga înapoi domnului cardinal şi să-i mărturisim că am dat greş în această importantă misiune pe care ne-a încredinţat-o. Frate Thibaut, suntem demni de dispreţuit.

— Din păcate, ăsta-i adevărul, frate Lubin. Mănăstirea va fi singura noastră salvare în faţa ruşinoasei noastre neputinţe.

— Acolo vom fi puşi la regim de pâine uscată şi apă.

Cei doi călugări oftară. Îşi continuară drumul în tăcere, oftând şi spionându-se reciproc cu coada ochiului. Mai făcură câţiva paşi, iar fratele Lubin rupse tăcerea spunând:

— Dacă această doamnă Agadou, cerul s-o binecuvânteze… sau mai degrabă dracu s-o ia, va refuza punga, şi sunt convins că o va refuza… singura noastră portiţă de scăpare este următoarea: să-i spunem

cardinalului că doamna Agadou a fost de acord cu tot ceea ce i-am propus.

— Cum rămâne însă cu punga, frate Lubin?

— Nu vom avea noi sufletul acela s-o abandonăm. O vom păstra pentru noi.

În timpul acesta, cardinalul Jean de Lorraine mergea dintr-un colţ în celălalt al biroului şi spunea:

— Această minunată fiinţă va fi a mea!

În clipa următoare, căzând pe gânduri, adăugă:

— Regele Franţei va trebui să fie Henric al II-lea. Acest lucru va trebui să se întâmple cât mai repede cu putinţă!

IV – DE LA FERESTRUICĂ LA FEREASTRĂ.

În timpul acesta, cavalerul de Montauban nu-şi părăsi observatorul său de la ferestruică. El urmărea o anumită fereastră de la primul etaj. Pentru el parcă nu mai exista nimic altceva decât această fereastră. Timpul trecea, iar cea pe care o aştepta cu acea nerăbdare caracteristică îndrăgostiţilor întârzia să apară. Cavalerul se enerva, se îngrijora şi-şi punea mii de întrebări unele mai absurde decât celelalte. Nu se clintea însă, din postul lui de observaţie.

Îndrăgostitul cel naiv nu-şi putea închipui că cea pe care o aştepta să apară îl observa şi ea din spatele geamurilor multicolore.

Era o minunată tânără de şaptesprezece ani, îmbrăcată într-o rochie de lână albă. Prinţul moştenitor nu exagerase cu nimic atunci când o descrisese. Nici nu se putea imagina o frumuseţe mai desăvârşită. Elementul fascinant al acestei tinere era acel amestec de candoare şi siguranţă impunătoare.

Tânăra Primerose – căci acesta era numele ei pe care l-am întâlnit în trei locuri diferite – Primerose îl urmărea pe tânărul cavaler Montauban fără ca acesta să-şi dea seama. În aceste clipe ochii ei frumoşi de un albastru intens erau cufundaţi într-o dulce visare: „Doamna Agadou mi-a spus că se numeşte Hoël de Montauban. Hoël, ce nume frumos…

Montauban, ce nume impunător… Hoël de Montauban, nu voi uita niciodată acest nume. Ce privire blândă are şi ce sentimente ciudate mi-a trezit… Trebuie să fie un om mândru, puternic, curajos, înţelept… Ah! Sunt sigură că este un gentilom cu un suflet nobil şi curajos… Obrajii săi roz şi catifelaţi se împurpurară: „Şi totuşi pe mine mă urmăreşte cu o incredibilă răbdare! Sărmanul de el, sunt oare atât de nemiloasă încât să nu-mi fac apariţia la fereastră? Căci nu se va mişca din postul lui dacă nu mă zăreşte.”

Apoi adăugă, suspinând: „Din păcate, acest frumos gentilom nu mi-este hărăzit! De fapt, cine sunt eu? O sărmană fată care nu ştie nimic despre familia ei şi care nu are nici un fel de avere… N-am nici măcar un nume. Acest nume de Primerose nu poate fi considerat un nume… Acest nobil şi curajos cavaler Hoël de Montauban nu-i pentru mine.”

Gândind aceste lucruri şi poate nedându-şi seama de ceea ce face, tânăra deschise fereastra.

Acolo sus, la ferestruica lui, Montauban îşi împreună mâinile extaziat şi rămase în admiraţie precum un credincios în faţa imaginii fecioarei.

Tânăra, cu acel curaj al inocenţei, îşi ridică privirea mândră şi pură şi-l privi drept în faţă. Apoi, îi surâse.

Dându-şi seama de gestul pe care-l făcuse, tânăra se înroşi şi închise fereastra.

Acea apariţie nu durase mai mult de două minute. Montauban, în schimb, o aşteptase mai mult de trei ore.

V – HOËL DE MOTAUBAN

— Langrogne, bunul meu Langrogne! Strigă Montauban intrând înnebunit în cameră, mi-a aruncat o privire! Mi-a zâmbit! Langrogne, sunt sigur că mă iubeşte… Am citit acest lucru în ochii ei!

— Cu atât mai bine, domnule, foarte bine! Poate că acum vă veţi hotărî să-l vizitaţi pe cardinalul de Lorraine.

— Mă voi duce, Langrogne, mă voi duce, bunul meu prieten! Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva, mă iubeşte! Ea! Pe mine! Ah! Dumnezeule, mă voi duce la cardinal… din moment ce ea mă iubeşte!

— Domnule, era şi timpul! Vă anunţ că nu mai avem decât 180 de franci.

— Nu-ţi face griji, Langrogne… Vom face avere, îţi promit… Ah! Va trebui să fim bogaţi ca s-o cucerim… Taci, nu mai spune nici un cuvinţel… Este lucru hotărât, am jurat… S-a făcut!

Tânărul îşi părăsi valetul la fel de brusc cum venise şi-şi reluă postul de observaţie, lăsându-l înmărmurit pe Langrogne care nu ştia dacă să pună bază sau nu, pe cuvintele stăpânului său.

Montauban stătu încă o oră la postul său de observaţie, după care reveni foarte tulburat.

Era palid şi foarte agitat.

— Ei, domnule, spuse Langrogne; v-a mai privit şi zâmbit de sunteţi atât de tulburat?

— Iarăşi au venit călugării aceia! Şopti Montauban. De data asta, va trebui să o scap de aceşti indivizi ale căror intenţii mi se par suspecte.

Deodată, cu un gest energic, el îşi încinse centura la brâu şi ieşi cu un pas hotărât.

Dinspre Saint-Merri veneau cei doi călugări, fratele Thibaut şi fratele Lubin, cu feţele mulţumite la gândul formidabilei prăzi pe care urmau s-o dobândească.

Dinspre Saint-Julien veneau Quinténasse şi Boucassin care vorbeau între ei.

În pragul casei se afla un tânăr gentilom care n-avea mai mult de douăzeci de ani. Acesta purta cu o elegantă dezinvoltură un costum din mătase şi catifea, tivit cu auriu. În jurul gâtului avea un lanţ de aur masiv, bătut cu pietre preţioase; pe părul bogat se înălţa o pălărie de catifea împodobită cu o pană albă şi un diamant enorm care strălucea.

Alături de acel tânăr se mai aflau patru indivizi înarmaţi până-n dinţi şi urmărindu-l pe tânărul gentilom cu coada ochiului, ca şi cum ar fi făcut parte din suita acestuia.

Tânărul, la rândul lui, îi urmărea, pe de-o parte, pe cei doi călugărit iar pe de altă parte, pe cei doi curajoşi care înaintau. În acelaşi timp, el supraveghea şi casa Primerosei. Deodată, se deschise o fereastră la care apăru o femeie mai în vârstă. Tânărul îi făcu un semn discret, la care aceasta răspunse printr-un semn la fel de discret şi închise fereastra. Această femeie nu era alta decât doamna Agadou, cea care avea grijă de Primerose.

Tânărul gentilom mai aruncă o ultimă privire călugărilor şi celor doi curajoşi, după care uşa hanului se deschise şi intră.

Cei patru indivizi intrară şi ei şi, ca din întâmplare, se aşezară la o masă în apropierea tânărului.

Acesta nu păru să le acorde nici cea mai mică importanţă. Celui mai bătrân din cei patru indivizi îi făcu un semn rapid la care acesta răspunse cu o înclinare a capului.

În acel moment, apăru şi Montauban. Era cam palid, dar părea foarte calm şi stăpân pe el. În timp ce se îndrepta spre uşă pentru a-i împiedica pe călugări şi pe ceilalţi doi curajoşi să intre, o voce îl salută:

— Domnule, permiteţi-mi să vă prezint respectuoasele mele omagii.

Cel care vorbise era un bărbat la vreo cincizeci de ani, înfăşurat într-o pelerină de-un roşu aprins. Montauban răspunse plicticos:

— Domnule de Pontalais, sunt onorat să vă salut.

— Faceţi-mi plăcerea şi ciocniţi un păhărel cu mine. Domnule, astăzi eu fac cinste. Este un lucru destul de rar, aşa că nu trebuie să rataţi ocazia.

Fără să aştepte vreun răspuns, el răcni:

— Doamnă Pimprenelle, aduceţi o sticlă de Saumur… Din cel bun… Şi foarte rece, dacă se poate.

— Domnule de Pontalais, voi răspunde invitaţiei voastre după ce voi spune câteva vorbe acestor călugări, răspunse Montauban.

Cu coada ochiului, el făcu semn înspre Thibaut, Lubin, Quinténasse şi Boucassin, care tocmai îşi făceau intrarea în salon.

— Aş putea şti, dacă nu sunt prea indiscret, ce vreţi să le spuneţi?

— Dumnezeule! Vreau să-i rog să meargă în altă parte să bea. Nu-mi place să-i văd aici.

— Drace, spuse Pontalais, schimbându-se la faţă, şi dacă refuză?

— Voi fi pus în situaţia să-i dau afară.

— Dumnezeule! Şopti Pontalais. Apoi, adăugă în şoaptă:

— Înainte să daţi această lovitură, vreţi să-mi acordaţi câteva minute?

— Vă pot acorda zece minute, domnule, consimţi Montauban mirat de emoţia interlocutorului său. De altfel, nu mă grăbesc din moment ce cei patru s-au aşezat confortabil.

— Domnule, aşezaţi-vă lângă mine. Mai aproape, vă rog, ca să nu se audă ceea ce vreau să vă spun.

În timp ce Montauban vorbea cu Pontalais, Thibaut şi Lubin se instalaseră lângă o fereastră deschisă de unde se putea vedea casa Primerosei.

Quinténasse şi Boucassin se aşezaseră lângă altă fereastră, fapt ce le permitea şi lor să supravegheze aceeaşi casă. Quinténasse şi Boucassin se aşezară liniştiţi fără să atragă atenţia asupra lor. Comandară o sticlă de vin.

Nu acelaşi lucru se întâmplă cu cei doi călugări Făcură multă zarvă în jurul lor şi comandară cu voce tare:

— Pentru început serviţi-ne omletă cu şuncă, un pateu, un pui…

— Şi patru sticle de vin de Anjou… ca să ne potolească setea. Apoi mai vedem noi.

Fiindcă doamna Pimprenelle se apropia de ei puţin speriată, cei doi călugări îşi puseră ostentativ punga pe masă. Fratele Lubin o asigură, spunând:

— Fiţi fără grijă, doamnă Pimprenelle, avem cu ce plăti.

Acest mic incident nu trecu neobservat.

Cei patru indivizi înarmaţi care se aşezaseră lângă tânărul necunoscut îl observară. Doi dintre ei rămaseră indiferenţi. Ceilalţi, doi, însă, începură să se agite şi, cu voce foarte înceată, îşi spuseră:

— I-ai văzut pe cei doi, Esclaireau-les-Mains-Rouges? Sunt plini de aur.

— I-am văzut, Barbiton-la-Hure. Au cel puţin o mie de franci asupra lor.

— Ne-ar prinde bine banii ăştia. Ce părere ai?

— Părerea mea este că banii ăştia trebuie să ajungă în buzunarele noastre.

Vorbiseră foarte încet. Totuşi cel mai bătrân dintre ei îi auzise. Se aplecă şi el peste masă şi arătând înspre gentilomul care părea că nu-i observase, spuse:

— Fiţi atenţi, căci Alcyndore ar putea să vă audă. Ea are auzul tare ascuţit. În plus, ei nu-i place să vă ocupaţi de alte treburi când suntem în misiune.

În glasul celui care vorbise se putea ghici nu numai respectul, dar şi admiraţia pentru tânărul gentilom Alcyndore. În schimb, ceilalţi doi aruncară priviri neliniştite şi parcă terorizate. Ei răspunseră grăbiţi ceea ce era un indiciu al respectului pe care-l purtau acelui personaj enigmatic:

— Foarte bine, Eustache Coppegorge. Alcyndore nu va avea motive să fie nemulţumit de noi.

— Ne vom ocupa de călugări, când şeful nu va mai avea nevoie de noi.

— Chiar vă sfătuiesc acest lucru. Mai ales că ştiţi ce mână grea are.

Cei doi, Esclaireau-les-Mains-Rouges şi Barbiton-la-Hure, îşi curbară spinările ca şi cum ar fi simţit deja greutatea

acelei mâini.

Cel de-al patrulea individ, care răspundea la numele de Choppin-le-Gentilhomme, părea în extaz şi nu-şi lua ochii de la Alcyndore.

În acest timp, Pontalais îi spunea lui Montauban:

— Aceşti doi călugări, Thibaut şi Lubin, sunt în serviciul cardinalului de Lorraine. Pe de altă parte, ştiu că vă bazaţi pe cardinal pentru a vă reface averea. Mă înţelegeţi?

— Încep să înţeleg, zâmbi Montauban. Şi ceilalţi doi sunt tot în serviciul cardinalului?

— Nu, domnule. Aceştia doi sunt mâna dreaptă a baronului de Ville! Acum înţelegeţi ce încurcătură era să faceţi?

— Domnule Pontalais, înţeleg perfect. Atacându-i pe cei doi călugări, aş fi stricat relaţiile cu cardinalul, în care mi-am pus toate speranţele. Atacându-i pe Quinténasse şi pe Boucassin, m-aş fi lovit de prinţul moştenitor Henric şi de baronul de Ville. În cazul ăsta, mă simt între ciocan şi nicovală.

— Ştiam eu că veţi deveni prudent în momentul când veţi şti despre ce-i vorba, spuse Pontalais râzând.

— Domnule de Pontalais, voi fi într-atât de prudent încât nu voi conteni cu complimentele în faţa acestor importante personaje.

Montauban se ridică brusc şi se îndreptă spre masa călugărilor care degustau vinul de Anjou în aşteptarea omletelor, care tocmai soseau bine rumenite şi răspândind un miros îmbietor. În momentul în care ospătăriţa aşeza omleta pe masă, Montauban interveni. Apucând-o de braţ, el spuse:

— Du asta înapoi la bucătărie!

Gestul lui Montauban nu fu brutal. Tonul cu care dăduse acel ordin fusese astfel încât ospătăriţa, speriată, nu ezită nici o clipă şi se întoarse rapid la bucătărie.

Cei doi călugări rămaseră o clipă stupefiaţi. Apoi, revenindu-şi, se ridicară amândoi o dată şi răcniră într-un

glas.
— Ce se întâmplă aici?
— Ce înseamnă asta?
Montauban se scotoci prin buzunare, scoase un bănuţ de aur şi punându-l pe masă în faţa călugărilor spuse:
— Luaţi asta şi duceţi-vă să beţi şi să mâncaţi în altă parte.
VI – THIBAUT ŞI LUBIN.
Cei doi călugări nu străluceau prin inteligenţă. Ei nu-şi dădură seama de furtuna care plutea deasupra capetelor lor. Ei nu văzură decât acea monedă de aur. Deodată, figurile lor supărate se luminară, un zâmbet larg se înfiripă pe buzele lor, iar ochii lor mici străluceau de plăcere.
— O monedă absolut nouă din Flandra care valorează douăzeci şi doi de franci, spuse Lubin. Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule.
Moneda de aur dispăru îndată, fără ca cineva să poată spune cum.
Thibaut, cu un zâmbet de zile mari, spuse:
— Dragă domnule, vom bea în sănătatea voastră până la ultimul bănuţ.
Apoi, se aşezară liniştiţi, crezând că nu mai au nimic de spus.
Montauban, însă, le aminti:
— Domnii mei, uitaţi că v-am dat această monedă cu condiţia s-o cheltuiţi în altă parte.
— Dar de ce în altă parte? Se miră Thibaut. Putem s-o cheltuim foarte bine şi aici.
Lubin, trecându-şi o limbă pofticioasă peste buze, spuse:
— Aici bucătăria este delicioasă, vinurile sunt deosebite, iar madame Pimprenelle n-are egal în pregătirea bucatelor.
— Nu spun că n-aveţi dreptate, dar vreau să plecaţi de aici. Mă înţelegeţi? Trebuie să plecaţi chiar în clipa asta.
În vocea lui Montauban se simţea un uşor accent de nerăbdare. Thibaut şi Lubin, văzându-l atât de tânăr şi politicos, erau cât se poate de liniştiţi: ei gândeau că în cele din urmă vor reuşi să-l convingă să renunţe. Luară, deci, un

aer maiestuos şi pe un ton care nu permitea replică, spuseră:

— Dar ne simţim foarte bine aici.

— Şi nu ne vom mişca de aici.

Montauban renunţă la cuvinte. Cu amândouă mâinile luă masa care-l despărţea de cei doi călugări şi o puse de-o parte. Apoi, arătând înspre uşă, spuse:

— Căraţi-vă imediat! Ori vreţi să vă arunc pe uşă afară?

Glasul tânărului era atât de impunător şi ameninţător, încât Thibaut şi Lubin îşi dădură seama că nu-i de glumă. Ei se priviră cu mirare, dar totuşi nu se dădură bătuţi. Luându-şi un aer şi mai maiestuos şi fulgerându-l cu privirile pe tânărul cavaler, cei doi călugări spuseră într-un glas:

— Ştiţi că noi suntem în serviciul monseniorului cardinal de Lorraine?

— Pentru ultima dată vă spun să ieşiţi, îi întrerupse Montauban.

Thibaut şi Lubin îl văzură pe tânăr din nou foarte calm. Cei doi crezură că reuşiseră să-l impresioneze. Apoi, cu toată energia de care erau capabili, spuseră în cor:

— Este dreptul nostru să rămânem şi vom rămâne aici.

— Hanurile sunt deschise pentru toată lumea.

Cu toate acestea, teama li se cuibărise în suflet şi aruncau priviri rugătoare în jurul lor. Nimeni, însă, nu ne veni în ajutor.

— Voi aţi vrut-o, spuse liniştit Montauban. Spunând acestea, tânărul îl înhaţă pe Lubin care se afla cel mai aproape de el. Deşi cei doi călugări erau enormi, tânărul îl luă pe Lubin ca pe un fulg. Fereastra deschisă se afla la doi paşi de ei. Se îndreptă spre fereastră, în timp ce călugărul dădea din mâini şi din picioare.

Montauban îl lăsă să cadă, iar Lubin căzu pe enormul său posterior. Călugărul fu zdruncinat destul de puternic, dar nu păţi nimic grav. Acest lucru nu-l împiedică, însă, să urle ca din gură de şarpe:

— Sunt pe moarte!

Apoi, aproape că leşină de frică.

Montauban se întoarse zâmbitor. Nimic din atitudinea lui nu trăda efortul pe care tocmai îl făcuse.

În schimb, uşurinţa cu care-l aruncase pe călugăr pe fereastră trezi entuziasmul celor prezenţi.

— Dumnezeule! Dar acest tânăr gentilom este Hercule în persoană! Spuse plin de admiraţie Pontalais.

Alcyndore îl privi pe Montauban cu mai multă atenţie. În ochii lui negri şi frumoşi se ivi o sclipire de simpatie.

Eustache Coppegorge, Esclaireau-les-Mains-Rouges, Barbiton-la-Hure şi Choppin-le-Gentilhomme îşi exprimară admiraţia printr-o serie de înjurături expresive, în timp ce câţiva elevi şi soldaţi începură să aplaude pur şi simplu.

Toţi cei prezenţi îşi concentrară atenţia înspre tânărul cavaler, pe care toţi îl priveau cu respect.

Fără să remarce efectul pe care-l produsese, Montauban se întoarse spre Thibaut şi cu vocea sa liniştită care nu trăda efortul pe care-l făcuse, spuse:

— Acum este rândul tău. Alege între fereastră şi uşă.

Thibaut alesese deja. El bătea în retragere înspre uşă.

Montauban care-l urmărea fără să se grăbească, îl avertiză:

— Dacă vă mai prind vreodată în acest loc, dacă veţi mai da târcoale casei de peste drum, am să vă dau o mamă de bătaie, de-o să mă pomeniţi. Să nu uitaţi că Hoël, cavaler de Montauban îşi respectă întotdeauna promisiunile făcute.

Aceste cuvinte, cât şi tonul pe care fuseseră spuse îl speriară definitiv pe Thibaut, care se îndreptă grăbit spre ieşire. Se întinse cât era de lung în mijlocul drumului. În acea clipă, Lubin îşi reveni şi prima lui grijă fu să scoată nişte urlete de animal înjunghiat. Thibaut se alătură şi el urletelor acestuia.

Montauban îi urmări din pragul uşii, râzând cu poftă. Intră din nou în sala de mese, lăsând uşa deschisă în urma lui. Cu

zâmbetul pe faţă, el se îndreptă spre Quinténasse şi Boucassin.

VII – QUINTEMASSE ŞI BOUCASSIN.

După ce se instalaseră la o masă, cele două personaje comandaseră ceva de mâncare şi două carafe de vin: fiecare cu carafa lui. Era un vin sec care convenea gusturilor celor doi.

În timp ce mâncau şi beau, ei urmăreau cu coada ochiului casa Primerosei. Acest lucru era uşor de realizat, ţinând cont de poziţia pe care o aveau lângă fereastra deschisă. Această activitate secretă a celor doi nu-i împiedică să vadă ceea ce se petrecea în jurul lor.

Şi ei, ca toată lumea de altfel, urmăriseră scena dintre cavalerul de Montauban şi cei doi călugări, admirând forţa de care dăduse dovadă cavalerul. Se abţinură însă să facă vreun comentariu. Aventura călugărilor îi amuză nespus, astfel încât Quinténasse făcu o remarcă puţin mai tare decât ar fi trebuit:

— Bine lucrat! Nu este cinstit să trebuiască să suporţi prezenţa unor astfel de indivizi.

În acel moment, Montauban se îndrepta spre ei. Tânărul avea un auz deosebit de fin şi auzi remarca lui Quinténasse. El continuă însă să zâmbească îndreptându-se spre masa lor.

Quinténasse era un bărbat inteligent. Văzând fizionomia tânărului, acel zâmbet batjocoritor, acea privire îndreptată asupra lui, înţelese într-o clipă intenţia tânărului.

Nu era însă un bărbat căruia să-i fie frică de o ameninţare. Era un om feroce, capabil să comită chiar şi o crimă. Primise, însă, instrucţiuni precise, căci dându-şi seama de intenţiile lui Montauban, în loc să-i opună rezistenţă, aşa cum ar fi procedat în alte împrejurări, se ridică şi-i spuse lui Boucassin:

— Să mergem!

Boucassin nu văzuse nimic şi nici nu auzi spusele prietenului său.

Văzând însă, atitudinea lui Quinténasse, înţelese că se întâmpla ceva neprevăzut. Se sculă rapid, urmărind gesturile colegului său.

Montauban înţelese manevra acestora şi vru să le arunce şi lor o săgeată:

— Ah, ah, deci v-aţi dat seama că dacă nu-mi plac călugării în jurul meu nu-mi place nici bâzâitul spionilor. Bine faceţi-că plecaţi.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, răspunse Quinténasse, în timp ce se ridica.

Şi cu o atitudine plină de demnitate, adăugă:

— Plecăm fiindcă aşa vrem noi, asta-i tot. Dacă aveţi ceva de împărţit cu noi, urmaţi-ne.

— Foarte bine, vă voi urma, zâmbi Montauban.

Acest schimb de cuvinte se desfăşură foarte rapid.

Alcyndore şi cei patru indivizi înarmaţi auziseră întreaga discuţie. Ei începură să se agite.

— Drace! Mârâi Eustache Coppegorge. Acest tânăr ar fi demn să facă parte din grupul nostru.

Montauban câştigase simpatia celor patru inşi înarmaţi care apreciau forţa şi care simţiseră că tânărul cavaler este un revoltat ca şi ei.

Numai Alcyndore nu spuse nimic. Dădu, însă, din cap aprobator. Deşi continua să afişeze o atitudine cât se poate de rezervată, tânărul cavaler de Montauban devenea din ce în ce mai interesant pentru el. Curios să vadă ce se va petrece în continuare, se ridică şi se îndreptă spre ieşire. În spatele lui, cei patru îl urmară.

Pontalais nu se lăsă nici el mai prejos şi înfăşurându-se în mantia-i roşie, ieşi şi el.

Într-o clipă, toate aceste personaje se aflau în faţa hanului, deschizându-şi bine ochii şi urechile.

VIII – STRADA BAUDRERIE.

Quinténasse şi Boucassin ieşiră din han. La ieşire, zăriră un căţel cu părul creţ, care când îl zări pe Quinténasse începu să se gudure la picioarele acestuia.

Când îşi văzu căţelul, în privirea nemiloasă a cavalerului se aprinse o sclipire de tandreţe. El nu se opri, însă, din mers, şi spuse ceva pe un ton în acelaşi timp afectuos şi arţăgos:

— Ai venit şi tu în cele din urmă? Tare bine mai nimereşti şi tu! Haide, du-te, pleacă! Căci va ploua cu lovituri şi s-ar putea să primeşti şi tu câteva.

În acel moment, Montauban se afla lângă Quinténasse, iar acest mic incident nu trecu neobservat.

„Dumnezeule, ce minune? Această brută este capabilă şi de sentimente de tandreţe? De un lucru sunt convins: îşi iubeşte căţelul!” îşi spuse în sinea lui Montauban.

Apoi visător: „Ce ciudat, acum acest bărbat mi se pare mai puţin hidos.”

Câinele înţelese spusele stăpânului şi-l ascultă docil. Dădu capul pe spate, îşi băgă coada între picioare, scoase un schelălăit şi făcu înconjurul grupului. În trecere, el mirosi cizmele lui Boucassin şi-şi manifestă dispreţul faţă de acesta, făcând pe el. Apoi, plecă.

Quinténasse şi Boucassin se opriră la intrarea în strada Baudrerie, exact sub ferestrele casei doamnei Agadou. Montauban se aşează în faţa lor, sub una din ferestrele ale cărei jaluzele din lemn erau ermetic închise. Fără cel mai mic zgomot, jaluzelele se întredeschiseră. Tânărul însă nu luă în seamă acest lucru. Cu o voce aspră, el spuse:

— Mă auziţi, vă interzic să mai puneţi piciorul vreodată în acest han. Vă interzic să mai daţi târcoale acestei case aşa cum faceţi de la o vreme încoace.

— Ne luaţi drept călugări, sau ce doriţi? Mârâi Quinténasse.

— Vă tratez exact ca pe ei, căci vă comportaţi la fel, răspunse cu răceală Montauban.

— Dar noi nu suntem nişte călugări amărâţi. Vom veni la acest han de câte ori vom avea chef. Această stradă aparţine tuturor. Dacă nouă ne place să dăm târcoale acestei case, nimeni nu ne va putea împiedica s-o facem. Iar

dacă nu sunteţi mulţumit, micul meu domn, vă putem răspunde altfel.

Spunând aceste cuvinte, Quinténasse îşi lovi cu putere sabia care-i atârna la brâu.

Dând uşor din cap, Montauban consimţi şi zâmbind în continuare spuse pe acelaşi ton glacial:

— N-am să-mi murdăresc eu sabia cu sângele vostru!

— Ah! Dar cu ce credeţi că ne veţi reduce la tăcere? Mârâi Quinténasse şi arătând înspre pumnal adăugă:

— Cu ăsta?

— Cu astea, spuse Montauban întinzând mâinile; sub nasul duşmanului.

— Cu mâinile astea de femeie?

— Pentru oameni ca voi este absolut suficient! Îi asigură Montauban.

— Bun! Şopti Quinténasse.

Întorcându-se spre Boucassin, spuse:

— Ai înţeles? Dă-i domnului o lecţie bine meritată.

Se dădu doi paşi înapoi, îşi încrucişa braţele pe piept, vrând să sublinieze în acest fel că intervenţia sa nu va fi necesară.

Boucassin izbucni în râs. Ridică un pumn imens capabil să omoare şi un bou.

N-avu timp să lovească căci primi o lovitură teribilă în stomac. Simţi cum o forţă supraomenească îl ridică şi pierzându-şi echilibrul se rostogoli câţiva metri şi-şi pierdu cunoştinţa. Montauban zărise pumnul care i se pregătise. Se dădu câţiva paşi înapoi, îşi luă avânt şi cu capul între umeri porni la atac. Cu capul lovise în stomacul colosului, aruncându-l cât colo.

Într-o clipă, se întoarse înspre Quinténasse, care parcă se transformase într-o statuie. Montauban îşi agita pumnii prin aer cu o rapiditate fulgerătoare. Primul pumn îl atinse pe Quinténasse drept în faţă.

Se clătină şi scuipă doi dinţi, urlând:

— Ah! Drace!

Al doilea pumn îl atinse în stomac. Se prăbuşi şi leşină alături de Boucassin.

În acel moment, căţelul care nu se îndepărtase prea tare, se apropie de stăpânul lui gemând.

Montauban păru că-l înţelege şi-i spuse:

— Da, sper că nu te-ai supărat pe mine. N-am vrut să-i fac vreun rău stăpânului tău. În câteva clipe îşi va reveni.

Se aplecă şi mângâie căţelul care nu opuse nici o rezistenţă, dând din coadă mulţumit. Apoi se aşează lângă stăpânul său, lingându-i mâinile şi faţa.

Montauban se îndrepta acum spre intrarea în han.

În momentul când se întoarse cu spatele, jaluzelele se închiseră la loc fără pic de zgomot. Frumoasa şi graţioasa Primerose se afla în spatele jaluzelelor şi auzise şi văzuse întreaga scenă. Palidă, cu ochii ei mari şi albaştri privind în depărtare, ea şoptea încetişor:

— Pentru mine! Pentru mine a făcut acest lucru! Veghează asupra mea şi aici şi atunci când mă urmăreşte de la distanţă cu toată discreţia! Cât de puternic şi curajos este! Şi cât de mult mă iubeşte! Iar eu? Nu-mi dau seama dacă-l iubesc, dar simt că nici un alt bărbat nu m-ar putea face fericită în afara lui. Dacă nu voi reuşi să mă căsătoresc cu el, prevăd că voi muri domnişoară.

Tânăra intră în camera ei, deschise larg fereastra care dădea înspre strada Saint Martin şi se aşează în faţa unui tablou, şoptind:

— Cel puţin să mă zărească. Atâta lucru pot să-i ofer şi eu.

În timpul acesta, Pontalais îl opri pe Montauban şi-i spuse:

— Dumnezeule mare, dar ce se întâmplă, domnule? În felul acesta ţineţi cont de sfaturile mele?

Cavalerul dându-şi seama că fereastra Primerosei este deschisă, spuse grăbit:

— Scuzaţi-mă, domnule, dar sunt aşteptat. Din două salturi, traversă sala de mese a hanului, apoi urcă scările locuinţei lui câte patru o dată şi se năpusti la ferestruica lui, nevrând să-l asculte pe Langrogne care se lamenta:

— Ei bine! Aţi venit ca să vă aşezaţi din nou la această ferestruică? Va trece şi ziua asta şi tot nu veţi ajunge la monseniorul cardinal de Lorraine. Ah! Vreţi să trăim în mizerie şi sărăcie. Ei bine, domnule! Fiţi liniştit, căci zilele negre se apropie cu paşi repezi.

Probabil că Langrogne ar mai fi continuat mult pe acest ton. Montauban îi aruncă, însă, o asemenea privire încât acestuia îi îngheţară cuvintele pe buze.

Montauban nu-l mai băgă pe valet în seamă şi-şi luă postul său de observaţie în primire. Primerose stătea în faţa unui tablou, nu departe de fereastră. Tânărul se aşează în aşa fel încât să vadă, fără să fie văzut. Rămase astfel mult timp în admiraţie.

Montauban n-avea de gând să se arate. Primerose, nebănuind şiretlicul tânărului, se mira de absenţa acestuia de la postul său de observaţie. Apoi, îşi spuse: „Poate că nu a ajuns încă acasă! Da, asta trebuie să fie, fiindcă altfel ar fi apărut la ferestruica lui. Ei bine, voi sta aici până va apărea.”

Acum, ea dorea să-l vadă pe Montauban. Îndrăgostitul era nemulţumit de calmul şi indiferenţa tinerei care nu-şi ridică nici măcar o clipă ochii înspre el. El nu ştia că femeile, chiar şi cele mai inocente şi fără experienţă, au stilul lor aparte de-a privi fără a fi observate.

IX – DOAMNA AGADOU.

Alcyndore împreună cu cei patru indivizi înarmaţi admirară vigoarea şi siguranţa loviturilor lui Hoël de Montauban.

Ei îl priviră cu simpatie pe cavalerul zâmbitor şi liniştit ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Alcyndore căută să-şi înfrâneze simpatia şi admiraţia faţă de tânărul cavaler. În timp ce-i arunca o privire nedefinită, el şopti:

— Este puternic şi curajos. Nu putem nega acest lucru. Rămâne de văzut dacă-i la fel de puternic şi curajos la scrimă. Dumnezeule, ce n-aş da să-mi pot încrucişa sabia cu a lui, măcar o clipă!

Spunând acestea, Alcyndore îi făcu un semn discret lui Eustache Coppergorge… care-i răspunse printr-o imperceptibilă mişcare a capului. Apoi, traversă strada şi se opri în faţa intrării casei doamnei Agadou.

În orice altă împrejurare, Montauban l-ar fi observat pe elegantul gentilom care bătu la uşa celei pe care o iubea. El, însă, era absorbit de frumuseţea tinerei şi nu mai vedea nimic în jurul lui. Astfel, nu-l observă nici pe Alcyndore care bătu la uşă. De altfel elegantul şi enigmaticul gentilom nu aşteptă nici măcar o clipă. Fără îndoială era aşteptat, căci uşa se deschise de îndată ce se apropie de ea. Se pomeni faţă în faţă cu doamna Agadou.

Aceasta făcu o plecăciune până-n pământ şi şopti cu o voce mieroasă:

— Dumneavoastră aici, la mine, doamnă? Câtă onoare mi se acordă!

Alcyndore aruncă o privire bănuitoare în jurul ei şi închise uşa. Cu o voce gravă, dar melodioasă, ea o dojeni iritată:

— Nu poţi să-mi spui domnule? Bătrână nebună, nu vezi că sunt deghizată în bărbat?

— E drept, scuzaţi-mă! Obişnuinţa, bat-o vina! Voi fi mai atentă, domnule… domnule de Maubert. De altfel, sunt singură. Nu m-a auzit nimeni.

— N-are importanţă, o dojeni Alcyndore. Când sunt în straie bărbăteşti, vreau să mi se spună domnule Jean de Maubert. Bătrână nebună, încearcă să nu mai uiţi acest lucru! Condu-mă la tine în cameră.

Urcară la etajul doi şi intrară în camera bătrânei. Alcyndore – sau Jean de Maubert, cum vroia să i se spună când era deghizată în bărbat – se aşeză în singurul fotoliu ce se afla în încăpere. Doamna Agadou rămase în picioare în faţa ei. Alcyndore îşi încrucişa picioarele. Jucându-se cu minunatele inele pe care le purta la degete şi, cu vocea ei melodioasă, ordonă:

— Vorbeşte!

— Se petrec mereu aceleaşi lucruri: pe de-o parte călugării, pe de altă parte ceilalţi doi indivizi, iar domnul baron de Ville care-mi dă şi el târcoale.

— Ţi-au oferit bani? Se interesă Alcyndore, fixând-o pe bătrână cu ochii ei negri şi frumoşi.

— Mulţi bani, domnule, gemu bătrâna, oftând.

— Pe care i-ai refuzat, aşa cum ţi-am ordonat!

— Din păcate, da, domnule, oftă bătrâna.

Alcyndore se scotoci prin buzunare şi scoase o punguţă.

— Ţine, asta ca să nu mai oftezi după banii pe care a trebuit să-i refuzi.

Doamna Agadou după ce luă punguţa şi făcu o plecăciune în semn de mulţumire, se lamentă în continuare:

— Totuşi, domnule, mi-este tare greu să refuz bani!

Şi într-un acces de sinceritate naivă adăugă:

— Nu este prea prudent din partea voastră să mă lăsaţi în faţa acestor tentaţii. Domnule, simt că nu mai pot rezista mult timp în faţa tentaţiei. Dar mai bine să mor, decât să vă trădez.

Era imposibil să te îndoieşti de sinceritatea bătrânei. Alcyndore îi aruncă o privire nedefinită. Nu se putea şti dacă tânăra era impresionată de vorbele bătrânei.

— Începând de astăzi, chinurile tale vor lua sfârşit, spuse ea.

— Voi putea accepta ceea ce mi se oferă?

— Cu amândouă mâinile.

— Din toate părţile?

— Bineînţeles. Nu trebuie să ai preferinţe.

Bătrâna îşi împreună extaziată mâinile.

— Îţi vor face diverse propuneri, iar tu mă vei anunţa imediat ce fel de propuneri ţi-au făcut.

— Fără îndoială.

— Unul din oamenii mei va sta la pândă fie în stradă, fie în han. Îi vei spune lui tot ceea ce vrei să-mi transmiţi, iar el îmi va comunica mesajele tale.

— Bine, domnule.

Alcyndore se mai gândi o clipă şi spuse:

— Astea sunt ordinele mele şi vezi să nu uiţi nimic.

— Am memorie bună, spuse bătrâna.

Timp de câteva minute, Alcyndore vorbi cu voce înceată, iar bătrâna o asculta cu sfinţenie, încercând să-şi întipărească vorbele stăpânei în memorie. Când termină, se sculă, spunând:

— Du-mă până la Primerose.

Bătrâna se întoarse spre uşă, arătându-i drumul.

În clipa în care urma să iasă din încăpere, Alcyndore o prinse de mână şi aruncându-i o privire scrutătoare, spuse:

— Fii atentă, jocul pe care va trebui să-l joci este foarte delicat şi ar putea să-i fie fatal lui Primerose. Să nu uiţi că nu vreau ca ea să cadă victimă acestui joc. Dacă i se întâmplă vreo nenorocire lui Primerose din vina ta, te voi da pe mâna călăului.

— Fiţi liniştită. Ştiu, şi toată lumea ştie cât de mult o iubiţi pe Primerose. Din pricina mea nu i se va întâmpla nimic rău.

— Doresc acest lucru pentru ea… şi pentru tine, întări cu gravitate Alcyndore.

X – ALCYNDORE ŞI PRIMEROSE.

Câteva minute mai târziu, doamna Agadou bătea la uşa Primerosei şi după ce o introduse pe Alcyndore în încăpere, bătrâna se retrase cu multă discreţie.

— Bună ziua, surioară, spuse veselă Alcyndore. Văzând apariţia acestui frumos şi elegant cavaler, Primerose se ridică rapid şi scoase un mic strigăt de bucurie. Ochii săi albaştri străluciră de bucurie şi se aruncă în braţele întinse ale Alcyndorei, spunând cu vocea ei melodioasă:

— Dumneavoastră aici, doamnă! Ce surpriză plăcută!

Se îmbrăţişară cu tandreţe şi, ţinându-se de mână, se priviră zâmbitoare.

Apoi, zâmbetul dispăru de pe buzele Primerosei, fruntea ei cea de fildeş se întunecă, iar ochii ei frumoşi, exprimau nelinişte.

— Fii pe pace, surioară, căci nu s-a întâmplat nimic, se grăbi să spună Alcyndore. Tocmai treceam pe aici şi am vrut să te îmbrăţişez.

Primerose se linişti. Zâmbetul înflori din nou pe buzele ei roşii. Apoi, o instală pe Alcyndore într-un fotoliu, lângă fereastră.

— Nu mă mai satur privindu-vă, doamnă! Ştiţi, că puteţi fi luată drept un bărbat? Şi sunteţi atât de frumos! Frumos ca un sfânt.

— Dumnezeule! Spuse Alcyndore zâmbind. Nu eşti, prima care-mi spune acest lucru, dar trebuie să-mi joc rolul, surioară.

Primerose deveni dintr-o dată serioasă:

— Dar de ce acest rol, doamnă? N-o să-mi dezvăluiţi niciodată acest secret? Ah! Bănuiesc şi simt că sub această mască îndepliniţi o misiune periculoasă. Mi-e frică… Da, mi-e frică, căci sunt momente când îmi spun că eu sunt cea vizată, eu voi fi prima victimă a acestui rol pe care-l jucaţi.

— Nu-mi place ce spui! Protestă Alcyndore cu reproş. Ce-mi poţi reproşa? Nu eşti sora mea cea dragă? Te-ai îndoit vreodată de dragostea ce ţi-o port?

Alcyndore era sinceră. Din instinct, Primerose îşi dădu seama că nu minte. I se făcu ruşine de bănuielile ei.

— Iertaţi-mă, strigă ea, îmbrăţişând-o. Sunt nebună! Niciodată nu am pus la îndoială sentimentele pe care le aveţi faţă de mine, aşa cum sper că nici voi nu v-aţi îndoit de sinceritatea dragostei ce vi-o port, doamnă!

— Aşa este! Zâmbi Alcyndore. Mă vei convinge de sinceritatea afecţiunii pe care mi-o porţi, dacă vei renunţa să-mi mai spui „doamnă” şi-mi vei spune surioară, aşa cum îţi spun eu.

Văzând că Primerose roşeşte, Alcyndore continuă:

— Să nu crezi că îndeplinesc cine ştie ce misiune periculoasă. Mă îmbrac ca un bărbat şi acţionez şi mă port în consecinţă. Ce este de mirare în asta? Aminteşte-ţi, dragă surioară, că până la vârsta de cincisprezece ani am

purtat haine de bărbat şi am fost crescută ca un băiat. Să nu te mire, deci, dacă mă simt în largul meu în straie bărbăteşti şi nu femeieşti.

— Iar când te îmbraci în straie potrivite sexului tău, nu există o tânără mai frumoasă decât tine, spuse Primerose zâmbind.

— Acestea fiind spuse, eu cred că există o tânără şi mai frumoasă ca mine. Aceea eşti tu. Nici nu-i de mirare din moment ce amândouă ne-am născut din aceeaşi mamă, doamna Alcyndore de Bagnolet. Alcyndore întâia cum i se spune pentru a o deosebi de mine.

— Scuză-mă, strigă deodată Primerose, dar am fost atât de surprinsă… şi nu te-am întrebat nimic despre doamna de Bagnolet. Sper că este bine.

— Da, doamna de Bagnolet este foarte bine, spuse Alcyndore mirată. Doamna de Bagnolet! Cine ar spune că este mama ta, când îi spui astfel! Iar mie, care îţi sunt soră, îmi spui „doamnă”! Ah! Mă faci să sufăr, Primerose!

Alcyndore părea sincer impresionată, lucru ce o mişcă şi pe Primerose. Cu un gest spontan, ea luă mâna Alcyndorei, o sărută şi cu o voce plină de emoţie, spuse:

— Să mă trăsnească cel de sus dacă nu am tot respectul pentru cea care m-a crescut ca pe propria ei fiică, iar pe tine, surioara mea cea dragă, te iubesc din tot sufletul.

— Atunci de ce această răceală aparentă?

— Această răceală nu este altceva decât respectul ce vi-l port, dragă Alcyndore.

— Dumnezeule, dar şi eu o respect pe doamna Alcyndore, mama mea. Îţi mărturisesc că este singura fiinţă de care mi-e teamă. Căci doamna Alcyndore întâia nu este întotdeauna foarte tandră. Pentru asta nu mă pot împiedica să nu-i spun mamă.

— Nu-i acelaşi lucru, spuse Primerose scuturându-şi capul ei frumos. Doamna Alcyndore de Bagnolet este mama ta adevărată. Eu, cine sunt? O sărmană fată pe care a crescut-o din milă.

— Şi tu aparţii unei familii nobile, fii sigură de acest lucru!
— Ai aflat ceva despre acest lucru?
— Pe onoarea mea că nu, spuse Alcyndore cu toată forţa. Este suficient să te privească cineva o singură dată ca să-şi dea seama că faci parte dintr-o familie nobilă. Cel puţin o familie egală familiei mele. Din aceste motive nu înţeleg şi nici nu admit atitudinea ta rezervată.
— Voi încerca să-ţi fiu pe plac, surioară, spuse Primerose.
Cele două surori se îmbrăţişară cu tandreţe. Primerose îşi conduse musafirul. Când să deschidă uşa, Alcyndore spuse:
— Ce zăpăcită sunt, era să uit esenţialul! Mama te aşteaptă mâine la prânz. Te roagă să vii neapărat.
Pentru a doua oară, Primerose puse aceeaşi întrebare, vădit neliniştită:
— A aflat ceva noutăţi?
— Din păcate, nu, draga mea surioară. Dar ştii foarte bine că mama noastră nu poate să trăiască fără tine şi se simte nefericită şi neliniştită când nu te vede o perioadă mai îndelungată. Au trecut două zile de când nu te-a mai văzut.
— Mâine o voi vizita, spuse Primerose.
— Vrei să vin şi eu, să-ţi asigur escorta?
— Pentru ce?
— Nu se ştie niciodată! Spuse Alcyndore.
Spunând acestea, ea privi casa de vizavi: casa în care era şi hanul Coţofana Chioară. Hanul în care locuia cavalerul Hoël de Montauban…
Primerose nu-i surprinde acea privire rapidă. Ea răspunse râzând:
— De aici până la Bagnolet este puţin de mers. Nu văd ce mi s-ar putea întâmpla. Din fericire nu sunt o fricoasă.
Alcyndore nu insistă.
— De altfel, ar fi ciudat dacă ai fi o fricoasă din moment ce ai fost crescută de Alcyndore întâia care, ca şi fiica sa, Alcyndore a II-a nu se teme nici de Dumnezeu şi nici de Diavol.
Spunând acestea, cele două surori se despărţiră.

Coborând scările, Alcyndore îşi spunea în sinea ei: „Bun, este convinsă că iubitul o va păzi de la distanţă. Din punctul ăsta de vedere pot fi liniştită: oricum are puterea s-o apere.”

XI – ALCYNDORE ÎNTÂIA.

După ce o conduse pe Alcyndore la Primerose, doamna Agadou se înapoi în camera ei, pe care o încuie cu cheia. După ce-şi luă toate precauţiile posibile, ea goli punga primită de la Alcyndore.

După ce numără monedele de aur, ea le aşeză cu grijă într-un săculeţ de piele, care mai conţinea şi alte monede. Apoi ascunse săculeţul într-un loc numai de ea ştiut şi plecă înspre strada Sainte-Catherine, astăzi cunoscută sub numele la Sevigne.

Nu păşi bine pe această stradă, că un bătrân cerşetor zdrenţăros începu s-o urmărească, fără ca ea să-şi dea seama. N-o pierdea o clipă din ochi.

În capătul străzii Sainte-Catherine, se profila silueta unui palat, stil renascentist.

Spre acest palat îşi îndrepta paşii doamna Agadou. Ea nu bătu la poarta monumentală care se afla în mijlocul zidului de incintă, ci la o poartă care se află câţiva metri mai departe. Ea bătu la poartă într-un fel mai special şi curând se deschise. După ce spuse şi parola, doamna Agadou pătrunse în grădină şi fu condusă într-un birou frumos mobilat.

După un minut de aşteptare, îşi făcu apariţia o tânără doamnă. Bătrâna aproape că îngenunche în faţa Alcyndorei, prosternându-se în faţa celei ce intrase în birou, care nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Avea un corp suplu, zvelt, iar puritatea linilor erau indiciul tinereţii acesteia. Avea o frumuseţe aparte cu care reuşea să-i seducă pe cei din anturajul ei. Acest farmec şi putere de seducţie erau anihilate de privire. Avea o privire tulburătoare şi neliniştită care-i îngheţa pe admiratori. Şi totuşi ochii tinerei doamne erau splendizi.

Alcyndore, îmbrăcată în femeie, semăna uimitor cu această doamnă. Una lângă alta puteau fi lesne considerate ca fiind două surori. Două surori, dintre care una era cu puţin mai mare decât cealaltă. Nu erau, însă, surori.

Tânăra doamnă era Alcyndore întâia – cea pe care Primerose o numea doamna de Bagnolet. Era mama ei. Alcyndore-mama, sau doamna de Bagnolet – aşa cum o vom numi noi – se aşează într-un fotoliu. În timp ce se juca cu mânerul încrustat cu pietre preţioase al unui pumnal cei atârna la brâu de un lanţ de aur, ea spuse cu duioşie:

— Ridică-te, draga mea.

Doamna Agadou se ridică, nu în totalitate însă, căci încă mai stătea aplecată. În privirea bătrânei se putea citi respectul şi devotamentul fanatic, sentimente pe care le nutrea şi faţă de Alcyndore-fiica. Atât în faţa mamei cât şi a fiicei, bătrâna părea terorizată.

— Draga mea Agadou, l-ai văzut pe Jean de Maubert?

— Doamnă, domnul Jean de Maubert tocmai a plecat de la mine, răspunse bătrâna.

— Ce ordine ţi-a dat?

Doamna Agadou repetă cuvânt cu cuvânt ordinele primite.

Doamna de Bagnolet o ascultă cu atenţie. Fără să manifeste cea mai mică emoţie, satisfacţie sau nemulţumire, ea continuă să surâdă în timp ce ochii exprimau o indiferenţă înspăimântătoare.

— Iată care sunt ordinele mele. Le vei urma cu stricteţe. Mă auzi, cu stricteţe! Chiar dacă ţi se vor părea pe alocuri în contradicţie cu cele primite de la Jean de Maubert. De altfel, este foarte simplu: n-ai decât să-ţi şterg din memorie ordinele lui şi să le reţii doar pe ale mele.

— Da, doamnă. Dar… probabil că aţi uitat că domnul Jean de Maubert m-a ameninţat că mă va da pe mâna călăului regatului Argot, dacă domnişoarei Primerose i se întâmplă ceva rău?

— Te ascult, draga mea, răspunse Alcyndore-mama liniştită. Oricum, Alcyndore va afla că n-ai făcut decât să

execuţi ordinele date de mine. Alcyndore este o fiică mult prea respectuoasă şi supusă pentru ca să îndrăznească să comenteze ordinele date de mama ei. Alcyndore va fi totdeauna respectuoasă faţă de mama ei şi faţă de regină. Nu poţi pune la îndoială caracterul ei. Aşa va fi atâta vreme cât mă vei sluji cu fidelitate.

— Mă voi supune ordinelor dumneavoastră, doamnă, îi promise doamna Agadou cu hotărâre.

Doamna de Bagnolet încuviinţă, dând uşor din cap. Luă o pungă voluminoasă şi i-o întinse:

— Cu asta sper să te liniştesc. Acum poţi să pleci. Bătrâna ascunse punga cu multă dibăcie, făcu o plecăciune şi se retrase, ascunzându-şi un zâmbet mulţumit.

Alcyndore-mama rămase singură. Îşi sprijini cotul pe braţul fotoliului impunător şi căzu pe gânduri.

Regina Argotului gândea astfel: „Trebuia să se întâmple! Era de aşteptat! Cum de nu m-am gândit? De ce le-am lăsat să crească împreună? Am fost nebună, oarbă? Alcyndore pe care am crescut-o ca pe un bărbat puternic şi curajos, fără frică de nimeni şi nimic, ca să mă răzbune! Alcyndore căreia i-am inoculat încet şi cu răbdare ura. Ura faţă de tot ceea ce poartă numele de Noirville… Noirville, marele Judecător! Alcyndore, fiica mea… fiica mea! O iubeşte pe Primerose ca şi cum ar fi sora ei bună… Alcyndore nu vrea să i se întâmple ceva rău Primerosei! Dacă va insista, voi fi obligată să-i dezvălui sinistrul adevăr şi îi voi spune: Primerose pe care o iubeşti ca pe o soră… Primerose pe care vrei s-o aperi… Primerose este fiica lui Noirville… Mă auzi, Noirville! Noirville, asasinul tatălui tău… Noirville, călăul tuturor celor dragi ţie, datorită căruia cei dragi ţie au devenit nişte proscrişi… Noirville, acest lup înrăit care a jurat să-i extermine pe toţi din regatul Argot, pe egipteni, pe ţigani, pe toată această populaţie de oprimaţi care formează imperiul Marelui Coere, din care, împreună cu mine, şi tu, Alcyndore, faci parte. Când voi termina această operă de răzbunare, voi rămâne suverană pe întreg

imperiul, voi fi atotputernică şi de temut… Da, îi voi spune purul adevăr. Vom vedea dacă şi când va cunoaşte adevărul, o va mai apăra pe Primerose… fiica lui Noirville… duşmanul familiei ei!”

XII – ÎNCĂIERAREA.

După ce o conduse pe Alcyndore, Primerose reveni în camera ei. Voia bună îi dispăruse dintr-o dată. Părea neliniştită şi agitată, iar în sufletul ei se cuibări îndoiala. Dacă Alcyndore ar fi fost în acel moment în cameră, ar fi putut auzi şoaptele tinerei care-şi spunea:

— Doamna de Bagnolet m-a adunat de pe drumuri. Apoi m-a crescut ca pe o fată de familie bună, eu care probabil că sunt fiica unor oameni nevoiaşi. Mă tratează ca pe fiica ei şi nu pare să facă vreo deosebire între mine şi Alcyndore. Faţă de această femeie nutresc numai sentimente de recunoştinţă şi gratitudine. Dacă ar trebui să-mi dau viaţa pentru ea, mi-aş da-o cu dragă inimă… În aceste condiţii de ce oare prezenţa ei mă paralizează? De ce-mi inspiră frică? Poate că sunt o fată lipsită de inimă, o ingrată?

Pentru o clipă rămase visătoare şi-şi reluă locul de lângă fereastră, pe care-l părăsise cât timp durase vizita Alcyndorei. Deodată îşi aminti de cavalerul Montauban de care uitase complet. Ea îşi ridică privirea înspre ferestruică. Tânărul se afla la postul său de observaţie, cu braţele încrucişate pe piept, într-o atitudine sfidătoare.

Primerose îl zări şi începu să-şi facă griji:

— Ah! Dumnezeule! Dar ce i s-o fi întâmplat? Oare o fi rănit? Este atât de palid… I-o fi rău?

Primerose nu se înşela: Montauban era palid ca un cadavru şi doar voinţa îl mai ţinea în picioare. Tânărul arunca priviri înflăcărate. Oare ce i se întâmplase?! Lucrurile erau cât se poate de simple:

Din postul său de observaţie, cavalerul îl văzu intrând pe Jean de Maubert. Nici o clipă nu-i trecu prin gând că acel frumos şi elegant tânăr ar putea fi tânără. El asistase la scena îmbrăţişării celor două tinere şi văzuse privirile pline

de tandreţe ale celor două surori. Pentru întâia oară în viaţa lui, simţise o strângere de inimă şi un nod în gât. Pentru întâia oară în viaţa lui simţise ce înseamnă gelozia.

„Este cât se poate de simplu, îşi spunea el, fiindcă iubeşte un alt bărbat, mă voi comporta în consecinţă. Pentru început, nici nu mai vreau s-o văd sau să mă ocup de ea. Neîntârziat va trebui să părăsesc acest han în care jur să nu mai pun piciorul!”

În momentul când luă această hotărâre, el se grăbi să se apropie de ferestruică, dar nu ca s-o zărească pe „perfidă”, ci pentru a o sfida cu prezenţa lui. În acel moment, „perfida” nu se zărea; ea se afla pe palier pentru a-şi conduce, „logodnicul”. Montauban rămas totuşi la ferestruică nu pentru ca s-o mai privească pe Primerose, ci fiindcă baronul de Ville, însoţit de patru sau cinci ostaşi, îşi făcu apariţia pe acea stradă. Montauban era acum curios de reacţia baronului când îşi va recunoaşte cei doi locotenenţi care zăceau în plină stradă. La urma urmei, era dreptul lui să asiste la acea scenă. Nu-l scăpă din ochi pe baron, în timp ce-şi spunea: „Dacă vrea, s-o apere logodnicul ei. Este treaba lui, şi nu a mea. Oamenii cardinalului şi ai prinţului moştenitor pot să-i dea târcoale acum, nu-mi mai pasă… Să mă ia dracu dacă mă mai amestec în povestea asta. Pot s-o insulte, s-o ameninţe, s-o bruscheze, pe mine nu mă mai interesează. S-o apere el.”

Tocmai când luă această hotărâre, Primerose reapăru. Am văzut că tânăra se nelinişti când îşi zări cavalerul palid şi răvăşit. Privirea ei parcă vroia să spună:

— Dar ce vi s-a întâmplat?

Montauban îi aruncă o privire mânioasă şi-i întoarse spatele cu dispreţ.

Simţindu-se umilită de acea atitudine dispreţuitoare, ea îşi împreună mâinile, ochii i se umplură de lacrimi şi, scoase un geamăt:

— Ah, Dumnezeule, dar ce i-am făcut?

Sărmana copilă încerca să-şi dea seama cu ce a greşit.

„Ah, Dumnezeule, acum am înţeles! A văzut-o pe Alcyndore îmbrăcată în cavaler… Jean de Maubert… Jean de Maubert m-a sărutat, mi-a strâns mâna, mi-a vorbit cu tandreţe. Sărmanul de el, este gelos! Cât a trebuit să sufere şi cât trebuie să mai sufere încă! Ah, dar n-aş vrea să-şi închipuie… Ah, cât de fericită sunt!”

Ea se aşeză în dreptul ferestrei, în momentul în care Montauban reapăru.

Acesta, însă, n-o privi pe tânără. El îl urmărea pe baronul de Ville care-i descoperise pe cei doi oameni ai lui lungiţi în mijlocul drumului. Se grăbi să le dea primul ajutor, graţie căruia Quinténasse şi Boucassin, îşi reveniră. Urmă o mică explicaţie. Din gesturi furioase ale lui Quinténasse şi Boucassin şi din atitudinea ameninţătoare a baronului de Ville, Montauban realiză că este vorba despre el.

El mârâi mânios:

— M-ar face praf, dacă ar pune mâna pe mine! Primerose privea şi ea pe fereastră. Ea simţea cum bucuria o cuprinde, o bucurie pe care nicicând n-o nu gustase. Care era dorinţa tinerei? Era foarte simplă: dorea să-i transmită lui Montauban că se înşelase, că bărbatul care o îmbrăţişase era fratele ei.

Primerose se aplecă peste pervazul ferestrei şi strigă cu forţă:

— Este fratele meu!

În acel moment, Montauban se retrase şi se năpusti pe scări.

Primerose îşi spuse:

— Cu siguranţa nu m-a auzit!

Nu, n-o auzise, căci se afla deja pe scări. În timp ce cobora scările în mare grabă, îşi spunea: „Nu trebuie să mă mai amestec în problemele acestei mironosiţe căci este o mironosiţă care şi-a bătut joc de mine – iar pe de altă parte, nu-mi place câtuşi de puţin că acest de Ville vrea să mă provoace… Am văzut eu foarte bine, mă insulta şi mă

ameninţa din dorinţa de a mă provoca. Să mă duc oare să-i spun verde-n faţă ce am de spus?”

Într-un suflet traversă sala de mese, coborî scările şi ajunse în stradă în clipa în care îşi auzi numele pronunţat din diferite colţuri ale străzii.

De Ville, Quinténasse, Boucassin şi acoliţii lor îşi manifestau astfel proasta dispoziţie. Făceau scandal mare şi împroşcau cu insulte şi ameninţări îngrozitoare. Nu erau singuri în acţiunea lor. Strigătelor lor mânioase li se alăturase şi urletele celor doi călugări.

Zărindu-l pe Montauban, Thibaut şi Lubin îşi luară o distanţă apreciabilă faţă de acesta. Când cei doi considerară că distanţa este suficient de mare, începură să strige:

— El este! Este blestematul Montauban!

De Ville se întoarse şi se pomeni faţă-n faţă cu Montauban. De Ville mârâi printre dinţi:

— Dumneavoastră sunteţi cavalerul de Montauban?

— Eu sunt, răspunse Montauban cu răceală.

— Dumneavoastră sunteţi cel ce i-a maltratat pe aceşti călugări inofensivi şi pe aceşti doi cavaleri care fac parte din suita mea?

— Eu sunt cel ce le-am dat o lecţie binemeritată celor doi călugări care urlă ca din gură de şarpe şi acestor doi cavaleri.

— Dumneavoastră sunteţi cel ce a avut îndrăzneala să le interzică acestor nefericiţi accesul în acest han şi chiar şi pe această stradă?

— Eu sunt acela, răspunse Montauban cu mult calm. Mai mult decât atât, vă interzic…

— Îmi interziceţi! Mie! Izbucni de Ville exasperat.

— Vă interzic să vă apropiaţi de această casă, continuă Montauban. Şi fiindcă chiar şi acum sunteţi prea aproape de ea, ar fi bine să vă îndepărtaţi dumneavoastră şi acoliţii dumneavoastră care nu mă slăbesc din ochi, ca şi cum n-ar mai fi văzut oameni.

— Chiar aşa! Ştiţi oare cu cine vorbiţi? Ştiţi cine sunt eu?

— Sunteţi baronul de Ville, şeful spionilor şi criminalilor cu simbrie şi sunteţi în serviciul prinţului moştenitor…

— Drace! Zbieră de Ville.

— Soţul iubit şi binevoitor al doamnei de Savigny, favorita prinţului, continuă Montauban sigur pe el.

— Drace! Tună şi fulgeră de Ville care în aceeaşi clipă puse mâna pe sabie. Am să te fac să-ţi înghiţi aceste vorbe!

Baronul de Ville era recunoscut drept un om curajos. Cu un gest maiestuos, el le făcu semn oamenilor lui, care vroiau să-i sară în ajutor, să se oprească. Gestul baronului fu urmat şi de un ordin:

— Voi ăştialalţi să nu vă mişcaţi! Cu acest om eu vreau să am de-a face!

Într-adevăr, unul nu mişcă. Făcură cerc în jurul celor doi, împiedicându-i pe trecători să se apropie. De Ville îşi înalţă sabia, mârâind:

— Am să-ţi scot maţele şi am să le dau la câini, vagabondule!

Cele două săbii se încrucişară. De Ville era un spadasin de temut, care nu-şi găsise încă adversarul pe măsură. Când începu lupta, baronul îşi regăsi calmul lui obişnuit, pe care-l pierduse cu puţin timp înainte. Stăpân pe el, acesta spuse:

— Ar trebui să-mi mulţumeşti, căci te voi lovi drept în inimă şi te voi scuti astfel de ştreangul care te aşteaptă.

Făcu o fentă nemaipomenită şi lovi cu putere. Montauban pară lovitura şi răspunse:

— Pentru ca să fii în fruntea unor codoşi, era nevoie de un codoş nobil. Te-au ales pe tine. Nici că se putea o alegere mai bună.

De Ville îşi dădu seama că are de-a face cu un adversar puternic. Dintr-o dată nu mai scoase o vorbă. Cu maxilarele încleştate şi privirea atentă, el îşi concentra întreaga atenţie asupra luptei.

În schimb, Montauban începu să spună:

— Ştii ce mă miră pe mine cel mai mult? Că nu ai nici un semn. Îţi dai seama la ce anume mă refer? Şi totuşi ştii foarte bine că înainte de a fi trimişi pe galere, ocnaşii sunt semnaţi cu fierul roşu?

— Să vedem cum o parezi pe asta! Mârâi de Ville lovind cu putere.

— O voi para! Spuse Montauban relaxat.

Apoi, continuă discuţia ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat:

— Fără îndoială, au uitat să te însemne cu fierul roşu. Ei bine! Voi face eu acest lucru, în locul lor. Fii atent că-ţi voi face un semn. Mai întâi pe obrazul drept.

În acel moment atacă şi-şi întinse braţul într-un gest fulgerător.

De Ville scoase un urlet îngrozitor, nu atât din cauza durerii, cât datorită faptului că se simţea umilit. Vârful săbiei lui Montauban îl atinsese chiar în mijlocul obrazului drept.

— Acum, la stânga, spuse liniştit Montauban.

Tânărul repetă acel gest fulgerător. De astă dată, de Ville primi o lovitură în obrazul stâng.

— Acum, îţi voi face o mănuşă roşie.

Vârful săbiei lui Montauban se înfipse în încheietura mâinii lui de Ville, care din cauza durerii scăpă sabia din mână. Montauban salută curtenitor cu sabia şi spuse politicos:

— Dacă cumva vă interesează, vă fac cunoscut că profesorul meu de scrimă a fost domnul de Pardaillan. Dacă-l veţi întâlni, rugaţi-l să vă dea câteva lecţii, căci aveţi mare nevoie.

Apoi, pe un alt ton:

— Iar acum plecaţi, dispăreţi din faţa mea. În plus vă avertizez că nu am prea multă răbdare, şi aţi cam abuzat de răbdarea mea.

În naivitatea lui, Montauban crezu că incidentul cu baronul s-a încheiat.

Baronul de Ville era, însă, ca o fiară, pe care Montauban ar fi putut s-o răpună. De Ville uită complet generozitatea

adversarului său, amintindu-şi doar momentele în care fusese jignit. La această amintire, care-l făcea să scrâşnească de furie, se adăuga şi umilitoarea lui înfrângere. Invincibilul de Ville să fie înfrânt în faţa propriilor lui oameni…

Însângerat, în imposibilitate de-a ţine o armă în mână, baronul se întoarse înspre oamenii săi şi cu o voce, care n-avea nimic uman în ea, ordonă:

— Luaţi-l pe acest vagabond!

Oamenii lui fiind în număr de şapte, baronul era sigur de victorie, fapt pentru care adăugă:

— Viu! Îl vreau viu! Vreau să-i spintec inima cu propriile mele mâini.

Deodată, Montauban se pomeni luat pe sus de cei şapte soldaţi, care urlau în cor:

— Loveşte-l! Omoară-l! Stârpeşte-l! Dă-i la cap!

Această zarvă îngrozitoare îi înspăimântă pe trecătorii care avuseseră proasta inspiraţie să treacă pe aici şi care acum se grăbeau să se îndepărteze de aceste locuri periculoase.

Deşi soldaţii se năpustiră asupra lui pe neaşteptate, Montauban primi şocul liniştit. Dintr-o săritură, el reuşi să se adăpostească în spatele intrării principale a casei doamnei Agadou, căci evenimentele pe care tocmai vi le-am povestit se petreceau în strada Saint-Martin. Cu o voce care răsună ca o fanfară de război el domină mulţimea şi strigă:

— Montauban! Hoël de Montauban!

Strigătul fu auzit din diferite colţuri: în primul rând, îl auzi Primerose care se afla la fereastră şi urmărea lupta inegală care se pregătea. Tânăra îşi aplecă în afara ferestrei frumosul ei cap încadrat de buclele-i şatene. Ea văzu întreaga scenă. Palidă, cu ochii măriţi, datorită fricii şi tremurând de groază, Primerose strigă:

— Dumnezeule, îl vor omorî!

O forţă misterioasă, căreia îi era greu să i se sustragă o ţinea ţintuită locului. Primerose privea acel grup gălăgios

care urla sub balconul ei.

Strigătul fu auzit şi la hanul de vizavi. Acolo sus, sus de tot, la ferestruica apartamentului lui Montauban, capul lui Langrogne apăru pentru o clipă. Acesta nu rămase însă, la fereastră. Valetul era palid şi tremura din toate încheieturile. Acesta spunea furios:

— Drace, asta i-ar putea fi fatal cavalerului!

Lăsându-se să cadă într-un jilţ, valetul adăugă:

— Măcar de-ar scăpa viu din toată povestea asta!

În fine, acel strigăt ajunse şi la urechile lui Pontalais care se reîntorsese în sala de mese a hanului pentru a-şi termina sticla de vin începută.

Auzindu-l, acesta mârâi în colţul lui:

— Haide! Tânărul meu imprudent a mai făcut vreo prostie! Ah, dar acest cavaler de Montauban este tare bătăios! Şi eu care-l credeam cel mai inofensiv gentilom! Ce uşor te poţi înşela, uneori!

După ce scoase acel strigăt de luptă, conform modei vremii, Montauban simţi nevoia să-şi insulte duşmanul şi spuse:

— De Ville, codoşule, fricosule, trădătorul, vei plăti scump!

La care de Ville răspunse:

— Prindeţi-l, legaţi-l. Numai să nu-l omorâţi! Pe toţi dracii îmi pare rău că trebuie să smulg acest mizerabil călăului căruia îi aparţine de drept!

Deodată Montauban îşi întinse braţul şi înţepă cu sabia în stânga şi în dreapta lui. În urma acestui gest se auziră două ţipete înăbuşite. Doi dintre soldaţi se prăbuşiră, înroşind pavajul cu sângele lor. Cu vocea sa tăioasă, Montauban spuse:

— Ei călăule, pe ăştia doi să nu te mai bazezi! Vocea cavalerului fu acoperită de strigăte mânioase, blesteme şi injurii. Cei cinci soldaţi rămaşi nevătămaţi îl înconjurară şi urmăreau un moment propice ca să pună mâna pe el. Îşi dădură seama, însă că sunt în prezenţa unui adversar înzestrat cu o forţă şi o abilitate neobişnuită.

Din nou Montauban îşi întinse braţul şi aplică lovituri rapide şi precise.

Din nou, se prăbuşiră alţi doi soldaţi… Montauban se afla acum în faţa a trei adversari şi până în prezent nu avea nici măcar o zgârietură. Era evident că cei trei adversari nu-i vor rezista şi vor avea soarta celor dinaintea lor.

Montauban spuse:

— Veţi avea aceeaşi soartă ca prietenii voştri. V-aş sfătui să plecaţi cât mai aveţi timp.

Aceştia nici nu doreau altceva decât să-i urmeze sfatul. Din nefericire, de Ville se afla şi el acolo, iar teama pe care acesta le-o inspira îi împiedică să dezerteze de la locul luptei.

Baronul de Ville îşi spunea înmărmurit:

— Cine mai e şi acest Montauban? De unde a mai apărut şi ăsta şi ce vrea? Cui aparţine? Nu o fi cumva trimisul monseniorului Charles d'Orleans?

De altfel, ce importanţă mai avea. În faţa unui bărbat cu o asemenea forţă trebuia să-ţi iei toate măsurile de precauţie! Se scotoci prin buzunare, scoase un mic fluier ale cărui modulaţii stridente răsunară în plină stradă. La auzul acestui semnal, două grupuri de câte cinci bărbaţi, care stăteau de-o parte şi de alta a străzii Saint-Martin, se prezentară la ordin.

Astfel, în momentul în care Montauban crezu că a câştigat bătălia, se văzu înconjurat de treisprezece bărbaţi înarmaţi până-n dinţi care-l atacară cu frenezie.

Fără să ezite, el se năpusti în grupul acelor bărbaţi. Şocul fu îngrozitor sabia tânărului Montauban zbârnâia prin aer, lovea, înţepa: trei bărbaţi se prăbuşiră.

— Nici măcar nu ştii să-ţi alegi oamenii! Îi strigă Montauban lui de Ville care începuse să-şi piardă răbdarea datorită rezistenţei pe care o opunea tânărul Montauban. În plus, el îşi blestema acea rană care nu-i permitea să participe la luptă.

— Pe el! Pe el! Urlau soldaţii.

De data aceasta, Montauban sub vesta lui aproape nouă, avea zgârieturi în nenumărate locuri, fapt care nu-l împiedică să strige:

— Haideţi! Ce lovituri sunt astea! Vă sfătuiesc să vă feriţi de loviturile mele care fac ravagii!

De altfel, se pare că toate acele zgârieturi nu-l deranjau, căci loviturile lui erau din ce în ce mai aprige. Se prăbuşiră alţi doi bărbaţi.

— În total sunt nouă! Numără Montauban cu voce tare.

Nu se înşela, căci nouă din oamenii lui de Ville zăceau pe pavajul străzii. Acest nou atac începuse doar de câteva minute. De data aceasta, însă, Montauban era acoperit de zgârieturi sângerânde. În faţa lui se mai aflau opt soldaţi care-l atacau cu şi mai multă vigoare, văzând că forţele tânărului scad. Montauban nu-şi făcea iluzii asupra soartei lui.

„Încă o lovitură şi totul s-a sfârşit, îşi spunea el cu o bucurie sălbatică. Poate voi mai reuşi să dobor unu sau doi după care s-a sfârşit.”

XIII – SFÂRŞITUL ÎNCĂIERĂRII.

În timp ce tânărul gândea astfel, dorind să termine cât mai repede cu această existenţă care i se părea insuportabilă „din moment ce Primerose iubea un alt bărbat”, în acest timp, deci, speranţa îl cuprinse din nou.

De ce? Fiindcă pe cei doi bărbaţi care se prăbuşiră în faţa lui nu el îi lovise. Fuseseră loviţi din spate, ceea ce însemna că cineva îi venea în ajutor…

Într-adevăr ajutorul îi venea din partea lui Langrogne, eternul pisălog, dar foarte fidel şi devotat valet, şi a lui Pontalais.

Fără ca cineva să-i vadă, ei se strecurară în luptă şi-i atacară prin spate pe cei doi soldaţi.

— Montauban! Hoël de Montauban! Urlă Langrogne.

În momentul următor, dintr-o lovitură fulgerătoare mai doborî un soldat.

Pontalais n-avea obiceiul să strige. Dacă l-ar fi urmărit cineva, ar fi jurat că loviturile pe care le administrează în dreapta şi-n stânga sunt împotriva propriei lui voinţe. EI mârâia printre dinţi ca pentru sine:

— Sunt prea mulţi, într-adevăr sunt prea mulţi!! Orice s-ar întâmpla nu pot rămâne un spectator impasibil în faţa acestui cumplit spectacol!

Dintr-o puternică lovitură aplicată la cap, doborî şi el un om.

Văzându-se atacaţi din spate, pe neaşteptate oamenii lui de Ville se întoarseră spre acest nou pericol. În acel moment, Montauban profită de ocazia şi-i aplică o lovitură năprasnică imprudentului care se întorsese cu spatele la el. Cu o voce plină de speranţă el strigă:

— Bunul meu Langrogne! Domnul de…

— Tăceţi din gură! Îl întrerupse grăbit Pontalais Sper să nu dezvăluiţi şi numele meu acestor criminali!

În acelaşi timp, dintr-o lovitură mai doborî un soldat. Montauban şi Langrogne îi urmară şi ei exemplul. Din nemaipomenitul grup de soldaţi ai lui de Ville nu mai rămăseseră decât doi bărbaţi valizi. Montauban care-şi recapătă forţele, îi luă de gât şi-şi implântă degete-i de fier în gâtul lor şi nu lipsi mult să i sugrume.

— Ia te uită, sunt cei doi pe care i-am iertat adineaori!

Într-adevăr, era vorba despre Quinténasse Boucassin. Din întregul grup, doar ei reuşiseră să scape nevătămaţi. Congestionaţi, cu ochii bulbucaţi, cu limbile atârnânde, cei doi ţipau sub neiertătoare strânsoare a tânărului Montauban.

Era şi timpul. Cei doi abia mai respirau şi-l priveau pe Montauban cu mirare. Mirarea de a se vedea încă în viaţă… Sau poate cine ştie? Mirarea de-a se vedea iertaţi de cel pe care intenţionaseră să-l omoare.

Când cei doi îşi mai reveniră, Montauban îi apucă de barbă şi le ţipă în faţă:

— Căraţi-vă de aici! Căraţi-vă de aici! De data asta v-am iertat…

Cei doi îl priveau năuciţi ca şi cum n-ar fi înţeles sau auzit spusele cavalerului. Apoi, Montauban îi zgâlţâi cu forţă şi-i împinse, repetându-le:

— Din moment ce v-am spus că v-am iertat, căraţi-vă de aici!

Cei doi porniră drept în faţa lor. Cu un zâmbet indescriptibil, Montauban îi urmări cum pleacă. Apoi, se îndreptă spre de Ville care rămăsese ca o stană de piatră.

— Pleacă de aici, spuse el cu o voce neutră.

Înfăţişarea cavalerului trăda, însă, atâta mânie încât baronul înţelese că viaţa lui atârnă de un firicel de aţă. Cu toate acestea, privindu-l cu ură pe Montauban, replică:

— Ne vom mai întâlni, vagabondule!

— Cară-te de aici, cară-te de aici! Repetă Montauban.

Aceste cuvinte rostite cu dispreţ de către Montauban îl jigniră nespus pe baron. Tunând, fulgerând şi scrâşnind din dinţi, baronul se văzu nevoit să plece.

Câţiva paşi mai încolo, el se întoarse şi făcu un gest ameninţător în direcţia lui Montauban, care-l privea în continuare dispreţuitor. De data aceasta, se retrase definitiv în aceeaşi direcţie cu Quinténasse şi Boucassin.

Montauban se întoarse, ridicând din umeri. În acea clipă, îşi aminti de Langrogne şi Pontalais, care-i săriseră în ajutor. Îi căută cu privirea. La câţiva metri depărtare, Langrogne îl privea disperat. Nu-l descoperi, însă, şi pe Pontalais. Acesta din urmă dispăruse.

— Mulţumesc, Langrogne, spuse el.

Langrogne însă nu înceta să-şi privească stăpânul.

— Ah, domnule, numai ce vreţi dumneavoastră faceţi! Ce nevoie aveaţi să vă luaţi la bătaie cu acel grup de spadasini…? Vă cunosc prea bine şi sunt convins că dumneavoastră aţi fost cel ce i-a provocat. Dar ce v-a apucat? Dorinţa voastră de a vă bate este atât de frenetică

încât credeţi că puteţi ţine piept, de unul singur, atâtor spadasini?

— Şaptesprezece, îl informă Montauban.

— Şaptesprezece! Tresări Langrogne.

— Poţi să-i şi numeri, căci sunt aici, minus cei doi pe care i-am iertat.

Spunând acestea, Montauban făcu semn înspre morţii şi răniţii pe care de Ville îi lăsase întinşi pe stradă şi în jurul cărora se strânsese mulţimea care comenta îngrozită.

— Aşa este, recunoscu Langrogne.

Apoi, adăugă şi cu mai multă furie:

— Aţi înnebunit? Nu v-aţi gândit că v-aţi fi putu lăsa şi pielea în această luptă?

— Ah, mi-ai împuiat capul! Îl întrerupse Montauban nerăbdător. De data aceasta am scăpat teafăr datorită ţie şi domnului Pontalais. Dar unde a dispărut domnul de Pontalais? Nu este el acela, lângă Saint-Merri?

— Da, domnule… Îl recunosc după mantia lui bordo, de trubadur, spuse Langrogne dispreţuitor.

— Dar de ce a plecat aşa, pe ascuns? Parcă l-ar urmări cineva. Oricum, nu-l voi lăsa să plece până ce nu-i mulţumesc.

Spunând acestea, fără să-l mai asculte pe Langrogne care vroia ca stăpânul său să-şi schimbe costumul, Montauban porni pe urmele lui Pontalais care părea că merge în direcţia străzii Arcis care era prelungirea străzii Saint-Martin.

Trecând prin faţa casei doamnei Agadou, nu se putu abţine să nu arunce o privire înspre fereastra celei pe care o iubea. Fereastra era deschisă. Dar „trădătoarea” nu era. Cel puţin Montauban nu o zări, fapt pentru care, ca orice îndrăgostit, oftă.

Frumoasa Primerose nu se afla însă, prea departe.

Îngrozită, urmărise întreaga luptă. În momentul când alesul inimii ei fu în afara oricărui pericol, ea se retrase. La

capătul puterilor, Primerose căzu în genunchi şi scoase un strigăt de bucurie:

— A învins! A scăpat cu viaţă!

Ea rămase în acea poziţie, prosternată şi zguduită de un plâns convulsiv, adresându-i Sfintei Fecioare rugăciuni arzătoare.

Graţie dragostei ei nevinovate, sincere, şi puternice, Primerose îşi dădu seama de adevăratul motiv care-l împinsese pe Montauban să acţioneze astfel. Căci, orice s-ar spune, din dragoste pentru Primerose, tânărul cavaler îl provocase pe de Ville şi ţinuse piept acelor spadasini redutabili. Toate aceste lucruri îndrăgostitul nostru le ignora.

În fine, Montauban îl ajunse din urmă pe Pontalais şi cu o politeţe ireproşabilă îi spuse:

— Domnule Pontalais, n-aş vrea să vă las să plecaţi până nu vă mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-aţi dat. În plus, admir curajul dumneavoastră. Riscându-vă viaţa, pentru a salva un necunoscut, aţi acţionat ca un adevărat gentilom.

Lucru ciudat, Pontalais nu primi cu bucurie complimentul făcut. El spuse supărat:

— Mai întâi, domnule, aş vrea să ştiţi că nu sunt un gentilom, ci un trubadur; să nu uitaţi acest lucru!

— Fie! Zâmbi Montauban; dar, chiar dacă vreţi sau nu, sub mantia dumneavoastră de trubadur bate inimă de gentilom.

— Apoi, continuă Pontalais cu o furie crescândă ca şi cum n-ar fi auzit spusele cavalerului, nu merit nici un fel de compliment, ci înjurături virulente. În final domnule, am comis o crimă pentru dumneavoastră care sunteţi un necunoscut pentru mine.

— O crimă! Se miră sincer Montauban. Ce crimă?

— Cum ce crimă? Strigă Pontalais, ridicându-şi braţele disperat. Eu, un neînsemnat l-am insultat pe prinţul moştenitor, ridicând arma împotriva oamenilor săi. Şi mi-e

tare frică că am răpus vreo doi. Nu consideri asta o crimă demnă de-a fi pedepsită?

— Sunt de-a dreptul năucit de felul vostru dea judeca lucrurile. Nu aşa văd eu lucrurile. Deci din cauza asta aţi plecat pe ascuns, ca un răufăcător?

— Domnule, dumneavoastră puteţi spune orice. Credeţi că eu sunt ca dumneavoastră, un curajos, care se pare că face un act de bravură, punându-se prost cu cele mai influente personaje din ţara asta, şi în plus nu dă două parale pe viaţa lui? Eu, însă, ţin la viaţă, fiindcă este tot ce mi-a mai rămas! Dacă m-a recunoscut baronul de Ville? Dumneavoastră sunteţi liber să faceţi ce doriţi. La urma urmei, este treaba dumneavoastră dacă vă convine să sfârşiţi spânzurat în piaţa Montfaucon sau în piaţa Greve, şi vă garantez că aşa veţi sfârşi, dacă continuaţi să vă răzvrătiţi împotriva autorităţii prinţului, adică împotriva a tot ceea ce este mai demn de respect în lumea asta. Cât despre mine, mie nu-mi convine să vă urmez pe calea pe care, se pare, că aţi ales-o, deşi am încercat să vă dau nişte sfaturi înţelepte. Dacă s-ar afla că am fost complicele dumneavoastră sau dacă m-ar vedea în compania voastră, aş avea inevitabil aceeaşi soartă ca a dumneavoastră. Din aceste motive vă salut cu tot respectul, al dumneavoastră umil servitor.

Spunând acestea, Pontalais îşi văzu de drum, agitându-şi mâinile.

Un timp, Montauban rămase nemişcat şi visător. El gândea astfel: „Al naibii bărbat! Şi totuşi este acelaşi care adineaori a dat dovadă de atâta curaj! Fără îndoială, este un bărbat foarte curajos. Sunt convins că este şi un bărbat cinstit… Atunci cum aş putea interpreta acest discurs pe care mi l-a ţinut? Pe de altă parte, s-ar putea să aibă dreptate, căci i-am înfruntat pe oamenii prinţului… cel care într-o bună zi va deveni rege! Nu-l mai pun la socoteală pe cardinalul de Lorraine, care nu-i nici el de neglijat. Dracu să mă ia! Şi de ce, de ce toate acestea? Pentru o trădătoare care iubeşte

un alt bărbat! Ce nevoie aveam să mă bag în treburi care nu mă privesc? Sunt aranjat acum, Dumnezeule! Domnul de Pontalais are dreptate: am apucat pe un drum greşit. Dracu să mă ia!”

Astfel gândea Montauban, în timp ce se îndrepta spre hanul în care locuia. Nu era omul care să se lase prea mult pradă regretelor. Zâmbetul îi apăru pe buza şi ridicând din umeri:

— La urma urmei, ce importanţă mai are, din moment ce viaţa n-are nici un sens pentru mine fără dragostea ei!

Scuturându-şi capul de leu neîmblânzit şi aruncând priviri dispreţuitoare în jurul lui:

— Bun sau rău voi merge până la capăt pe drumul pe care am apucat. Voi merge pe el chiar dacă la capătul lui, mă aşteaptă un călău cu securea în mână!

XIV – PUNGA DE BANI.

După ce părăsi casa doamnei de Bagnolet, doamna Agadou ajunse în faţa casei ei cu câteva minute înainte de sfârşitul luptei.

Trebuie să spunem că cerşetorul care o urmărise până-n strada Sainte-Catherine, o urmări în continuare până în faţa casei ei. Aici o părăsi şi luă o cu totul altă direcţie. Probabil că aici lua sfârşit misiunea acestuia.

Când doamna Agadou ajunse în faţa casei, pe strada Sainte-Martin era zarvă mare. Toată lumea nu vorbea decât despre luptă. Este lesne de înţeles că numele de Montauban era pe buzele tuturor.

Acest nume ajunse şi la urechile a doi tineri seniori, care tocmai îşi făcură apariţia. Aceştia nu erau alţii decât contele Jacques d'AIbon de Saint-André şi baronul Gaétan de Roncherolles, cei doi favoriţi ai prinţului moştenitor.

Doamna Agadou trecu prin faţa lor fără să le acorde nici cea mai mică atenţie. Pe de altă parte, nici aceştia n-o cunoşteau.

Când bătrâna se îndreptă spre grupul cel mai apropiat, ea îi zări pe cei doi călugări: Thibaut şi Lubin. Ea rămase pe

loc. Thibaut şi Lubin asistaseră de la distanţă la întreaga bătălie. La început, aceştia nu se depărtară fiindcă întocmai ca de Ville crezuseră că acel gentilom insolent îşi va primi pedeapsa. Dorinţa lor neîndeplinindu-se, ei se retraseră prudenţi, iar Lublin strigă deodată:

— Frate Thibaut, ăla de colo care pleacă nu-i cavalerul nostru ce-l insolent?

— El este, frate Lubin, confirmă Thibaut, uitându-se în direcţia indicată.

— Dacă tot pleacă nu trebuie să uităm că domnul cardinal ne-a încredinţat o misiune importantă.

— Dar dacă acest nenorocit de cavaler – dracu să-l ia – ne surprinde în jurul casei? Acest om este în stare de orice, aşa cum ne-a şi ameninţat, de altfel.

Dacă mă gândesc bine, putem face în felul următor: unul o pândeşte pe această demnă şi incoruptibilă doamnă Agadou, iar celălalt îl pândeşte pe cavaler… şi cât de departe pot vedea…

— Îmi vei da de veste, îl întrerupse Thibaut entuziasmat, şi… îi vom ceda locul ca să evităm să mai facem cunoştinţă cu redutabilele lui lovituri.

Luând această hotărâre, cei doi călugări îşi puseră planul în aplicare, unul supraveghind casa doamnei Agadou, iar celălalt stând la colţul străzii.

Din fericire pentru ei, supliciul lor nu dură prea mult. Doamna Agadou nu întârzie să-şi facă apariţia. De îndată ce-i zări, rămase pironită locului.

La rândul său, Thibaut o zări şi el.

— Frate iată-o pe doamna Agadou. Dumnezeu s-o binecuvânteze! Îl zăreşti cumva pe cavaler?

— Atât cât pot vedea eu, nu zăresc nici urmă de cavaler. Poate o fi traversat podul.

Cei doi îşi făcură semnul crucii. Apoi, scoaseră de sub sutană faimoasa pungă de bani. Ţinând-o ostentativ în mână, cei doi se îndreptară înspre doamna Agadou care făcu stânga-împrejur, luând-o pe strada Baudrerie.

Thibaut şi Lubin cunoşteau acea manevră, căci o urmară fără pic de ezitare: mergeau foarte serioşi, potrivindu-şi paşii după cei ai bătrânei.

Doamna Agadou merse până pe strada Poirier, care era o prelungire a străzii Brise-Miche, făcând legătura între străzile Baudrerie şi Neuve-Saint-Merri. Bătrâna se opri în colţul acestei străzi şi-i aşteptă pe cei doi călugări.

Thibaut şi Lubin se opriră în faţa ei. Thibaut ţinea cu delicateţe faimoasa pungă. Călugărul îşi pregătise discursul şi se pregătea să-l recite.

Bătrâna însă n-avea timp de pierdut. Ea puse stăpânire pe pungă şi după ce făcu o plecăciune, spuse pe un ton misterios şi laconic:

— Mâine, tânăra este invitată la doamna de Bagnolet. Va fi numai ea.

Toată această scenă se desfăşură extrem de repede.

Thibaut şi Lubin constatară cu stupoare că atât bătrâna cât şi punga dispăruseră, se evaporaseră.

Cei doi izbucniră într-un glas:

— Ce bătrână ciudată!

Apoi plecară, mergând în neştire fără un scop şi o destinaţie anume.

Acele împrejurimi nu erau tocmai sigure. Într-adevăr, cei doi călugări ajunseră pe strada Taille-Pain, care era un loc rău famat, frecventat de către femei de moravuri uşoare şi de hoţi de buzunare.

În colţul străzii, lângă biserică, se aflau Esclaireau-les-Mains-Rouges şi Barbiton-la-Hure. Amândoi afişau un aer de oameni plictisiţi. Din nefericire, Esclaireau-les-Mains-Rouges îi zări pe cei doi călugări tocmai când ieşeau din strada Taille-Pain.

— Ah! Spuse el încet. Iată-i pe cei doi cu sutană de la Coţofana Chioară!

— Cei ce poartă aur prin desagi?

— Chiar ei, răspunse Esclaireau-les-Mains-Rouges. Dintr-o privire, cei doi se înţeleseră. Totuşi, ezitară o clipă, dar

luând o hotărâre subită, ei spuseră într-un glas:

— Ei şi, Alcyndore nu va afla nimic, iar această ocazie care ni se oferă este excelentă!

Porniră ca două animale sălbatice în căutare de pradă. În câteva minute, cei doi coloşi se aflau în faţa călugărilor care-şi continuau liniştiţi discuţia.

Lucrurile se precipitară: Esclaireau-les-Mains-Rouges îşi plasă pumnalul sub nasul celor doi călugări şi le spuse pe un ton de comandă:

— Daţi-mi punga... repede... dacă nu vreţi să faceţi cunoştinţă cu asta!

Cei doi coloşi îi întoarseră pe toate părţile pe călugări, ca pe nişte colete.

— Nu mai au nimic! Constată Barbiton-la-Hure.

— Am încurcat-o! Mârâi Esclaireau-les-Mains-Rouges.

Fiecare puse mâna pe câte un călugăr şi-l ridică în picioare. Apoi, îi îmbrânciră pe strada Taille-Pain.

Cu vocea sa înfricoşătoare, Esclaireau-les-Mains-Rouges ordonă:

— Haide s-o tulim de aici, şi cât mai repede! Şi dacă ţinem câtuşi de puţin la viaţa noastră, va trebui să nu suflăm o vorbă din cele întâmplate!

O luară rapid din loc şi se aşezară din nou la posturile lor de observaţie, lângă biserica Saint-Merri. Erau furioşi de acţiunea lor nereuşită şi-şi făcură socotelile:

— Câte patruzeci de franci de căciulă, spuse Barbiton-la-Hure, care împărţise banii găsiţi asupra călugărilor.

— Pentru atâta lucru nici nu merita să ne deranjăm! Mârâi Esclaireau-les-Mains-Rouges, băgându-şi banii în buzunar.

— Să nu mai punem la socoteală că dacă Alcyndore află că am dezertat de la posturile noastre de observaţie... am încurcat-o! Constată Barbiton-la-Hure. Dar, n-am lipsit nici măcar un minut, iar Alcyndore n-o fi dracu pe pământ s-o afle şi pe asta!

— Alcyndore vede tot, aude tot, ştie tot, poate tot! Răspunse Esclaireau-les-Mains-Rouges, dând din cap

îngrijorat.

— Să-i ia dracu pe călugării ăştia care ne-au indus în eroare! Concluzionă Barbiton-la-Hure.

— Dacă îmi vor mai cădea în mână, vai de ei! Spuse Esclaireau-les-Mains-Rouges.

XV – RAPORTUL.

Thibaut şi Lubin, înspăimântaţi, derutaţi şi susţinându-se reciproc, fugiră ca nişte iepuri încolţiţi.

Întâmplarea le purta paşii pe strada Temple unde se opriră, gâfâind, şi-şi traseră sufletul o clipă. Cei doi călugări se convinseră că distanţa dintre ei şi agresori este suficient de mare şi-şi mai reveniră din puternica emoţie prin care trecuseră.

După ce o vreme nu mai conteniră cu gemetele şi lamentările începură să se învinuiască reciproc. Discuţia lor, însă, nu se prelungi exagerat de mult, căci neliniştea se cuibări în sufletul lor.

— Cei vom spune monseniorului? Gemu deodată Thibaut.

— Da, ce-i vom spune? Repetă şi Lubin neliniştit, începură să caute o explicaţie. În cele din urmă găsiră, căci o oră mai târziu se înclinau umili în faţa cardinalului de Lorraine căruia îi povesteau zâmbitori:

— Monseniore, incoruptibila doamnă Agadou a început să se mai îmblânzească.

— A acceptat punga pe care ne-aţi încredinţat-o.

— Şi ce v-a dat în schimbul ei?

— O informaţie preţioasă, domnule: nobila domnişoară este invitată mâine la prânz la doamna de Bagnolet.

Călugării rămaseră uimiţi de efectul produs de acea veste. Într-adevăr, cardinalul deveni deodată agitat.

— Aţi spus Bagnolet? Strigă el tulburat.

— Da, domnule, Bagnolet.

Brusc, cardinalul se ridică şi începu să se plimbe agitat prin încăpere. Părea din ce în ce mai tulburat.

„Întâlnirea este cel puţin stranie! Poate că această tânără merge la… sau poate că ştie nişte lucruri pe care alţii nu le

ştiu încă? În ziua de azi, femeile îşi bagă nasul peste tot. Sau poate că este un agent al ducelui de Orleans? Trebuie neapărat să aflu… Este în joc viaţa noastră! Drace, într-o acţiune, atât de delicată ca cea pe care vreau s-o întreprind, trebuie să-mi iau toate măsurile de precauţie. Mâine, voi merge chiar eu înspre doamna Bagnolet. Voi vedea atunci.”

Cardinalul se reaşează la biroul său, devenind impasibil:

— Vestea pe care aţi obţinut-o este deosebit de importantă, astfel încât voi merge chiar eu la doamna Bagnolet. Voi mă veţi urmări de la distanţă.

Călugării făcură o plecăciune în chip de încuviinţare.

— Asta-i tot ce-aţi aflat? Întrebă cardinalul după o mică pauză.

— Asta-i tot… şi nu chiar tot, domnule.

Cardinalul observă ezitarea călugărilor.

— Spune-ţi ce aveţi de spus, le ordonă el.

Ei povestiră în culori favorabile lor incidentul cu cavalerul Montauban.

Cardinalul, care-i asculta cu atenţie, îşi dădu imediat seama de motivul acţiunii cavalerului, descris în culori atât de negre de către călugări.

„Vreun îndrăgostit gelos, îşi spuse cardinalul liniştit. Cu toate acestea nu voi permite nimănui să-mi sufle minunata domnişoară! După ce-mi voi satisface şi acest capriciu, poate să-i facă curte cine-o pofti! Pentru moment, însă, nu vreau ca cineva să-mi stea în cale.”

Apoi, cardinalul spuse:

— Mă voi ocupa personal de acest viteaz. Fiţi fără grijă, căci n-o să vă mai supere.

Cardinalul căzu pe gânduri. Şi deodată:

— Montauban! Strigă el. Pe vremuri, am cunoscut un cavaler breton cu numele acesta. Pretindea că este descendent al ilustrului Montauban, tovarăşul şi fratele de arme al domnului Bertrand du Guesclin. Poate că se lăuda. Adevărul este că era foarte curajos. Nu-mi amintesc prea

bine, dar cred că mi-a făcut chiar şi un mic serviciu! Oare acest Montauban al vostru este rudă cu cel despre care v-am povestit eu? De altfel, ce importanţă mai are. Nu-l voi scăpa din vedere… Mai vreţi să-mi spuneţi şi altceva?

— S-ar putea, domnule. Sper să apreciaţi şi această informaţie: în timp ce suntem la posturile noastre de observaţie, ne întâlnim veşnic cu doi bărbaţi. Mereu aceiaşi. Se numesc Quinténasse şi Boucassin. Sunt oamenii domnului baron de Ville.

La auzul acestei informaţii, cardinalul tresări. Thibaut şi Lublin, însă, nu-şi dădură seama, căci făcând o plecăciune, ei adăugară:

— Domnule, fiţi atât de bun şi spuneţi-ne ce atitudine trebuie să adoptăm faţă de aceşti oameni.

— Nu vă preocupaţi de prezenţa lor! Spuse cardinalul. Baronul de Ville împreună cu oamenii lui sunt fideli prinţului moştenitor, întocmai ca şi noi. Vă spun acest lucru ca să vă daţi seama că urmărim cu toţii acelaşi scop şi, în consecinţă, nu trebuie să ne luăm la bătaie cu ei. Nu uitaţi că mâine va trebui să mă urmăriţi de la distanţă. Să nu uitaţi cumva sfaturile pe care vi le-am dat. Şi acum, puteţi pleca.

Călugării mai făcură o ultimă plecăciune şi se retraseră puţin dezamăgiţi, fapt pe care cardinalul nu-l remarcă. Cardinalul avea alte griji mult mai importante. El îşi spunea: „Deci prinţul moştenitor o supraveghează şi el pe frumoasa noastră Primerose? Iată-ne şi rivali! Nu-i bine, nu-i bine deloc! Dacă avem în vedere acelaşi vânat, tare mă tem că ne vom certa! Dacă noi care suntem deja în dizgraţie în faţa regelui, ne mai certăm şi cu prinţul moştenitor, atunci s-a zis cu noi! Merită oare ca pentru un capriciu să renunţ la nişte proiecte grandioase? S-ar putea să vină o vreme când aş regreta amarnic o asemenea nebunie! Pe de altă parte, îmi vine destul de greu să renunţ la această frumoasă Primerose!”

Se gândi mult asupra acestei probleme atât de delicate şi importante, ajungând, însă, la un compromis, cardinalul se hotărî: „Dacă mă gândesc mai bine, nimic nu mă presează! Să-l lăsăm pe prinţ să acţioneze! Am tot timpul să renunţ! Până atunci, mâine voi merge la Bagnolet… şi o voi aborda pe tânără. Cât despre acest Montauban, acest mic aventurier care se pune de-a curmezişul planurilor mele de viitor… vom rezolva şi problema lui!

În timpul acesta, Thibaut şi Lublin, aduşi de spate, cu glugile trase peste ochi, trişti şi dezamăgiţi, se furişau de-a lungul caselor, fără să scoată o vorbă. Thibaut fu primul care rupse acea tăcere prelungită.

— Nu ne-a dat absolut nimic! Spuse el.

— Nimic, dar nici nu ne-a trimis la mănăstire, gemu Lubin. Este şi ăsta un avantaj.

— Nu spun că nu-i aşa. Dar mă întreb cu ce bani vom mânca noi astăzi?

— Dumnezeu va avea grijă de noi, şi cei doi călugări oftară amarnic.

XVI – DE-A LUNGUL STRĂZII SAINT-MARTIN.

Când plecă de la Primerose, Alcyndore trecu prin faţa gărzilor ei. Nu se opri, ci făcu un semn discret lui Eustache Coppegorge, mâna ei dreaptă.

Fără îndoială, era vorba despre un ordin pe care-l dădea. Cei patru se supuseră ordinului şi rămaseră pe loc. Se împărţiră în două grupuri. Primul grup, format din Eustache Coppegorge şi Choppin-le-Gentilhomme, se postă în apropierea străzii Saint-Julien. Ceilalţi doi, Esclaireau-les-Mains-Rouges şi Barbiton-la-Hure, merseră spre strada Saint-Merri, unde i-am şi întâlnit, de altfel.

Deocamdată îi vom lăsa pe cei patru coloşi şi ne vom îndrepta atenţia spre Alcyndore.

Tânăra plecă spre poarta Saint-Martin. Mergea fără grabă, cu un pas uşor, răsucindu-şi colţurile mustăcioarei sale false.

Alcyndore era atentă la tot ceea ce se petrecea în jurul ei, făcând semne misterioase la diverse personaje. Aici, unui negustor care din pragul magazinului său îi răspunse la acele semne; colo, unei florărese căreia îi plăti un franc pentru o modestă floare de câmp şi-i şopti câteva cuvinte la ureche; dincolo unei bătrâne căreia îi dădu de pomană; puţin mai departe, se opri în faţa tarabei unui negustor ambulant; apoi, un burghez o salută într-un mod deosebit de ciudat; salută un băieţandru zdrenţăros căruia îi aruncă câţiva bănuţi.

Tuturor acestor personaje, Alcyndore le făcu semne misterioase şi le spuse câte ceva.

Astfel, ajunse în faţa mănăstirii Saint-Martin-les-Champs. Aici se opri o clipă.

În acel moment, se aflau în faţa mănăstirii în jur de douăzeci de arcaşi, împărţiţi în grupuri mici. Păreau că aşteaptă pe cineva sau ceva.

Alcyndore îi privi în treacăt pe acei reprezentanţi ai forţei publice. În schimb, privirea ei fu atrasă de un personaj călare, care în imobilitatea lui părea o statuie ecvestră din bronz. Totul era negru în acel grup statuar, format din cal şi călăreţ: atât costumul somptuos al călăreţului cât şi harnaşamentele calului. Acest personaj nu era altul decât domnul de Noirville, comandantul jandarmeriei şi tatăl Primerosei. Cel puţin aşa susţinea doamna Alcyndore-mama, doamna de Bagnolet…

Alcyndore îi aruncă o privire încărcată de ură şi, în acelaşi timp, gândi astfel: „Suferi, Noirville! Verşi lacrimi amare în adâncul! Sufletului tău! Răbdare, căci se apropie ziua răzbunării… Atunci ai să ştii ce înseamnă adevărata suferinţă… Lacrimile pe care le verşi acum nici nu se compară cu cele pe care le vei vărsa atunci şi care-ţi vor sfâşia inima…”

Simţindu-se privit, Noirville îşi întoarse capul şi întâlni privirea ameninţătoare a Alcyndorei.

Alcyndore îşi reluă, însă, acel aer degajat şi zâmbetul îi reapăru pe buze. Trecu mai departe şi-şi continuă drumul până la poarta oraşului. În oraş îşi făcea intrarea domnul Jean Morin, urmat de vreo zece arcaşi. Jean Morin împreună cu escorta sa se opriră o clipă la intrarea în oraş. Alcyndore se apropie de arcaşi ca un gură-cască. Unul dintre arcaşi profită de vacarmul din jur pentru a-i şopti la ureche câteva cuvinte la care ea răspunse cu un ordin scurt.

Sirele de Noirville îl întâmpină pe domnul Jean Morin, cu care se întreţinu câteva clipe în şoaptă. Arcaşii aşteptau să primească noi ordine. Unul dintre arcaşi, aflându-se în apropierea celor doi nobili trase cu urechea la conversaţia acestora.

În jurul lor erau o mulţime de curioşi. În primele rânduri se afla şi Alcyndore. Din când în când, ca din întâmplare, tânăra îl privea pe arcaşul la pândă, iar acesta schiţa anumite gesturi. Gesturile lui erau atât de simple şi fireşti încât nimeni n-ar fi putut bănui misterioasa conversaţie dintre arcaş şi elegantul senior din primele rânduri.

Când cei doi nobili se despărţiră, Alcyndore se îndepărtă şi ea. Ea se întoarse de unde plecase. De data aceasta, însă, nu mai zăbovi pe drum, iar diversele personaje care-i apăruseră în drum, acum dispăruseră ca prin minune.

Nu trebuie să scăpăm din vedere că la un colţ de stradă fu oprită de un cerşetor. Acesta era acelaşi cu cel ce o urmărise pe doamna Agadou.

În capătul celălalt al străzii, Noirville, stând semeţ în şa şi foarte impunător în costumul său îndoliat, înainta încet pe calul său negru. La câţiva paşi în spatele lui, era urmat în pas cadenţat de cei douăzeci de arcaşi.

XVII – ÎN CĂUTAREA LUI MONTAUBAN.

Îndreptându-se spre Coţofana Chioară, Alcyndore se gândea la Montauban…, dar cu atâta tărie, încât se miră chiar şi ea.

„Niciodată nu m-a interesat un bărbat atât de mult! Oare de ce mă obsedează amintirea acestuia?”

Se gândea la el, dar fără să simtă acea senzaţie tulburătoare şi vagă. Se gândea la el şi-şi spunea: „Nu-mi voi găsi liniştea până ce nu-mi voi măsura forţele cu acest neînfricat spadasin! Aş vrea să ştiu dacă i-aş putea face faţă!”

Alcyndore ajunsese în faţa hanului Coţofana Chioară. După o scurtă ezitare, tânăra pătrunse în sala de mese a hanului. Dintr-o privire, îşi dădu seama că persoana pe care o căuta nu se afla acolo. Decepţionată, tocmai vroia să se retragă când frumoasa şi cocheta Guillemette Pimprenelle se apropie de ea şi întrebă:

— Căutaţi pe cineva, domnule?

Instantaneu, Alcyndore luă acel aer galant şi infatuat pe care-l arbora totdeauna în prezenţa femeilor frumoase. Cu o voce gravă şi sonoră spuse:

— Îl caut pe domnul cavaler de Montauban. Nu locuieşte cumva aici, frumoaso?

Guillemette tocmai vroia să răspundă, când interveni Langrogne, care tocmai se afla prin preajmă:

— Domnul cavaler de Montauban nu mai locuieşte aici.

Alcyndore îl măsură din cap până-n picioare pe cel ce răspunse.

Adresându-i-se în continuare Guillemettei, Alcyndore întrebă:

— Cine mai este şi ăsta şi de ce se amestecă în discuţia noastră?

— Mă priveşte personal faptul că mă amestec în discuţie răspunse Langrogne.

Apoi adăugă:

— Printre altele, am onoarea să fiu valetul domnului cavaler de Montauban.

Alcyndore se întoarse spre valet.

— De ce n-ai spus acest lucru mai devreme? Întrebă ea. Susţii că stăpânul tău nu mai locuieşte aici?

— Aşa este, confirmă Langrogne. Alcyndore zâmbi. Se scotoci prin buzunare şi întinse lui Langrogne un pumn de monede de aur.

— Nu mi-a fost dat până acum să văd pe cineva minţind cu atâta naturaleţe… căci ştiu foarte bine că stăpânul tău tot aici stă. Mai ştiu însă că această minciună ţi-a fost dictată de un sentiment măreţ: devotamentul faţă de stăpânul tău. Te rog să iei aceste monede fără teamă sau să-ţi faci probleme… Astfel de valeţi devotaţi şi prudenţi ca tine trebuiesc recompensaţi.

Langrogne făcu o plecăciune la auzul acelor complimente.

— Iar acum spune-mi unde l-aş putea găsi pe stăpânul tău, adăugă Alcyndore foarte gravă şi autoritară.

— Drept să vă spun, domnule, domnul cavaler a luat-o în direcţia podurilor, spuse Langrogne subjugat. Acolo cred că l-aţi putea găsi. Doar dacă nu s-a dus în altă parte, adăugă valetul maliţios.

— Voi merge înspre râu, mai ales că aveam nişte treburi în parte acea, declară Alcyndore zâmbitoare.

Valetul reveni în sala de mese şi luând-o pe Guillemette de-o parte, spuse cu severitate:

— Doamnă Pimprenelle, era să comiteţi cea mai mare imprudenţă, destăinuindu-i primului venit că domnul de Montauban locuieşte în acest han. Stăpânul meu tocmai şi-a făcut nişte duşmani de temut care nu vor întârzia să-l caute.

— De ce? Dumnezeule, de ce? Întrebă Guillemette îngrijorată.

— Ca să-i la capul…

— Dumnezeule mare!

— Doamnă Pimprenelle, vreţi să-i taie capul domnului cavaler?

— Bineînţeles că nu, domnule Langrogne!

„Domnul” Langrogne îi aruncă o privire iscoditoare.

Imediat observă că femeia era emoţionată, înfricoşată şi evident, sinceră. Valetul zâmbi satisfăcut. Apoi, îi vorbi încet iar după ce o părăsi, valetul părea perfect mulţumit. În timp

ce pătrundea în locuinţa de la mansardă, el îşi spunea în sinea lui: „Acum sunt liniştit. Dacă cineva îl va căuta aici, domnul cavaler nu va fi trădat de această excelentă doamnă Pimprenelle care a înţeles prea bine lecţia pe care i-am ţinut-o.”

Apoi, numără în grabă banii primiţi, de la Alcyndore, îi puse bine şi spuse ca pentru sine:

— Aproape că ne-am dublat banii! Dacă cineva şi-ar face pomană cu noi măcar o dată pe săptămână, am deveni nişte oameni bogaţi.

XVIII – ÎNTÂLNIREA.

În timp ce Alcyndore se îndrepta spre Saint-Merri, unde Esclaireau-les-Mains-Rouges şi Barbiton-la-Hure aşteptau noi ordine, ea îl zări de la distanţă pe Montauban care venea spre ea.

El, de asemeni, o văzu şi o recunoscu. Deodată, păli şi-şi muşcă buzele cu furie.

„Iată-l pe cel pe care-l preferă în locul meu şi care nici măcar n-a putut s-o apere! Îşi spuse el cu amărăciune. Dacă l-aş provoca. Dacă l-aş obliga să-şi încrucişeze spada cu mine chiar aici, Primerose n-ar mai avea ocazia să poarte vălul alb de mireasă, ci cel negru de văduvă. Acest lucru depinde doar de mine. Cine m-ar putea împiedica?”

Din instinct, îşi lovi cu putere mânerul săbiei. Tânărul nostru erou era, însă o fiinţă, deosebit de bună şi generoasă.

Când trecu pe lângă Alcyndore, el întoarse capul, dar aceasta se aşează în faţa lui. Îşi scoase pălăria, salută şi cu o politeţe plină de rafinament spuse:

— Domnule, ştiu că am onoarea să mă adresez domnului cavaler Hoël de Montauban. Eu mă numesc Jean de Maubert, senior de Bagnolet.

Montauban îşi scoase pălăria, făcu o plecăciune impecabilă şi aşteptă politicos.

Alcyndore, zâmbitoare şi cu aceeaşi politeţe perfectă, continuă:

— Acum că ştiţi cu cine staţi de vorbă, aş vrea să vă cer un serviciu. Domnule, poate că fizicul nu mă arată dar îmi place foarte mult scrima, iar gura lumii spune că aţi fi cel mai bun spadasin din Paris. Domnule, ce aţi zice dacă ne-am încrucişa săbiile?

Deşi foarte mirat, Montauban spuse cu răceală:

— Domnule, dar asta-i o provocare, nu-i aşa?

— Nu-mi permit să vă contrazic, spuse Alcyndore zâmbitor.

Montauban gândi: „Pe seama cărui fapt să pun această provocare? Dumnezeule, îmi dau seama! Probabil că m-a văzut dându-i târcoale logodnicei lui, iar acum este gelos! Cum de nu mi-am dat seama mai devreme! Drace, dacă-l omor? În cazul ăsta, eu voi fi cauza tristeţii ei. Pe de altă parte, dacă aş refuza o asemenea propunere, ar însemna să mă dezonorez! Ei bine, voi alege dezonoarea, decât s-o văd plângând din pricina mea.”

Apoi, spuse cu voce tare:

— Domnule, sunt obligat să refuz oferta voastră.

— Mă refuzaţi? Se miră cu sinceritate Alcyndore, nedându-şi seama de adevăratul motiv al refuzului.

— Categoric, declară Montauban palid datorită efortului pe care-l făcea pentru a se abţine.

Fără să mai spună vreun cuvânt, el îşi continuă drumul furios.

Nu înaintă prea mult, căci Alcyndore, într-un hohot de râs, strigă:

— Acestui luptător invincibil îi este frică! Fuge ca un iepure!

Dintr-un salt, Montauban fu lângă Alcyndore. Palid, cu ochii scânteietori, cu buzele tremurânde, el tună:

— Cine îndrăzneşte să spună că Hoël de Montauban este un fricos?

— Eu, răspunse Alcyndore liniştită.

— Ei bine, vă înşelaţi.

Pe figura Alcyndorei se putea citi satisfacţia cu acelaşi calm specific el îşi luă sabia în primire.

Mânia tânărului Montauban dispăru ca prin minune.

Fiindcă obţinuse ceea ce dorise, Alcyndore aşteptă răbdătoare şi politicoasă.

Cei doi se salutară cu sabia şi luară poziţie de atac. Amândoi erau calmi, stăpâni pe ei şi se admirau reciproc. Dintr-o dată fură înconjuraţi de-o mulţime de curioşi cărora nu le acordară nici cea mai mică atenţie.

Săbiile se încrucişară. Alcyndore testă forţa lui Montauban prin diverse fente. Tânărul nostru erou se mulţumi doar să le pareze. Deodată îi veni o idee, iar în sufletul lui se trezi o bănuială pe care vroia însă, s-o înlăture într-atât i se părea de absurdă.

Trecătorii asistau la o emoţionantă partidă de scrimă, iar când cele două lame ale săbiilor se întâlneau ieşeau scântei.

După moda vremii, cei doi adversari încercau să abată atenţia printr-un dialog neîntrerupt:

— Domnule, vă datorez scuzele mele, spunea Alcyndore. Adineaori am spus că vă este frică. O clipă, însă, n-am gândit la acest lucru. Domnule de Montauban, sunteţi neîntrecut în arta scrimei.

— Domnule de Maubert, dar de unde mă cunoaşteţi?

Spunând acestea, el pară o lovitură de dreapta pe care Alcyndore tocmai i-o administra.

„Dar… dar… Dumnezeule! Este femeie! Dar nu, delirez, am orbul găinii, o femeie n-ar putea lovi cu atâta forţă! Şi totuşi!”

— V-am văzut mai devreme la Coţofana Chioară, continuă Alcyndore fandând lovitura parată cu aceeaşi pricepere ca şi precedentele. V-am văzut şi la han, dar şi în seara când v-aţi luptat cu acea armată. Domnule, v-am admirat forţa de care aţi dat dovadă. Acestea fiind spuse, vreau să vă previn că intenţia mea nu este de-a vă omorî.

— Dar care este intenţia voastră? Se interesă Montauban zâmbind.

— Vreau să vă fac o zgârietură la mână, doar atât, spuse Alcyndore, pregătindu-şi un nou atac…

— Doar atât! Mârâi Montauban care parcă se juca. Dragă domnule, atunci va trebui să învăţaţi poziţia corectă! Ţineţi vârful prea jos. Dacă aş vrea, aş putea să vă ating la gât. Mai bine…

Spunând acestea, îşi întinse braţul într-un gest fulgerător. Deşi înzestrată cu o agilitate deosebită, Alcyndore reacţionă prea lent. Sabia eroului nostru se opri doar la câţiva milimetri la gâtul Alcyndorei care făcu un salt înapoi.

În acel moment, Montauban se retrase şi el şi lăsă vârful săbiei în jos. Radia de fericire, iar în sinea lui îşi spunea:

— Dumnezeule, este o femeie! Eram sigur! S-a trădat singură! Cine o fi? Cine o fi? Ei! Dar ce importanţă are! Este suficient că ştiu că este o femeie! Deci nu poate fi logodnicul ei, aşa cum am crezut eu ca un prost! Pot să mai sper, încă! Şi am fost şi mai prost să-mi pierd orice speranţă şi să doresc să mor!”

În acel moment, nimic n-ar fi fost mai simplu. Baronul de Ville n-ar fi lăsat să-i scape o asemenea ocazie. Alcyndore, însă, era cinstită în felul ei. La rândul ei, tânăra lăsă vârful săbiei în jos. Deşi moartea trecuse pe lângă ea, Alcyndore nu părea câtuşi de puţin tulburată. Cu acelaşi calm, dar cu o inflexiune stranie în glas, ea spuse:

— Domnule, aţi fi putut să mă omorâţi! De ce n-aţi făcut-o? De ce v-aţi oprit?

— Ei domnule, n-am nici un motiv să vă omor; dimpotrivă sunteţi atât de politicos, încât mă întreb de ce v-aş omorî? Spuse Montauban zâmbind.

Fără să vrea, vocea lui caldă şi pătrunzătoare deveni mângâietoare ca întotdeauna când se adresa unei fiinţe plăpânde sau unei femei. În timp ce-şi privea adversarul drept în ochi, pe buzele eroului nostru apăru un zâmbet înduioşat.

Ca şi cum nu l-ar fi privit până atunci, Alcyndore îl privea pe Montauban cu o atenţie pasionată, cu ochii ei minunaţi şi

negri. Ea, care nu tremurase în faţa morţii, acum părea tulburată şi emoţionată. În sinea ei, îşi repeta întrebarea pe care o pusese adversarului ei: „De ce m-a menajat? De ce?”

Apoi, alte gânduri îi dădură o stare de nelinişte: „Oare şi-a dat seama de ceea ce nimeni n-a bănuit până acum? Că sunt femeie? Dar nu cred, este imposibil! Atunci de ce mă priveşte cu acest zâmbet înduioşat şi cu aceşti ochi tulburători?”

— V-am provocat fără nici un motiv, spuse ea cu voce tare.

— Ei, aţi vrut să vă convingeţi cât sunt de priceput în arta scrimei.

— Şi mi-am găsit naşul!

— Mai devreme sau mai târziu, oricum l-aţi fi întâlnit. Astăzi l-aţi întâlnit dumneavoastră, mâine s-ar putea să-l întâlnesc şi eu.

Alcyndore salută cu sabia.

— Orice ar fi, vă datorez viaţa. Domnule de Montauban, n-am să uit acest lucru niciodată.

Tânăra salută încă o dată şi-şi puse sabia la locul ei. Montauban salută şi el.

Alcyndore făcu o plecăciune şi, fără un cuvânt, plecă.

XIX – ARESTAREA.

Montauban rămase atât de uimit de acea retragere bruscă a adversarului său, încât uită să-şi pună sabia în teacă. În timp ce Alcyndore se îndepărta, el o urmărea şi gândea visător: „Ce femeie stranie! Mă asigură de veşnica ei recunoştinţă, dar mă părăseşte ca un duşman! Oare cine o fi? Acel nume pe care mi l-a spus: Jean de Maubert, senior de Bagnolet, trebuie să fie un pseudonim… Dar oare de ce a plecat atât de brusc? Ce i-am făcut? Am jignit-o cu ceva? Va trebui să aflu…”

Gândurile sale fură întrerupte de zarva care izbucni în spatele său. Se întoarse, şi privi mirat în jurul lui, luând contact cu realitatea.

Sosirea bruscă a lui Noirville şi a suitei sale provocă toată acea zarvă.

În jurul lui Montauban nu mai rămăsese nimeni. În momentul apariţiei lui Noirville, Eustache Coppegorge, Choppin-le-Gentilhomme, Esclaireau-les-Mains-Rouges Barbiton-la-Hure dispărură ca prin farmec.

Întocmai ca Montauban, Alcyndore auzi şi ea toată acea zarvă şi se întoarse. Cu acea privire înfocată, ea îi privea rând pe rând pe Noirville şi pe Montauban.

În primele rânduri ale mulţimii, se afla şi Langrogne. Fără să-i fie frică de înghesuială, el se strecură cu dibăcie şi ajunse până la stăpânul său.

— Domnule, ce aţi păţit?

Montauban îi aruncă valetului o privire atât de furioasă încât acesta îşi înghiţi cuvintele.

Eroul nostru îl văzuse pe comandantul jandarmeriei care acum discuta cu de Ville. De Ville foarte agitat, cu un zâmbet sinistru, cu ochii scăpărându-i de o bucurie sălbatică, şoptea ceva la urechea lui Noirville, indicându-i cu coada ochiului prada asupra căreia vroia să se năpustească.

Montauban văzuse toată această scenă şi înţelese despre ce era vorba. În loc să se retragă, el îşi scoase sabia din teacă şi aşteptă cu încordare.

Langrogne care stătea în spatele stăpânului său, înţelese că lucrurile nu vor rămâne aşa.

Într-o clipă, cei ce se aflau în jurul lui Montauban şi Langrogne dispărură ca prin farmec.

De Ville rămase de-o parte, iar Noirville cu o indiferenţă formidabilă înainta singur spre cavalerul nostru. Se opri la doi paşi de acesta, îl salută politicos şi-l întrebă:

— Dumneavoastră sunteţi cavalerul de Montauban?!

— Eu sunt acela, răspunse Montauban, privindu-l drept în ochi pe comandant cu privire glacială.

— În cazul ăsta, în numele regelui vă arestez. Domnule, predaţi-mi vă rog arma.

— Ah! Ah! Cine a mai văzut ca un Montauban să-şi predea arma! Domnule, cum vă puteţi imagina un asemenea lucru!

Veniţi s-o luaţi singur… dacă îndrăzniţi… şi dacă puteţi.

Noirville rămase nemişcat.

— Refuzaţi? Spuse el.

— Refuz, răspunse Montauban cu o voce tăioasă. Noirville făcu stânga împrejur şi întorcându-se adăugă:

— Tinere, băgaţi de seamă că eu îl reprezint pe însuşi maiestatea sa, regele.

— Domnule, băgaţi de seamă că eu sunt reprezentantul ilustrei familii de Montauban.

— Ce aveţi de gând să faceţi? Bănuiesc că nu veţi lupta cu cei patruzeci de arcaşi care vă înconjoară.

— Bineînţeles că nu. Cei patruzeci de arcaşi care mă înconjoară ar reuşi să mă doboare în final. Cel puţin nu se va spune că un Montauban s-a predat înainte de-a lupta.

— Arcaşii mei nu vă vor omorî, concluzionă Noirville. Vă vor aresta, iar tribunalul îşi va face datoria.

— Bun, atunci să mă aresteze! Bravă Montauban pregătit să facă faţă arcaşilor.

Noirville ridică din umeri, se întoarse spre oamenii săi şi, cu vocea lui monotonă, ordonă:

— Arestaţi-l!

Apoi, se aşeză lângă de Ville care îl devora din ochi pe Montauban.

Dintr-o dată, Langrogne înţelese situaţia în care se aflau. Nu lăsă să-i scape ocazia pentru a bombăni.

— Domnule, dar parcă sunteţi posedat! Spuse el pe un ton exasperat. Sunteţi în situaţia de-a fi arestat şi încă mai opuneţi rezistenţă! În final, vom fi traşi de vii pe roată.

Montauban care-l privea cu coada ochiului, spune cu naivitate:

— Dacă ţi-e frică, pleacă, Langrogne.

— Da, domnule, mi-e frică, recunoscu ruşinos valetul. Mi-e tare frică. Domnule, nu mi-ar fi atât de frică, dar îmi dau seama că nici dracu nu ne va scoate din viesparul ăsta. Nu este însă, un motiv pentru a vă părăsi ca un laş! Sunt eu oare sau nu valetul dumneavoastră?

— Eşti Langrogne, sigur că eşti, zâmbi Montauban.

Alcyndore înţelese şi ea situaţia în care se afla Montauban. Privirea ei se plimbă de la Montauban la Noirville şi de la Noirville la de Ville. În aparenţă calmă, Alcyndore era deosebit de tulburată.

Privi în mulţime, în căutarea unui ajutor. Îi căuta pe cei patru coloşi, garda ei de corp. Privirea ei o întâlni pe cea a lui Montauban, în care păru că citeşte un reproş.

— Are dreptate! Lui îi datorez faptul că sunt vie! Îşi spuse Alcyndore.

Tânăra luă o hotărâre, căci cu un gest maşinal îşi învârti sabia în teacă.

Dând curs ordinului comandantului jandarmeriei cincisprezece arcaşi înaintară spre cei doi răzvrătiţi Dintr-o privire, Montauban îi numără:

— Bun! Fiecare trebuie să doboare câte şapte-opt adversari, căci suntem, doi, spuse el supărat.

— Nici mai mult nici mai puţin! Gemu Langrogne.

— Vom fi trei, dacă permite-ţi, spuse cu gravitate Alcyndore, aşezându-se lângă Montauban.

— Ah, ah, nu vă plac datoriile, domnule de Maubert, zâmbi Montauban.

Sosirea celui de-al treilea răzvrătit îi descumpăni pe arcaşi, care-şi consultară şeful din priviri.

— Luaţi-i pe toţi trei! Ordonă Noirville.

— La luptă! Strigă Montauban, cu vocea lui puternică.

Fără ezitare, se năpusti în arcaşi. Se lăsă o linişte angoasantă. La toate ferestre apărură capete speriate. Asupra celor trei răzvrătiţi se aţintiră priviri încărcate de compasiune.

Alcyndore împreună cu Langrogne atacară în acelaşi moment cu Montauban. Intervenţia lor fu fulgerătoare şi-i luă prin surprindere pe arcaşi. Totul dură două secunde, sau chiar mai puţin. Arcaşii bătură în retragere, speriaţi de acel atac neaşteptat. Într-o mare baltă de sânge, opt corpuri zăceau nemişcate. Montauban, Alcyndore şi

Langrogne erau în picioare, fără vreo rană mai serioasă. O clipă lupta se opri.

De Ville vorbea cu înflăcărare.

— Domnule de Noirville, vă repet că nu ştiţi ce-i poate pielea acestui om, nu-l cunoaşteţi! Dacă oamenii voştri nu vor ataca toţi odată, va reuşi să-i răpună pe toţi, unul câte unul.

— Domnule de Maubert, spunea în acest timp Montauban îmi pare tare rău că v-aţi aruncat în această aventură datorită mie.

— De ce, domnule Montauban?

— Fiindcă tare mă tem că nu vom scăpa teferi din această luptă!

— Ah, sărmanul de mine! Gemu Langrogne care nu scăpă un cuvinţel din conversaţia stăpânului său.

— Domnule de Montauban, spuse Alcyndore cu o plecăciune, mă simt onorat să lupt alături de un spadasin atât de viteaz.

— Mă copleşiţi cu complimentele şi credeţi-mă că şi pentru mine este o cinste să lupt alături de dumneavoastră, răspunse Montauban.

Pe de altă parte, în sinea lui gândea astfel: „Drace! Cine o fi? Cine o fi? Cine ar crede că este o femeie? Când se luptă este în elementul ei! Ca forţă poate să aibă şi cât de bine mânuieşte spada! Este un tovarăş nemaipomenit această femeie, atât de tânără graţioasă şi frumoasă!”

— Mulţumescu-ţi ţie Doamne! Mulţumescu-ţi ţie Doamne, căci încă nu ne-am predat.

— Este adevărat, dar ne va veni şi nouă rândul cât de curând. Sunt prea mulţi.

— Vom vedea noi. În cele din urmă, cred că vom reuşi.

— Să vă audă cel de sus, interveni şi Langrogne cu un oftat adânc. Dar, amărâţii de noi, cred că ni se apropie sfârşitul!

La un moment dat, Alcyndore se ridică pe vârfuri şi privi în mulţime, după care acel zâmbet enigmatic trecu ca o

umbră peste buzele ei.

— Atenţie mărită, şopti Montauban.

XX – VAGABONZII.

Era adevărat. După ce discută o clipă cu de Ville, Noirville se hotărî să-i urmeze sfaturile.

— Domnule, aveţi dreptate, rândurile trebuiesc întărite.

Îşi împărţi oamenii în trei grupe care trebuiau să atace de-o dată şi din trei unghiuri diferite. Era evident că numai în acest mod puteau fi înfrânţi cei trei răzvrătiţi, fapt pe care şi ei îl înţeleseră imediat. Din instinct, executară singura manevră care le putea permite să mai reziste puţin.

Cele trei grupe de arcaşi înaintară. Unul în dreapta, înaintând spre Alcyndore; celălalt în stânga, mergând spre Langrogne şi cel de-al treilea mergând spre Montauban. În fruntea acestui al treilea grup se afla Noirville în persoană, înainta drept şi hotărât, sprijinindu-se uşor pe bastonul lui de comandă.

Se îndrepta drept spre Montauban. Oamenii lui îşi reglau pasul după al său. În acel moment precis, cu un gest fulgerător, Montauban îşi puse sabia în teacă şi se năpusti asupra lui Noirville. Îl ridică ca pe un fulg, apoi îl lăsă să cadă şi, amenințându-l cu pumnalul, spuse cu o voce! Înspăimântătoare:

— Domnule, spuneţi oamenilor dumneavoastră să se retragă căci altfel sunteţi un om mort!

Totul se petrecu într-o fracţiune de minut. Arcaşii rămaseră ca nişte stane de piatră. Cineva din mulţime strigă:

— Comandantul! Comandantul este mort!

Apoi, o tăcere înfricoşătoare se lăsă peste acea masă de oameni consternaţi.

— Ah, pe toţi dracii! Urlă de Ville smulgându-şi părul din cap de disperare.

Montauban aştepta ordinul, pregătit să lovească, dacă era cazul.

Noirville îşi aţinti privirea metalică spre privirea limpede a celui care îl ameninţa. Nici un muşchi al feţei acestuia nu tresări şi comandantul înţelese că n-are nici cea mai mică şansă de scăpare. Aceasta dură o clipă.

— La luptă! Strigă Noirville.

Arcaşii se priviră miraţi, ezitară.

— La luptă! Omorâţi-i pe toţi! Repetă Noirville. Omorâţi-i pe toţi! Vroia să spună deci: „omorâţi-mă şi pe mine odată cu cel ce trebuia prins.”

Arcaşii se hotărâră să dea ascultare nemilosului lor şef. Montauban îşi dădu seama că se vor năpusti asupra lui. Ridică braţul mai sus şi spuse:

— Îmi pare sincer rău, domnule, căci sunteţi un viteaz. Fiecare, însă, îşi apără pielea cum poate.

Oare chiar intenţiona să-l omoare? Poate că nu. Alcyndore îl crezu, însă, în stare şi-şi spuse în sinea ei: „Ah, oare mi-l va omorî! Nu vreau! Această moarte ar fi prea blândă şi onorabilă pentru el!”

Tânăra nu ezită o clipă, aruncându-se asupra lui Montauban, peste care căzu ca un ciclon devastator. Luat prin surprindere, cavalerul nostru îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli câţiva metri mai încolo.

Noirville era liber acum. Nu se clintise în faţa morţii. Nu manifestă nici bucurie şi nici uimire în faţa eliberării lui neaşteptate. O fracţiune de secundă el îşi fixă privirea glacială asupra ochilor arzători ai celei ce-i salvase viaţa. Apoi, îşi întoarse privirea cu nepăsare.

— Ridicaţi-vă domnule staroste, spuse Alcyndore cu o inflexiune ciudată în glas.

Ea îi întinse mâna înmănuşată, acea mână mică şi delicată care lovise cu atâta forţă. Noirville nu ezită să se sprijine pe acea mână care i se oferea cu atâta generozitate.

Între timp, se ridicase şi Montauban. Îşi puse pumnalul în teacă, şi cu braţele încrucişate pe piept îl privea pe comandant care se ridica ajutat de către Alcyndore. Cu o

voce în care nu se putea citi nici mânia şi nici reproşul, el constată:

— Iată rezultatul generozităţii voastre, domnule. Cu coada ochiului făcu semn înspre arcaşii care făcuseră cerc în jurul lor, astfel că cei trei n-aveau nici o portiţă de scăpare.

Cuvintelor lui Montauban, Alcyndore îi răspunse cu un zâmbet enigmatic. În momentul când Alcyndore se pregăti să-l ajute pe Noirville, ea fluieră cu putere.

Nici Montauban şi nici Noirville nu auziră fluieratul.

Deodată, în mulţime izbucniră ţipete înspăimântate:

— Vagabonzii! Vagabonzii!

În acel moment, lumea începu să alerge înnebunită. Cei ce se aflau pe la ferestre se retrăgeau grăbiţi şi-şi trăgeau storurile de lemn. Negustorii se retrăgeau în magazinele lor, ferecându-şi uşile cu druguri de metal. În scurt timp, strada deveni pustie.

Printre ţipetele înspăimântate ale mulţimii se puteau auzi patru strigăte de luptă întocmai ca răcnetele animalelor sălbatice:

— Coppegorge! Esclaireau! Barbiton! Choppin!

— Argot! Argot! Trăiască Argot!

Furtuna se abătu în acelaşi timp, din patru colţuri diferite, asupra arcaşilor înspăimântaţi.

Intervenţia celor patru gărzi de corp ale Alcyndorei schimbă puţin faţa lucrurilor. În plus, cei patru nu erau singuri, fiecare venind după el cu o armată de indivizi în zdrenţe, cu figuri aspre în care luceau ochi ca de jăratec. Era o bandă de demoni înspăimântători, apăruţi ca prin farmec şi agitându-şi cuţitele bine ascuţite. Totul se petrecu ca într-un coşmar. Arcaşii, luaţi prin surprindere, prin spate şi înspăimântaţi de strigătele de luptă ale celor patru, începură să fugă care încotro, aruncându-şi armele şi urlând înfricoşaţi.

De Ville, prins în vâltoare, fu împins, târât, condus fără să ştie cum şi de ce, în piaţa Greve.

Într-o secundă, întreaga piaţă fu eliberată de arcaşi. În secunda următoare, banda de demoni adusă de către gărzile Alcyndorei dispăru şi ea. Banda îl luă cu ea şi pe impasibilul Noirville. De altfel, nu-i făcură nici un rău şi ajunsă în strada Saint-Denis îl abandonară acolo, ei topindu-se ca nişte umbre.

Montauban, Alcyndore şi Langrogne erau acum stăpânii câmpului de luptă. Stăpânul şi valetul său nici n-avuseseră vreme să-şi revină din mirarea cauzată de acea intervenţie fulgerătoare şi incredibilă. Cât despre Alcyndore, ea ştia la ce trebuie să se aştepte. Artistă desăvârşită, ea jucă cu multă naturaleţe rolul miratei, Montauban şi Langrogne nebănuind adevărul şi faptul că ei îi datorau totul.

— Ce-a mai fost şi asta? De unde au mai răsărit şi banda acea de vagabonzi care ne-a scos din ghearele comandantului?

— Drept să vă spun nici nu mă interesează de unde au venit şi de ce au acţionat astfel, răspunse Alcyndore liniştită. Ceea ce contează este că am scăpat teferi şi asta datorită lor.

— Pe toţi dracii, domnule, dumneavoastră aţi spus de la început că vom reuşi! Concluzionă Langrogne.

Alcyndore încuviinţă cu un zâmbet. Apoi, deodată serioasă:

— Domnule de Montauban, ar fi bine să ne despărţim chiar aici, neîntârziat. Îl cunosc bine pe domnul de Noirville şi ştiu că nu va fi liniştit până ce nu vă va găsi.

— Domnule de Maubert, încă o clipă v-aş ruga. Mi-aţi făcut un serviciu nemaipomenit, luptând alături de mine în dorinţa de-a mă salva…

— Nu vă faceţi griji! Îl întrerupse Alcyndore. N-am reuşit să vă salvez. Era cât pe ce să vă fac un mare rău, împiedicându-vă să-l înjunghiaţi pe staroste, În schimb, dumneavoastră aţi avut viaţa mea în vârful săbiei voastre; aţi fi putut să mă omorâţi, dar n-aţi făcut-o, vă sunt încă foarte îndatorat.

— Eu nu aşa văd lucrurile, protestă energic Montauban. De astă dată, eu vă sunt foarte îndatorat. Adineaori, m-aţi părăsit puţin cam brusc. De data aceasta n-am să vă las să plecaţi înainte de-a vă spune: domnule de Maubert, vă rog să acceptaţi prietenia lui Hoël de Montauban!

— Doresc acest lucru din toată inima! Strigă Alcyndore.

Ea se arătă foarte încântată de această prietenie care i se oferea.

— În cazul acesta, să ne îmbrăţişăm, conform obiceiului.

În ochii eroului nostru se putea zări o sclipire maliţioasă.

Alcyndore nu păru încurcată şi nu ezită o clipă. Ea primi cu plăcere îmbrăţişarea cavalerului. Când se desprinse din braţele lui, pe obrajii ei catifelaţi se răspândi o roşeaţă, iar ochii săi negri şi strălucitori şi-i plecă.

Montauban care o urmărea îşi spuse, zâmbind: „Dacă mai aveam vreo îndoială, acum şi aceasta a dispărut! Este vorba despre o femeie, despre o tânără. Dar cine este? Ce face? Unde merge? Va trebui să aflu şi acest mister în care se învăluie cu atâta dibăcie!”

Apoi cu voce tare:

— Când veţi avea nevoie de un prieten sigur şi devotat, nu ezitaţi să mă chemaţi. Mă veţi găsi la hanul Coţofana Chioară, unde locuiesc momentan.

— Pe mine, domnule, mă veţi găsi la doamna de Bagnolet, mama mea, care locuieşte la capătul străzii Sainte-Catherine. Acestea fiind spuse, domnule, sunt obligat să mă retrag, căci treburi importante mă aşteaptă.

— Încă o secundă, spuse Montauban luând-o de braţ. Adineaori, aţi crezut că-l voi omorî pe Noirville? Dacă m-aţi cunoaşte, n-aţi putea avea asemenea temeri; Hoël de Montauban nu este omul care să-şi lovească duşmanul când acesta zace la pământ, dezarmat. Dar dumneavoastră crezând că-l voi lovi pe comandant, i-aţi sărit în ajutor.

Alcyndore ezită înainte să răspundă:

— Într-adevăr, mă interesează persoana domnului Noirville. Mă interesează atât de mult persoana domnului

Noirville încât aş fi fost într-adevăr disperat dacă l-aţi fi omorât.

— De ce?

— Fiindcă eu împreună cu domnul de Noirville avem ceva de împărţit. Ceva teribil, domnule! Şi acest lucru vreau să-l duc eu însumi la bun sfârşit.

Spunând acestea, tânăra plecă.

Uitând de prezenţa lui Langrogne, Montauban porni gânditor spre han. Mergea fără grabă, iar gândurile lui reveneau fără încetare la Jean de Maubert: „Nu-mi dau seama ce ar fi putut să-i facă Noirville, dar în tot cazul îl deplâng."

În timp ce Montauban discuta cu Alcyndore, Langrogne îşi înjura în gând stăpânul care nu se grăbea să plece din acel loc blestemat. Când Montauban se hotărî să plece, valetul său îl urmă. Mergând cu nasul în pământ, ochii săi căzură asupra unui obiect strălucitor. Era o agrafă bătută în diamante. Îndată, îşi dădu seama că era agrafa Alcyndorei.

Langrogne era un om instruit, prudent şi cinstit şi luându-şi picioarele la spinare, încercă s-o prindă din urmă pe Alcyndore.

— Domnule, în luptă v-aţi pierdut această bijuterie, spuse valetul.

Alcyndore îşi duse mâna la pălărie şi constatând dispariţia agrafei spuse:

— Într-adevăr, aşa-i. Păstrează această bijuterie în amintirea întâlnirii noastre.

— Dar, domnule, nu se poate! Această bijuterie valorează…

— Cincisprezece mii de franci, spuse Alcyndore liniştită. Cu atât am cumpărat-o. Pentru cinstea de care ai dat dovadă, ţi-o fac cadou.

Apoi plecă, lăsându-l pe Langrogne uimit de atâta generozitate. Puse bijuteria în loc sigur şi plecă în goană spre han, spunându-şi: „Trebuie să fie vreun prinţ deghizat!

Dacă face asemenea cadouri unui valet ca mine, acest domn de Maubert trebuie să fie mai bogat decât regele!”

XXI – SE CONTUREAZĂ PERSONALITATEA ALCYNDOREI.

În timp ce Montauban revenea la mansarda lui de la hanul Coţofana Chioară, Alcyndore o lua la stânga, mergând pe strada Jehan-Pain-Mollet şi intră într-un cabaret.

Eustache Coppegorge, Choppin-le-Gentilhomme, Esclaireau-les-Mains-Rouges şi Barbiton-la-Hure stăteau la o masă cu câteva sticle în faţă. Nu erau singuri: mai erau şi alţi consumatori şi câteva femei de moravuri uşoare. Femeile erau tinere şi drăguţe. Bărbaţii, în schimb, aveau figuri de puşlamale. Toată acea societate „cinstită” făcea o gălăgie asurzitoare.

La apariţia Alcyndorei, în cabaret se făcu linişte. Toţi acei consumatori se sculară în picioare şi salutară nou-venită.

Aici, Alcyndore arboră un aer foarte serios şi răspunse la salut cu gravitate. Merse direct la masa celor patru gărzi de corp, urmată de patronul localului care manifesta un respect profund.

Înainte de-a se aşeza, se scotoci prin buzunare şi-i dădu patronului câţiva bănuţi de aur. Cu un aer de suverană bunăvoinţă, întocmai ca regele François în palatul său Luvru, ea spuse:

— Iar acum distraţi-vă. Alcyndore este cea care plăteşte.

Apoi, adresându-se celor patru:

— Vapoarele sunt ancorate lângă Celestins şi în apropierea hangarelor artileriei. Jean Morin n-a aflat când vor sosi. S-ar putea să sosească în seara asta, sau peste câteva zile. Această afacere nu trebuie s-o scăpăm din ochi.

— Pentru câţiva saci nenorociţi de sare! Mârâi unul din cei patru.

Un zâmbet enigmatic înflori pe buzele Alcyndorei.

— Imbecilule! Ştii cât valorează aceşti saci de sare? Zece mii de franci!

— Zece mii!

— Nu mai puţin, afirmă Alcyndore cu tărie.

Şi, aruncându-i lui Barbiton o privire fixă, îl întrebă:

— Consideri că zece mii de franci sunt bani de aruncat?

Cu aceeaşi privire înflăcărată şi cu o voce glacială continuă:

— Spune-mi, te rog, tu care faci pe nemulţumitul, ştii tu care este pedeapsa celui care dezertează de la postul lui în timpul unei expediţii în beneficiul regatului Argot, a cărei regină este Alcyndore?

— Voi ştiţi? Întrebă şi pe Esclaireau şi Barbiton.

— Eu ştiu, spuse ea ridicând din umeri. Ştiu că v-aţi părăsit postul pentru a jefui doi călugări. În consecinţă, daţi-mi imediat cei optzeci de franci pe care i-aţi furat şi care trebuie să intre în puşculiţa comună.

Alcyndore luă banii şi-i lăsă să cadă într-o pungă.

— Veţi primi partea voastră, ca toată lumea.

— Este cât se poate de corect, comentară Esclaireau şi Barbiton.

— Să revenim la problemele noastre. Nu voi putea merge cu voi, căci am alte probleme de rezolvat. Ne vom întâlni la locul cu pricina şi vă rog să păziţi cu străşnicie sosirea vapoarelor. Eustache va prelua conducerea acestei expediţii. Ştii tot ce ai de făcut, căci ţi-am dat instrucţiuni amănunţite. Mă bazez pe tine. Era să uit! Fiţi cu ochii în patru asupra arsenalului. Noirville împreună cu oamenii lui vor fi prin apropiere. Ştiţi foarte bine că-i vor apăra cu străşnicie, căci pierderea acestor saci de sare ar cauza o diminuare importantă a venitului regelui François!

În urma Alcyndorei, plecară şi Eustache, Barbiton, Choppin şi Esclaireau.

Tânăra, pe căi ocolite, ajunse pe strada Sainte-Catherine şi intră în somptuoasa vilă a mamei sale.

Doamna Bagnolet se afla într-o încăpere mobilată relativ modest.

Alcyndore întâia îşi primi fata, care se înclină în faţa ei cu respect şi cu acel zâmbet stereotip care-i flutura pe buze.

— Ei bine! Fiule, spuse ea liniştită, afacerea noastră se află pe drumul cel bun?

— Totul este pregătit, mamă. Aşteptăm doar vapoarele să sosească.

— Când vor sosi?

— Jean Morin, starostele negustorilor, nu ştie nici el prea bine.

— Şi Noirville?

— Începând din acest moment, Noirville va păzi cu străşnicie vapoarele. Dar ai noştri se află şi ei prin apropiere.

— Spune-mi, te rog, nimeni nu bănuieşte că în aceşti saci cu sare se află alţi saci plini cu bani?

— Nimeni nu bănuieşte, mamă, în afară de Noirville; şi Jean Morin, tu şi eu, nimeni nu bănuieşte că în saci se ascund două milioane de franci.

Până acum, doamna Bagnolet păstrase atitudinea unui şef care pune întrebări, iar Alcyndore cea a unui subordonat care răspunde.

Doamna de Bagnolet începu să râdă.

— Două milioane de franci ce vor intra în punga reginei Argotului şi nu în cea a regelui François. Galantul rege va muri de necaz, când va afla, spuse ea cu ură în glas.

— În plus, Noirville va primi o lovitură din care nu ştiu cum îşi va mai reveni, adăugă Alcyndore cu aceeaşi ură în glas.

— Tocmai vroiam să spun şi eu acest lucru, zâmbi Alcyndore-mama. Poate că nu va fi imediat dizgraţiat, dar în final, asta-l aşteaptă. Două milioane este totuşi o sumă mare! Regele nu-l va ierta niciodată pentru această pierdere.

Mama şi fiica începură să râdă cu un râs care l-ar fi înspăimântat pe Noirville dacă l-ar fi auzit.

— Afacerea este ca şi încheiată. Pentru moment, prezenţa mea aici este inutilă. Voi pleca la casa mea din Bagnolet. Vrei să mă însoţeşti şi tu, draga mea?

— Dragă mamă, ai uitat că domnul cardinal mă aşteaptă în această după-amiază?

— Într-adevăr, am uitat! Şi asta este o afacere, poate la fel de importantă ca cea a sacilor de sare. I-ai spus lui Primerose să vină la mine mâine? Mi-e tare dor de ea! Ce vrei, o iubesc pe micuţă! Am cules-o de pe drumuri, am crescut-o şi m-am ataşat de ea… O iubesc, nu la fel ca pe tine, dar aproape.

Apoi izbucni într-un râs ciudat:

— Nu fi geloasă, draga mea.

Alcyndore o ascultase cu atenţie, scrutând-o cu privirea.

Apoi ridicând capul, spuse cu gravitate:

— Nu, mamă, nu sunt geloasă pe Primerose.

După ce spuse acestea, ea îşi trecu automat mâna peste frunte ca şi cum ar fi vrut să înlăture un gând care o speria şi care o revolta.

De data aceasta, doamna de Bagnolet îşi privi fiica cu insistenţă, cu acea privire care ştia atât de bine să dezbrace conştiinţele oamenilor.

— Nu eşti geloasă pe Primerose? Repetă ea încet.

Alcyndore tresări, dar revenindu-şi spuse cu tărie:

— Nu sunt şi nici nu voi fi vreodată!

— Ei, dar parcă ai încerca să te convingi şi tu de ceea ce spui! Observă doamna de Bagnolet. Asta înseamnă că nu eşti prea sigură de propriile tale sentimente.

— Primerose este sora mea iubită, spuse Alcyndore. O iubesc ca pe o soră şi sunt puţin neliniştită de rolul pe care va trebui să-l joace în aventura în care vrem să ne angajăm şi în care amândouă ne riscăm vieţile. Mamă, poţi să-mi juri că nu te-ai gândit la propria ei pierzanie?

— Ce te face să te gândeşti la aşa ceva?

— Mamă, de ce după ce i-am transmis ordinele tale şi ale mele, această bătrână vrăjitoare Agadou a mai venit aici? Întrebă Alcyndore.

— De unde ştii acest lucru?

— Am şi eu oamenii mei, zâmbi Alcyndore.

— Fie, Agadou n-a făcut altceva decât să-mi urmeze ordinele, ai înţeles? Spuse doamna de Bagnolet liniştită. De unde până unde îmi ceri mie, mama suverana ta, socoteală pentru ordinele date?

— Ah, mamă, dar ştii foarte bine că niciodată nu mă voi revolta împotriva autorităţii tale, iar în inima mea nu există decât respect şi veneraţie pentru tine! Spuse Alcyndore făcând o plecăciune.

— Ştiu că eşti cea mai respectuoasă şi supusa fiică, spuse ea. Ceea ce am făcut şi voi face de-acum încolo este pentru a asigura succesul răzbunării şi acţiunii noastre care va face din tine o adevărată regină… Acest lucru va trebui să-l doreşti cu o energie virilă, sălbatică, arzătoare…

— Doresc din tot sufletul acest lucru! Spuse Alcyndore cu o voce răguşită, de nerecunoscut.

Doamna de Bagnolet o privi cu admiraţie. Cu o figură sălbatică, înspăimântătoare, şi cu o expresie de duritate întipărită pe faţă, izbucni într-un teribil hohot de râs:

— Este lupta dintre regatul Argot, a cărui regină eşti tu şi regatul Franţei, al cărui rege este François I. Lupta dintre vagabonzi şi gentilomi. O luptă vicleană, tenebroasă, feroce, implacabilă… Cine va ieşi câştigător, regele Franţei sau regina Argotului? Regina Argotului are de partea ei puterea şi bogăţia, o bogăţie fabuloasă, incalculabilă, inepuizabilă. Regina Argotului care se sprijină pe o armată formidabilă prin disciplină şi forţă… Regina Argotului care dispune de o armă şi mai puternică şi irezistibilă în faţa căreia cei nai puternici sunt gata să se prosterneze: tinereţea şi frumuseţea femeii… Nu este suficient să te bazezi doar pe forţă, putere, bogăţie, voinţă şi frumuseţe. Trebuie să ştii bine scopul pe care-l urmăreşti şi să te îndrepţi spre el fără ezitare, nimicind toate obstacolele care se ivesc în cale. Pentru asta nu trebuie să fii sentimental sau milos… Sentimentalismul şi mila este obstacolul ce stă în calea celor slabi şi imbecili… Cel puternic trebuie să fie dur, implacabil, nemilos… Întocmai ca Noirville. Numai cu

condiţia aceasta îţi poţi atinge scopul propus. Draga mea, astfel va trebui să acţionezi şi tu!

Într-un acces de frenezie, Alcyndore afirmă fără ezitare:

— Voi fi nemiloasă, voi călca pe cadavre dacă va trebui şi voi nimici toate obstacolele ce-mi vor sta în cale!

Întocmai ca mama sa, Alcyndore avea acum o figură aspră în care ochii îi străluceau cu înflăcărare.

Doamna de Bagnolet se linişti. Zâmbetul îi apăru pe buze. O clipă, îşi privi fiica cu satisfacţie.

— N-am terminat, spuse. Mă asculţi? Va trebui, va trebui să-ţi fereci inima, s-o smulgi dacă este nevoie şi să te fereşti de dragoste, ca de ciumă.

— Dacă va trebui, îmi voi smulge inima, dar scopul propus îl vom atinge!

Doamna de Bagnolet îşi spuse în sinea ei: „Fie ca inima ei să nu bată pentru cineva anume!”

Revenind exact acolo de unde conversaţia lor fusese abătută, cu zâmbetul pe buze ea spuse:

— Este absolut necesar ca Primerose să joace acest rol în nemaipomenita aventură în care vom intra. Bineînţeles că ea nu va trebui să ştie nimic. Chiar şi tu, draga mea, când vei afla motivele care m-au făcut să acţionez astfel, va trebui să recunoşti că aceste motive au fost excelente.

— Şi când voi afla şi eu motivele?

— Când va sosi momentul oportun, răspunse liniştită doamna de Bagnolet, adăugând:

— Eu plec. Tu, fiule, du-te la cardinalul de Lorraine că este timpul.

— Nu-i grabă, zâmbi Alcyndore. De altfel, nu mă deranjează ca domnul de Lorraine să mă aştepte puţin. Dimpotrivă. Nu pot veni cu tine până la Bagnolet, dar te voi însoţi până la poarta Temple.

XXII – ÎN CARE SE VORBEŞTE DIN NOU DESPRE MONTAUBAN.

Doamna de Bagnolet încuviinţă cu o uşoară mişcare a capului şi mulţumi cu un zâmbet. Cele două femei ieşiră. În

curte, caleaşca le aştepta. Doamna de Bagnolet se instala în ea. Alcyndore încalecă pe un minunat pur-sânge. Caleaşca porni la drum. Ajunsă în stradă, Alcyndore îşi reluă rolul său de june prim, împărţind în dreapta şi-n stânga zâmbete şi ocheade tuturor fetelor care-i ieşeau în cale. În spatele caleştii erau doi lachei, iar în spatele lor, alţi doi. Toţi patru erau înarmaţi cu câte un pumnal lat şi lung.

În timp ce mica cavalcadă trecea pe strada Haudriettes, cavalerul de Montauban ieşea din strada Michel-le-Comte.

Alcyndore o luă la dreapta şi nu-l zări pe cavaler. Acesta însă o zări imediat. El văzu şi caleaşca şi cei patru lachei care o escortau.

„Drace, dar este un adevărat convoi de prinţ sau de prinţesă!” gândi el.

Se opri, urmărind cu privirea grupul care se îndrepta spre poarta Temple. Părea gânditor şi nehotărât.

„Dumnezeule, fiindcă soarta mi-a scos-o în cale, am să o urmăresc pe această tânără misterioasă. Trebuie să desluşesc misterul acestei deghizări. Trebuie să aflu. Nu ştiu de ce, dar am senzaţia că acest Jean de Maubert trebuie să îndeplinească o afacere necurată, o afacere teribilă! În fine, este foarte ciudat şi zău dacă mai înţeleg ceva, dar simt în mine două sentimente care se bat cap în cap: pe de-o parte, mă simt atras spre ea dintr-un irezistibil sentiment de simpatie… dar pe de altă parte, ceva îmi spune că trebuie să fug de această femeie, căci din cauza ei toate nenorocirile se vor abate asupra mea!” gândea Montauban.

Apoi, luă o hotărâre bruscă: „Orice mi s-ar întâmpla, şopti el, vreau să aflu misterul şi-o voi urmări!”

Eroul nostru începu să urmărească de la distanţă caleaşca şi escorta sa. Deodată, întoarse capul şi zări doi cerşetori şi doi călugări care păreau că-l urmăresc aşa cum o urmărea el pe Alcyndore. Cu zâmbetul pe buze şi ridicând din umeri nepăsător, el îşi spuse: să mă urmărească cât or vrea, că nu mă supăr!”

Aceste patru personaje se aflau şi ele în strada Michel-le-Comte. Nu erau împreună, ci formau două grupuri distincte, care mergeau în aceeaşi direcţie.

Cei doi călugări îşi traseră glugile peste ochi. Nu li se vedea nici vârful nasului, dar după felul cum mergeau era vorba cu siguranţă despre: Thibaut şi Lubin.

Cât despre cei doi cerşetori nu erau alţii decât cei doi locotenenţi ai lui de Ville: Quinténasse şi Boucassin.

De ce se deghizaseră în cerşetori? De unde până unde se aflau ei pe urmele lui Montauban? De ce Thibaut şi Lubin se aflau şi ei acolo?

Trebuie să revenim la de Ville care în fuga precipitată a arcaşilor marelui comandant, nimeri în piaţa Greve.

De Ville reuşi să se desprindă din acel val al mulţimii care-l purtă şi pe el până în piaţă. El se afla într-o stare de enervare de nedescris. Pentru a se mai descărca, dădu drumul la o serie de înjurături, după care mârâi printre dinţi ameninţări înspăimântătoare la adresa lui Montauban. Apoi plecă furios, spunându-şi: „Trebuie să-l înştiinţez pe prinţ cât mai repede cu putinţă!”

N-avu nevoie să înainteze prea mult, căci la intersecţia Guillori, îl întâlni pe cel pe care-l căuta.

Prinţul moştenitor Henric era urmat de o escortă strălucitoare. Alături de el se aflau cei doi favoriţi ai săi, Saint-André şi Roncherolles, pe care i-am zărit pentru o clipă în faţa casei Primerosei. Prinţul era mânios, fapt ce-i făcea să tremure pe cei din escortă şi să zâmbească pe sub mustăţi pe cei doi confidenţi ai săi, cărora nu le ascundea motivul supărării lui.

— Două milioane! Mormăi el. Două milioane sunt pe drum şi nu ştiu cum şi când vor ajunge! Ceea ce ştiu foarte bine este că jumătate din această sumă imensă este destinată bunului meu frate Charles! În Schimb, eu sunt cel ce nu voi vedea o para chioară din această sumă, iar regele m-a însărcinat pe mine, pe starostele negustorilor şi pe Noirville să ne ocupăm de asigurarea securităţii acestor bani.

— Totdeauna se întâmplă aşa afirmă Roncherolles. Dacă nu luaţi nici o măsură, regele vă va da la o parte în favoarea fratelui vostru.

La rândul său Saint-André puse şi el paie pe foc, adăugând:

— Poate că regele va consimţi să vă dea şi vouă o mică parte din această sumă regească!

— Asta este! Mârâi nervos Henric. Mai bine spun că-mi va arunca şi mie un oscior ca la un câine înfometat. Drace! Aş prefera ca nişte piraţi să pună mâna pe această sumă regească! În felul acesta, bunul meu frate nu va beneficia de nici un bănuţ! Aş da oricât ca lucrurile să se petreacă astfel.

În acel moment, de Ville îl zări şi se îndreptă spre prinţ. Văzându-l cu hainele în dezordine, plin de sânge desfigurat de cele două răni de pe obraz, Henric se opri strigând înspăimântat:

— Hei, de Ville! Dar ce ţi s-a întâmplat?

— Mi s-a întâmplat că în timpul misiunii pe care mi-aţi încredinţat-o, m-am izbit de un vagabond, şeful unei bande de vagabonzi, care m-a adus în starea în care mă aflu acum.

— Te-ai lăsat bătut, tu, de Ville? Sabia cea mai de temut din regat? Strigă Henric, care în sinea lui se bucura de starea deplorabilă în care se afla căpitanul gărzilor princiare.

Saint-André şi Roncherolles, după ce schimbară priviri amuzate, strigară cu o înduioşare prefăcută:

— De Ville, invincibilul de Ville şi-a găsit naşul…

— Cine este acest nemaipomenit spadasin, care dintr-o lovitură l-a învins pe cel mai de temut spadasin?

Spunând aceste cuvinte, cei doi afişau zâmbete batjocoritoare. De Ville remarcă acel zâmbet. El spuse, spumegând de furie:

— Drace! Nu râdeţi, domnilor! Vă jur că nici voi n-aţi fi mai presus în faţa acestui vagabond pe care-l cheamă

Montauban şi care este cel mai puternic om pe care l-am întâlnit vreodată!

— Montauban, mi se pare cunoscut numele ăsta! Strigă Saint-André. Unde naiba l-am mai auzit?

— Adineauri, pe strada Saint-Martin, era pe buzele tuturor locuitorilor, îi aminti Roncherolles, cu o privire plină de inteligenţă şi abilitate.

De Ville le întoarse spatele şi adresându-se prinţului Henric, spuse:

— Domnule, şi asta nu-i tot. Nu numai eu am fost astfel tratat. Cincisprezece din oamenii voştri au avut de suferit de pe urma acestui individ. Din cei cincisprezece, pe trei nu-i vom mai revedea niciodată, căci sunt morţi, iar doi sau trei sunt foarte grav răniţi.

De astă dată, prinţul încetă cu glumele. Această veste tristă îl înfurie peste măsură. Prinţul mârâi:

— Ce tot vorbeşti tu acolo, de Ville?

— Purul adevăr, domnule.

— Oare este cu putinţă aşa ceva? Povesteşte-mi exact cum s-au petrecut lucrurile şi să nu uiţi vreun amănunt.

Henric îl ascultă cu atenţia mărită. Pe măsură ce atenţia prinţului se mărea, furia lui atingea limita paroxismului. De ce? Gelozia prinţului stimula inteligenţa acestuia care de obicei era foarte înceată. Îndată înţelese un lucru pe care de Ville nu-l sesizase. În sinea lui, Henric izbucni: „Tot ceea ce a făcut numai pentru Primerose a făcut! În plus, se pare că este tânăr şi frumos! Este iubitul frumoasei mele! Cine poate şti dacă dragostea lui nu este împărtăşită de Primerose?”

Când de Ville îşi termină povestea, Henric îi prinse braţul ca într-un cleşte şi cu o voce înspăimântătoare, spuse:

— De Ville, acest tânăr, acest Montauban, acest vagabond este iubitul Primerosei!

— Pe cinstea mea, cred că aveţi dreptate!

— De Ville, acest vagabond trebuie să dispară! Mai degrabă, nu, trebuie să-l văd şi eu, să-i pot pune unele

întrebări, să-mi dau seama dacă într-adevăr… Fă ce vrei, dar adu-mi-l pe acest vagabond! Mă auzi, am nevoie de el! Am nevoie de el viu!

— Domnule! Strigă de Ville. Mă însărcinaţi cu o misiune pe care nu garantez că o voi putea duce la bun sfârşit. Vă repet că nici nu vă imaginaţi ce forţă zace în acest om.

— Ei bine, atunci adu-mi-l mort, dacă altfel nu poţi, consimţi prinţul impresionat.

— Aveţi, încredere în mine, domnule. Dacă nu vi-l voi aduce viu, asta înseamnă că mi-a fost imposibil, îl asigură de Ville cu un zâmbet înspăimântător.

— Da, îmi dau seama cât de mult îl urăşti, spuse Henric satisfăcut. Dar nu-l vei urî niciodată aşa cum îl urăsc eu! Fă cum este mai bine, mă bazez pe tine. Până atunci, voi cere regelui să-l aresteze. Şi acum, du-te, de Ville.

De Ville plecă furios, dornic să rămână singur cu gândurile lui.

Roncherolles îi şopti lui Saint-André:

— Este o ocazie minunată ca să-l săpăm pe acest de Ville care ne cam împiedică.

— Şi eu mă gândeam! Răspunse Saint-André, zâmbind.

— Atunci vrei să ne unim forţele? Întrebă Roncherolles.

— Vom preda prinţului atât pe cel pe care-l gelozeşte cât şi pe Primerose. Îl vom înlătura pe de Ville. Laurii victoriei îi vom împărţi între noi, spuse Saint-André cu un zâmbet cinic.

Cei doi pecetluiră acest pact ruşinos printr-o strângere de mână.

Fiecare gândea în sinea lui astfel: „Când de Ville nu va mai fi aici, vom şti noi ce avem de făcut!”

XXIII – QUINTÉNASSE ŞI BOUCASSIN PLECĂ LA VÂNĂTOARE.

De Ville porni spre strada Jehan-Pain-Mollet, spunându-şi: „Trebuie să-i găsesc pe Quinténasse şi Boucassin! Numai ei sunt capabili să ducă la bun sfârşit o asemenea acţiune.”

Ajungând în strada Saint-Martin, se întâlni cu Noirville, care se îndrepta spre piaţa Grčve. Îl opri şi-l puse în temă cu ultimele ordine primite din partea prinţului.

— Pentru moment, trebuie să rezolv o afacere deosebit de importantă. Imediat după aceea, mă voi ocupa de acest Montauban, de acest răzvrătit şi şef al vagabonzilor şi jur să pun mâna pe el viu sau mort. Cel ce va contribui la prinderea lui va primi o recompensă de o mie de franci. Acestea fiind spuse, mă văd nevoit să mă retrag. Sunt aşteptat la Primărie şi sunt deja în întârziere.

Noirville vorbise cu aerul lui stăpânit, fără ură sau mânie.

De Ville, în culmea furiei nu putea să înţeleagă calmul acestui bărbat. Îl părăsi nemulţumit de rezultatul discuţiei şi hotărât să îndeplinească el însuşi acea misiune.

De Ville se îndreptă spre o cârciumă din strada Cimetičre-Saint-Nicolas, unde era sigur că-i va găsi pe cei ce-i căuta. De Ville le dădu ordine precise. Cei doi se priviră speriaţi şi ridicară din umeri neliniştiţi.

Pentru prima dată, ei îndrăzniră să comenteze un ordin primit.

— Viu! Strigă Quinténasse. Domnule baron, mai bine ne cereţi să-l luăm pe Satana de coarne!

— Ascultaţi-mă. Cel ce va reuşi să pună mâna pe el viu sau mort va primi o mie de franci recompensă.

— Domnule baron, dacă trebuie doar să-l omorâm, atunci lucrurile se simplifică! Acceptă Quinténasse grăbit.

— Ne mai pricepem şi noi să înfigem un pumnal între omoplaţi! Adăugă şi Boucassin.

— Dar cel ce va reuşi să-l prindă viu, va primi zece mii de franci. Vă daţi seama, zece mii! Spuse de Ville.

Această cifră enormă pentru doi amărâţi ca ei reprezenta o adevărată mană cerească.

— În plus, continuă de Ville, cel ce va reuşi această performanţă, va fi avansat, devenind mâna mea dreaptă. Acum puteţi pleca.

Îi lăsă faţă-n faţă, înmărmuriţi. Apoi întorcându-se, de Ville aruncă o pungă doldora pe masă şi spuse:

— Împărţi-ţii! Este de la sine înţeles, că din acest moment aveţi puteri depline.

De data aceasta, de Ville plecă definitiv.

De Ville comisese, însă, o greşeală imensă spunând că cel ce va duce la bun sfârşit misiunea va devenii mâna lui dreaptă. Prin această promisiune, el sperase să-i stimuleze, dar nu făcuse decât să-i transforme în duşmani. În continuare, acest lucru ar putea avea consecinţe dezastruoase.

Cei doi îşi aruncau priviri duşmănoase. Acea ură surdă care dospea de mult între ei, poate de când se cunoşteau, ieşi la suprafaţă.

— Eu să primesc ordine de la tine! Mai bine crăp scrâşni din dinţi Quinténasse.

— Eu să mă supun ţie! Mai bine îmi tai capul, spumegă Boucassin.

Într-o clipă, cei doi îşi scoaseră pumnalele şi începură să se jignească:

— Prostule! Prăpăditule! Măgarule! Surdule! Spuse Quinténasse.

— Avortonule! Şobolanule! Beţivule! Escrocule! Urlă Boucassin.

Printr-un miracol, cei doi nu se năpustiră unul asupra celuilalt.

Nemaigăsind jigniri suficient de tari, ei se scuipară în semn de suprem dispreţ, îşi întoarseră spatele reciproc şi fiecare apucă pe un alt drum.

După o jumătate de oră, Quinténasse aproape de nerecunoscut în straiele lui de cerşetor supraveghea intrarea de la hanul Coţofana Chioară.

Era de vreo cinci minute aici, când deodată apăru un alt cerşetor care nu era altul decât Boucassin: cei doi avuseseră aceeaşi idee.

— Ia te uită, bătrâne, se miră Quinténasse cu jumătate de gură. Ce-ai zice dacă am cădea la o înţelegere, în loc să ne certăm.

— Să ştii că şi eu doresc acelaşi lucru. Doar funcţia asta nenorocită nu vom putea s-o împărţim.

— Mai bine să împărţim banii şi să refuzăm funcţia. Mai bine să rămânem pe picior de egalitate şi-n relaţii bune.

— Să ştii că nu m-am gândit la asta. Ei bine, aşa vom face.

Montauban ajunsese deja în apartamentul lui şi îşi luase postul de observaţie în primire. Fiind convins că frumosul şi elegantul gentilom era femeie şi deci nu putea fi logodnicul iubitei lui, eroul nostru ardea de nerăbdare s-o vadă pe Primerose şi să-i ceară iertare.

Constată, însă, cu regret că geamurile de la casa Primerosei erau închise. De altfel, le închisese chiar ea în momentul în care şi ceilalţi locuitori ai cartierului îşi ferecaseră uşile şi ferestrele.

Una câte una uşile şi ferestrele începură să se deschidă, iar Primerose făcu şi ea ca restul lumii, deschizându-şi larg ferestrele.

Tânăra îl zări pe cavaler care o privea cu duioşie şi stătea cu mâinile împreunate ca şi cum i-ar fi cerut iertare. Fericirea ei fu mare când îl văzu teafăr şi nevătămat şi-i adresă un zâmbet. Apoi, roşind toată la îndrăzneala avută, închise ferestrele grăbită.

Acel zâmbet reuşi să încălzească inima îndrăgostitului nostru ca o rază de soare. Îşi părăsi postul de observaţie cu inima plină de fericire.

Radiind de fericire şi fredonând un cântecel la modă, îşi schimbă costumul cel nou, care acum era rupt şi murdar, cu cel vechi care astfel devenea costumul de ceremonie.

În timp ce făcea toate aceste operaţii cu ajutorul lui Langrogne, Montauban mai arunca câte o privire spre casa de vizavi.

Astfel îi remarcă pe cei doi falşi cerşetori. La început, nu-i băgă în seamă. Apoi se miră că stau atât de mult în acelaşi

loc. Îi observă mai cu atenţie şi îi recunoscu imediat.

— Oare pentru cine s-au deghizat astfel: pentru mine sau pentru ea! Trebuie să aflu.

Apoi în sinea lui: „Dacă au venit pentru ea, nu se vor mişca de acolo iar eu mă voi duce să le smulg falsele bărbi şi mustăţi şi am să le administrez încă o corecţie de-or să mă pomenească. Dacă, însă, au venit pentru mine, vor avea de mers, nu glumă.”

Montauban traversă strada şi-o luă drept înainte. La un moment dat, se întoarse şi-i văzu pe cei doi cerşetori urmărindu-l. Aşa cum îşi propusese, tânărul nostru erou îi învârti şi răsuci pe cei doi cerşetori prin tot cartierul. Astfel întâmplarea îl scoase în calea lui Alcyndore în momentul când o escorta pe doamna de Bagnolet.

Nu ne mai rămâne decât să aflăm cum cei doi călugări au ajuns să facă şi ei parte dintre urmăritori lui Montauban.

XXIV – LA HANUL GHICITOAREI.

Cardinalul de Lorraine îi concediase pe cei doi călugări fără însă să le completeze punga pe care Esclaireau şi Barbiton le-o goliseră.

Plecaseră foarte abătuţi, rugându-se cu ardoare providenţei să-i ajute. Porniră la întâmplare, cel puţin, în aparenţă. În realitate, însă, ei se gândiseră astfel: să tragă la un han unde să se hrănească bine şi să-şi plătească cheltuielile printr-o rugăciune de binecuvântare.

Amândoi se gândiseră la hanul Ghicitoarei spre care se îndreptau acum pe căi ocolite, dar sigure.

Ajunseră pe strada Saint-Martin, chiar în momentul când comandantul jandarmilor îi spunea lui de Ville de acea recompensă de o mie de franci pentru cel ce-l va prinde pe Montauban. Trecură neobservaţi, dar Thibaut se opri câţiva paşi mai departe, spunând:

— Ai auzit, frate?

— O mie de franci! Ce sumă mare! Strigă Lubin cu ochii scânteietori. Cu banii ăştia n-am mai avea probleme.

— Din păcate, banii ăştia nu vor intra niciodată în buzunarele noastre, oftă Thibaut.

— Numai că noi nu vom reuşi niciodată să punem mâna pe el, gemu Lubin.

Amândoi oftară. Deodată realizară că se află într-o zonă interzisă în preajma hanului Coţofana Chioară. Se grăbiră să o ia la stânga, în strada Saint-Denis. Nu peste mult timp cei doi îşi făceau intrarea la hanul Ghicitoarei. Aici, urmă un adevărat festin. Călugării mâncară şi băură cât zece, fără nici cea mai mică reţinere.

— Frate, mă tot gândesc la cei o mie de franci recompensă pentru cel ce-l va prinde pe Montauban spuse deodată Thibaut.

— Şi eu mă gândeam, recunoscu Lubin. De ce n-am încerca şi noi?

— Ai avea curaj să pui mâna pe demonul ăsta de Montauban? Se minună Thibaut.

— Să pun mâna, nu, dar să-l urmăresc şi să-l denunţ unde se ascunde, da! Recunoscu Lubin. În felul acesta, graţie intervenţiei noastre inteligente şi curajoase ar pune mâna pe el, iar noi am câştiga o mie de franci.

O vreme, discutară despre acest curajos plan. Îşi traseră glugile şi făcându-şi curaj, începură să dea târcoale locuinţei Primerosei. Ei îşi dădură seama că în preajma acestei locuinţe au toate şansele să-l întâlnească pe Montauban.

În momentul când îl întâlniră, ranchiuna îi împinse să-l urmărească pe eroul nostru.

La început, nu acordară prea mare atenţie lui Quinténasse şi Boucassin. Persistenţa cu care cei doi falşi cerşetori urmau acelaşi drum îi intrigă şi-i nelinişti:

— Frate Lubin, oare aceşti doi cerşetori au curajul să ne urmărească?

— Frate Thibaut, oare aceşti doi nespălaţi ar îndrăzni să aspire la o mie de franci?

— Trebuie să scăpăm de ei prin orice mijloc!

Tot uitându-se la ei, călugării noştri îi recunoscură şi zâmbiră satisfăcuţi.

— Sunt oamenii prinţului! Spuse Thibaut.

— Înseamnă că nu sunt rivali, ci aliaţi, spuse şi Lubin.

Boucassin şi Quinténasse îi observară şi ei pe cei doi călugări.

— Ia te uită, au apărut şi sutanele! Mârâi Quinténasse furios.

— Tot timpul sunt pe urmele noastre! Se înfurie şi Boucassin.

— Încep să devină insuportabili! Tare i-aş scărmăna puţin pe purceluşii ăştia doi. Dar tu?

— Eu mă întreb ce mă mai reţine să nu mă reped la ei.

— Dacă se va ivi vreo ocazie prielnică, tăbărâm pe ei, concluzionă Quinténasse.

Thibaut şi Lubin nu-şi puteau imagina ce vremuri grele îi aşteaptă. Dimpotrivă, în acel moment ei se felicitau.

— Cerul i-a scos în calea noastră!

— Da, într-adevăr, dacă vom avea probleme, vor sări în ajutorul nostru.

XXV – NECUNOSCUTUL.

Alcyndore se despărţi de mama sa la poarta Temple, şi făcu cale întoarsă fără să se grăbească. Doi lachei mergeau în urma ei.

La despărţire, Alcyndore mai schimbă câteva cuvinte cu mama ei, timp în care Montauban se ascunse după un stâlp. Trebuie spus că, văzând că se ascunde, Thibaut şi Lubin pe de-o parte, şi Quinténasse şi Boucassin pe de alta, se grăbiră să-şi găsească şi ei ascunzătoare. Montauban o lăsă pe Alcyndore s-o ia înainte şi după ce aceasta se îndepărtă suficient de tare, cavalerul nostru îşi reluă urmărirea, spunându-şi îngrijorat: „Sper să n-o ia la goană cu calul!”

La întoarcere, Alcyndore trecu pe lângă un drum îngust şi nepietruit de unde ieşiră doi gentilomi.

Cei doi mergeau la pas şi vorbeau încet, cel mai în vârstă sprijinindu-se de braţul celui mai tânăr. Ea îi privi îndelung,

oprindu-se chiar pentru a-i lăsa să treacă.

În spatele celor doi seniori urmau doi valeţi.

Întâmplarea făcu ca Montauban să iasă în calea lor, iar la un moment dat prinse din zbor următoarele cuvinte care-i rămaseră întipărite în minte.

— Bel-Argent, nu ţi se pare nemaipomenit ca un senior de talia celui pe care-l escortăm să meargă singur la duce, stăpânul nostru?

— Ce ţi se pare atât de nemaipomenit, Jacquemin Corentin? Replică cu o voce acră Bel-Argent. Ducele Clother de Ponthus este un mare senior şi chiar şi cele mai de vază personaje se simt onorate să fie primite de el. Dovada cea mai grăitoare este însăşi vizita acestui senior pe care noi îl escortăm şi care este una din cele mai de seamă personalităţi ale regatului.

„Deci tânărul este ducele Clother de Ponthus, a cărui figură mi-o amintesc, gândi Montauban auzind discuţia celor doi valeţi. Nu-mi pare rău că i-am aflat numele. Dar cine este celălalt personaj? Oare este ducele Claude de Guise? Sau poate ducele Antoine de Vendôme! Sau Montmorency! Sau poate Maiestatea sa, regele de Navarra!”

În timpul ăsta, Bel-Argent continuă pe un ton mai agresiv:

— Îndrăzneşti să susţii că stăpânul nostru nu este suficient de ilustru pentru a primi vizita regelui?

— Nu înţeleg nimic, răspunse Jacquemin cu demnitate. Pentru mine nu vizita în sine este nemaipomenită, ci faptul că vine singur… singur, absolut singur! Înţelegi acum?

— Asta nu-i nemaipomenit, ci este o adevărată imprudenţă! Mai ales că palatul Ponthus este destul de Izolat… iar drumul până la palat pustiu, îngust, cu multe posibilităţi de-a te ascunde, într-un cuvânt locul ideal pentru a provoca o ambuscadă!

— Chiar şi în plină zi poţi păţi orice, fără ca cineva să-ţi sară în ajutor.

— Fricosule, avortonule, tu care nu te gândeşti decât la persoana ta care nu face nici două parale! Mă faci de râs!

Ameţit de avalanşa de invective care se abătu asupra lui, Jacquemin încercă în zadar să-l oprească pe tovarăşul lui cel supărăcios. Când Bel-Argent se opri, în sfârşit, Jacquemin protestă cu demnitate:

— Aşa este, mi-e frică… Nu toată lumea este ca tine fără frică… Sunt un copil al străzii şi am jurat să-mi dau viaţa pentru stăpânul meu care întotdeauna a avut milă de mine, care îmi dă să mănânc, care nu m-a maltratat niciodată şi care mă plăteşte bine. Am jurat să-mi dau viaţa pentru acest om sau pentru cei din familia lui. Când se va ivi ocazia, vreau să văd care din noi doi va fi mai curajos.

— De ce n-ai spus asta până acum! Concluziona Bel-Argent.

XXVI – ÎN URMĂRIREA NECUNOSCUTULUI.

Conversaţia celor doi valeţi îl intrigă puternic pe eroul nostru. Se gândea fără încetare la acel senior despre care cei doi valeţi discutaseră şi a cărui moarte violentă urma să provoace o emoţie teribilă în regat. Oricât ar fi căutat, nu reuşea să-şi dea seama despre ce personaj era vorba.

Era atras de aceşti necunoscuţi pe care întâmplarea îi scosese în drumul lui şi al Alcyndorei. Oare era o simplă întâmplare? Oare nu era un alt aranjament al Alcyndorei pentru ca lucrurile să se întâmple astfel? Nimeni nu poate şti. Un lucru e sigur şi anume că Alcyndore îşi continua drumul pe care pornise. Ea mergea deosebit de încet şi era preocupată de acest personaj misterios. Era posibil ca ea să-l fi recunoscut, sau cel puţin să creadă că-l recunoaşte, vrând să se asigure că nu se înşela.

Pe strada Haudriettes, ea făcu câţiva paşi după care se opri. Se întoarse şi făcu semn unuia din valeţii săi, care se grăbi să se apropie. Îi dădu un ordin. În timp ce vorbea, aruncă o privire iscoditoare în jurul ei. Alcyndore văzu cum ducele Clother şi necunoscutul se îndreptau spre ea liniştiţi, fără s-o remarce. Un zâmbet apăru pe buzele tinerei, în

timp ce-şi spunea: „Eram sigură! Acum să vedem dacă merg acolo unde bănuiesc eu!”

Alcyndore nu-i zări, însă, nici pe Montauban, nici pe Quinténasse şi Boucassin puţin mai departe şi nici pe Thibaut şi Lubin pe partea cealaltă a străzii. Este adevărat că era mult prea preocupată ca să-i observe, în plus, Montauban se ascundea cu multă dibăcie.

Ajunsă pe strada Saint-Antoine, ea se opri, spunându-şi: „Sunt sigură că va merge la palatul Tournelles.”

Cei doi plimbăreţi o luară la stânga, îndreptându-se agale spre Bastillia. La un moment dat se opriră la palatul Tournelles. Din locul în care se afla, Alcyndore nu putea să-l vadă pe bărbatul mai în vârstă cum intră în casa regală ca la el acasă. În schimb, îl văzu pe duce care se întorcea, vorbind prietenos cu Jacquemin şi Bel-Argent. Dispariţia personajului misterios constituia pentru Alcyndore un element foarte clar şi precis, căci le spuse satisfăcută:

— Nu m-am înşelat. El era… Raportul pe care l-am primit în legătură cu acest lucru era deci exact.

Alcyndore se scutură ca şi când ar fi vrut să îndepărteze nişte gânduri nedorite. Se întoarse spre strada Saint-Pol. De data aceasta gândurile ei se întoarseră la Noirville, căci privirea tinerei exprima o ură feroce. Deodată se hotărî brusc:

— Bun, am tot timpul, căci cardinalul mă aşteaptă pe înserat, îşi spuse ea. De altfel, nici n-a spus când va veni chiar el. Pot merge să văd ce face Eustache Coppergorge… Cu ocazia asta îmi voi da seama ce dispoziţii a dat Noirville în legătură cu afacerea vapoarelor.

Luând această hotărâre, porni voiniceşte pe strada Saint-Pol, urmată de cei doi valeţi.

În spatele lor se afla Montauban din ce în ce mai intrigat de toate acele ocoliri nejustificate.

Quinténasse, Boucassin, Thibaut şi Lubin îi urmărea şi ei cu îndârjire. Thibaut şi Lubin mergeau liniştiţi gândindu-se că în caz de alertă, Quinténasse şi Boucassin le vor sări în

ajutor. Aceştia din urmă erau, însă, din ce în ce mai exasperaţi de cei doi călugări, gândindu-se că aspiră şi ei la banii pe care contau să-i obţină din acea expediţie. Trăind cu această convingere, cei doi erau animaţi de sentimente din ce în ce mai ostile faţă de călugări, aşteptând o ocazie prielnică să-şi manifeste antipatia.

XXVII – ÎNCOTRO MERGEA ALCYNDORE?

Alcyndore merse până la capătul străzii Saint-Pol, unde se afla un zid care împrejmuia oraşul.

Ea sări de pe calul pe care cei doi valeţi îl luară în primire.

Aici era aşteptată de Eustache, Esclaireau, Barbiton şi Choppin, care în aşteptarea ei se angajaseră într-o partidă de bile.

Având aspectul unui plimbăreţ curios, Alcyndore se strecură în primele rânduri ale privitorilor şi timp de câteva minute păru că este interesat de partidă; exact timpul necesar pentru a schimba câteva cuvinte cu Eustache.

Apoi plecă. Sări în şa şi se îndepărtă definitiv de acele locuri. Înainte de-a pleca, îl zări, însă, pe Noirville în fruntea unei trupe de arcaşi, îndreptându-se spre intrarea Arsenalului.

Traversă oraşul, trecu peste un mic pod şi ajunse în faţa unei locuinţe vechi care avea aspectul unei fortăreţe feudale abandonate.

Alcyndore se afla în faţa palatului Lorraine. Ea se opri în faţa unei porţi scunde, nu departe de intrarea principală. Era în jurul orei cinci şi jumătate, şi începuse să se întunece.

Văzând-o oprindu-se şi bătând la acea poartă, Montauban se apropie în grabă.

„Hei! Dar merge la palatul Lorraine, îşi spuse el mirat. Am fost asigurat că acest hotel este nelocuit, căci ducele Claude a căzut în dizgraţie! De altfel, casa pare nelocuită! Dar totuşi locuieşte cineva aici, din moment ce ea vine aici… iar poarta se deschide… Dumnezeule, aş da cu plăcere o sută

de franci să pătrund şi eu în interiorul palatului şi să aflu ce caută ea aici!”

Se apropie de poarta care într-adevăr se deschise. Era atât de aproape încât atingea calul celui de-al doilea valet al Alcyndorei, care şi-l trăgea în curtea palatului. În cadrul porţii, apăru un bătrân care întrebă cu o voce răguşită:

— Intraţi şi voi sau aşteptaţi afară?

— Intru şi eu, răspunse Montauban fără ezitare. Alcyndore îi spusese bătrânului care deschisese:

— Să-i laşi să intre şi pe valeţii mei.

Neprecizând numărul valeţilor, bătrânul îl consideră şi pe Montauban ca făcând parte din escorta Alcyndorei.

Alcyndore se îndreptă drept spre acea fortăreaţă.

În momentul când puse piciorul pe prima treaptă, un bărbat apăru în cadrul uşii. Era un tânăr în jur de douăzeci şi cinci de ani, înalt, cu umerii laţi, cu privirea dură şi mândră. Purta un costum simplu, de călătorie. Acest personaj se numea François de Lorraine, conte d'Aumale. Era fiul ducelui Claude de Guise. La moartea tatălui său urma să la titlul de ducele de Guise, fiind cunoscut şi sub numele de însemnatul.

Când apăru, privi în primul rând spre cai. Un zâmbet satisfăcut trecu pe buzele tânărului în momentul în care văzu sacii pe care oamenii Alcyndorei îi dezlegau de la cai.

François o întâmpină pe Alcyndore şi după un schimb de saluturi politicoase, cei doi intrară în casă.

Împins de curiozitate şi fără să-şi ia nici cea mai mică măsură de precauţie, Montauban urcă scările în spatele celor doi, spunându-şi în sinea lui: „Dacă mă vede contele o să creadă că sunt din suita vizitatorului lui. Dacă mă vede vizitatorul, va crede că sunt de-al casei, căci în întunericul ăsta nu mă va recunoaşte.”

De altfel, nici contele d'Aumale şi nici Alcyndore nu-şi dădură seama că sunt urmăriţi.

Vestibulul era foarte slab luminat de o făclie pusă pe o mobilă de colţ. Drept în faţă, se afla o uşă deschisă prin

care se zărea o lumină slabă. Spre acea lumină se îndreptă contele împreună cu Alcyndore. Trecură prin mai multe saloane până ajunseră la acea lumină tremurândă.

Contele intră primul, urmat de Alcyndore care împinse uşa fără însă, s-o închidă.

Montauban se apropie de uşă şi-şi lipi urechea de ea. Pentru orice eventualitate, el se asigură că are sabia la îndemână.

Contele îi oferi Alcyndorei un scaun, după care se aşează şi el.

— Domnule de Maubert, spuse contele cu efort, scuzaţi-mă că nu vă primesc aşa cum tatăl meu, ducele de Guise şi monseniorul cardinal de Lorraine, unchiul meu, mi-au ordonat s-o fac.

— Domnule d'Aumale, ştiu că trebuie să acţionaţi cu cea mai mare prudenţă, răspunse Alcyndore cu seriozitate. În consecinţă, n-am motive să mă formalizez datorită misterului care planează asupra acestei întâlniri.

Contele era obişnuit să i se spună: monsenior. La cuvintele „domnule d'Aumale” pe care Alcyndore le pronunţă cavalereşte, contele încruntă din sprâncene şi aruncă o privire glacială celei care le pronunţase.

Alcyndore nu se simţi impresionată de privirea contelui pe care o înfruntă cu siguranţă, întocmai ca un îmblânzitor care trebuie să-şi hipnotizeze animalul pentru a evita să cadă în ghearele lui puternice. Cei doi adversari se săgetară cu privirea, fiecare încercând să-l dezarmeze pe celălalt, adică să-l oblige să plece ochii.

— Domnul cardinal se scuză, era vădit că nu-i place să pronunţe acest cuvânt, că nu poate participa la întâlnirea stabilită şi m-a trimis pe mine în locul lui, continuă contele.

— Domnul cardinal m-a prevenit că s-ar putea să nu poată veni şi s-a scuzat încă de atunci, răspunse Alcyndore. Mă aşteptam, deci, că nu-l voi întâlni aici. I-am adus cele o sută de mii de franci pe care i le-am promis.

— O sută de mii! Repetă d'Aumale visător şi vizibil impresionat de cifră.

— Nu eraţi la curent? Se miră Alcyndore.

— Bineînţeles că da! Spuse contele. Revenindu-şi, luă un teanc de hârtii pe care le întinse Alcyndorei spunând cu un zâmbet sfidător:

— Aici sunt toate actele completate în care sunt cuprinse şi dobânzile şi toate garanţiile necesare în schimbul sumei pe care ne-aţi avansat-o.

— Domnule, drept cine mă luaţi? Vreun portărel sau vreun traficant din mica burghezie?

— Totuşi… trebuie… suma este mare…

Alcyndore luă hârtiile, le rupse, lăsă să cadă bucăţile de hârtie şi împingându-le cu vârful cizmei, spuse:

— Domnule, cardinalul mi-a făcut onoarea să apeleze la banii mei întocmai ca un prieten, spuse ea cu măreţie. Între prieteni, nu-i nevoie de acte. Între gentilomi cum suntem noi, cuvântul dat este suficient. În plus, ce contează banii ăştia pentru mine. O bagatelă, un nimic, iar domnul cardinal mi-i va returna când va putea. Cât despre mine, peste o oră am şi uitat de ei. Dacă cumva va mai avea nevoie de bani sau poate tatăl vostru, ducele de Guise, sper să apelaţi tot la mine.

— Sunteţi atât de bogat? Strigă d'Aumale.

Alcyndore observa schimbarea produsă în atitudinea contelui. Un zâmbet imperceptibil trecu pe buzele ei. Se sprijini pe speteaza fotoliului, îşi puse picior peste picior şi începu să se joace neglijent cu inelele care-i împodobeau mâna. La întrebarea contelui răspunse printr-o altă întrebare:

— Conte, ştiţi că am o soră?

— Tatăl şi unchiul meu mi-au vorbit despre acest lucru.

— După părerea mea, sora mea este un boboc de fată, are optsprezece ani şi a venit vremea să-şi aleagă un soţ, continuă Alcyndore liniştită.

— Cardinalul care, după cum ştiţi este un mare cunoscător în materie de femei, mi-a vorbit despre sora voastră ca despre cea mai desăvârşită frumuseţe pe care viaţa i-a scos-o în cale. Ştiu că mă pot baza pe gusturile lui.

Alcyndore înclină uşor capul, în semn de mulţumire pentru complimentul primit şi spuse:

— Când va sosi acea zi în care sora mea va întâlni…

Apoi răzgândindu-se cu un zâmbet plin de subînţelesuri:

— Sau când va sosi ziua când eu voi găsi soţul ideal pentru sora mea, ea va veni cu o zestre de două milioane.

Contele d'Aumale avu un şoc la auzul acelei sume fantastice. Ridică din umeri. Cu o voce răguşită ca şi cum nu-i venea să creadă, el repetă:

— Două milioane! Două milioane!

— Bani gheaţă din cel mai frumos şi veritabil aur francez, preciză Alcyndore mândră. La această sumă bineînţeles că se adaugă domeniile şi pământurile. N-aş putea să vă spun valoarea exactă a acestor pământuri, dar sunt sigur că depăşesc milionul.

François de Lorraine, conte d'Aumale, viitorul eliberator al pasului Calais, cel care mai târziu va deveni marele Guise, moştenise de la familia sa rapacitatea. O rapacitate care era pe măsura ambiţiei lor fără de margini. Încântat, el spuse cu o voce răguşită:

— Asta face trei milioane!

Toată mândria lui dispăru dintr-o dată.

— Domnule Maubert, vă puteţi lipsi de această sumă pentru binele surorii voastre? Se informă contele.

— Bineînţeles, spuse ea. În calitatea mea de şef al familiei, eu păstrez cea mai mare parte din bogăţia noastră imensă. Ceea ce-i dau surorii mele este foarte puţin în comparaţie cu ce-mi rămâne mie.

— Este nemaipomenit! Şopti automat François.

— Atât de puţin încât dacă sora mea se va căsători cu bărbatul pe care i-l voi alege, iar acesta dovedeşte a avea o moralitate exemplară, îi voi pune la dispoziţie un venit

anual de cinci sute de mii de franci. Aceasta fiind valabil pe tot timpul vieţii mele, spuse Alcyndore cu un calm imperturbabil.

Contele d'Aumale, fascinat, murmură ca pentru sine:

— Două milioane bani lichizi şi un venit anual de cinci sute de mii! Câte n-aş putea face cu banii ăştia!

Alcyndore auzi şoaptele contelui. Zâmbi:

— Cred că ştiu ce aţi putea face! Am să vă spun eu, monseniore d'Aumale… Aveţi drepturi absolute asupra regatului Neapole. Aceste drepturi privite din punctul de vedere strict al legii nu valorează mare lucru. Mai bine spus nu valorează nimic… Nu vă încruntaţi, domnule d'Aumale, căci sunt lucruri pe care trebuie să le recunoaştem. Aceste drepturi valorează exact cât geniul militar al celui care va lupta pentru ridicarea valorii lor.

— Nu voi permite nimănui să se ocupe de acest lucru! O întrerupse grăbit d'Aumale.

— Este bine dacă gândiţi aşa, îl încuraja Alcyndore, cu tărie. Am încredere în geniul dumneavoastră militar. Veţi deveni un mare căpitan. Un căpitan renumit despre care se va vorbi peste secole. Sunt sigur că veţi triumfa.

— Aşa voi face, repetă d'Aumale, luminându-se. Şi eu mă bazez, nu pe geniul meu militar, aşa cum aţi spus voi, dar pe steaua mea călăuzitoare.

— Această stea va străluci în curând, îl asigură Alcyndore pe un ton profetic.

Şi revenind acolo de unde plecaseră:

— Cu aceste două milioane care vă lipsesc şi pe care nu le puteţi obţine de la nimeni, vă puteţi organiza o armată… Acest regat Neapole asupra căruia aveţi drepturi depline şi pe care împăratul Carol Quintul vrea să-l dea zestre nepoatei lui, acest regat îl puteţi cuceri într-o lună şi vă puteţi instala acolo… Atunci să vedem ce pretenţii vor mai avea împăratul Carol şi regele François… Apoi vă încoronaţi, şi vă întăriţi forţele. Atunci veţi fi bogat – căci alte două milioane sau chiar patru, dacă-i cazul, vor cădea

în punga voastră – şi astfel nu va fi nevoie să asupriţi poporul a cărui afecţiune o veţi câştiga… De la Nord la Sud, de la Răsărit la Apus, veţi parcurge Italia în lung şi-n lat şi o veţi supune la picioarele voastre. Neapole, Roma, Milano, Florenţa, Veneţia vă vor aparţine. Acest vis al unei Italii unificate şi conduse de un unic suveran, acest vis care dă târcoale suveranului pontif, voi îl veţi transforma în realitate. Atunci veţi deveni unul din cei mai mari monarhi ai creştinătăţii. Egal ca putere şi bogăţie cu regii Franţei şi Spaniei. Veţi deveni chiar superior lor prin geniul vostru militar. Dar să nu vă culcaţi pe laurii victoriei. Este mare lucru să devii regele Italiei. Dar împărat este şi mai bine. Puteţi şi trebuie să restauraţi imperiul lui Carol cel Mare. Realizând şi acest lucru, veţi deveni stăpânul întregului univers creştin, în plină tinereţe şi putere… Acum n-aveţi decât douăzeci şi cinci de ani şi pentru a realiza acest măreţ proiect, n-aveţi nevoie de mai mult de zece ani.

— Visuri! Himere! Spuse el zâmbind şi ridicând din umeri.

— Pot deveni o realitate; asta nu depinde decât de voi, spuse cu convingere Alcyndore.

O clipă, contele ezită.

— Există totuşi o mare dificultate pe care i-am expus-o domnului cardinal şi pe care vreau s-o cunoaşteţi şi voi.

— Să vedem despre ce-i vorba, îl încurajă Alcyndore, văzându-l că ezită.

— Ei bine, oricât de bogată ar fi domnişoara Bagnolet, sora voastră, ea rămâne totuşi domnişoara de Bagnolet, fără nici un alt titlu de nobleţe, spuse contele.

— De fapt vă temeţi să nu se vorbească despre o mezalianţă, fiindcă dumneavoastră, prinţ de Lorraine, v-aţi căsătorit cu o tânără nobilă, dar care nu are nici un alt titlu de nobleţe! Observă Alcyndore zâmbind sfidătoare.

— Da, recunoscu contele. Sunt obligat să ţin cont şi de opinia publică.

— Aşa este, recunoscu Alcyndore. Nu vă mai gândiţi la acest lucru. Sora mea, domnişoara de Bagnolet, vă va

aduce mai multe titluri decât v-aţi putea închipui. Posedă numeroase baronii, comitate şi ducate. Deţine chiar şi titlul de prinţesă în Germania.

— Ah! Dar asta schimbă lucrurile! Pot să contez pe oferta pe care mi-aţi făcut-o? Întrebă contele.

— Da, spuse cu fermitate Alcyndore. Cu o condiţie: S-o cunoaşteţi pe sora mea. Mai întâi, trebuie să vă placă.

— Ah! Spuse contele liniştit; dacă este la fel de drăguţă precum sunteţi dumneavoastră ca băiat, fiţi sigur, sire, că-mi va place. Când mă voi putea prezenta în faţa domnişoarei de Bagnolet?

— Când doriţi, monseniore.

— În acest caz, cât de curând… Nu trebuie să scăpăm din vedere că n-am dreptul să mă aflu în aceste locuri. Trebuie să mă întorc cât mai repede posibil la postul meu din armată, fiindcă altfel voi atrage asupra mea mânia regelui. În lipsa tatălui meu, sper ca domnul cardinal să accepte să mă însoţească.

— În acest caz, domnul cardinal să-şi aleagă ziua care-i va conveni şi să ne-o comunice şi nouă.

— Sunteţi încântător, senior de Maubert! Îl complimentă contele. Sper că voi găsi în voi cel mai generos şi minunat frate.

Contele pronunţă cuvintele cu cea mai profundă sinceritate. Cu un gest spontan, îi întinse mâna sa mare. Alcyndore dădu mâna cu contele, adăugând:

— Mai trebuie să adăugaţi: şi cel mai devotat. Alcyndore părea şi ea sinceră, dar pe buze îi flutura un zâmbet ciudat pe care contele nu-l remarcă.

Cei doi îşi zâmbeau reciproc, mulţumiţi de conversaţia avută.

XXVIII – LA PALATUL LORRAINE

— Dacă doriţi, continuă d'Aumale după o scurtă pauză, vom continua această discuţie după ce domnişoara de Bagnolet va decide dacă mă acceptă ca soţ. Este inutil să

discutăm acum unele planuri care nu s-ar realiza niciodată dacă domnişoara de Bagnolet nu mă va accepta ca soţ.

— Aveţi dreptate, dar aş vrea să ne înţelegem asupra unui fapt care este de o importanţă capitală. Bineînţeles că planurile pe care le facem noi acum vreau să rămână doar de noi cunoscute, căci n-am nimic comun cu cealaltă afacere care interesează, în special, pe ducele de Guise, tatăl vostru, şi pe cardinalul de Lorraine.

— Mi se pare corect, răspunse grăbit d'Aumale. Sunt două afaceri cu totul diferite. Una dintre ele interesează întreaga familie, iar eu voi face totul pentru a reuşi… N-am decât de profitat de pe urma grandorii acestei familii, al cărui şef voi deveni la moartea tatălui meu. Cât despre ambiţiile mele personale care vor contribui la măreţia şi prosperitatea familiei de Guise, le voi ţine secrete până ce voi reuşi să le îndeplinesc.

— Aşa gândeam şi eu, îşi dădu cu părerea Alcyndore. De altfel, în acea importantă afacere care interesează întreaga voastră familie, dumneavoastră rămâneţi un simplu locotenent al ducelui şi al cardinalului, în ceea ce priveşte cealaltă afacere, voi fiind creierul care concepe, vreţi să rămâneţi unicul şef şi vă puneţi familia în faţa faptului împlinit.

— Aşa este, spuse d'Aumale aprobator.

— În ceea ce priveşte afacerea în care suntem cu toţii interesaţi, v-aş ruga să-l anunţaţi pe domnul cardinal că am descoperit un mesager absolut sigur şi Alcyndore insistă asupra acestui cuvânt.

— Cu atât mai bine! Înseamnă că lucrurile sunt pe făgaşul cel bun. Sire, într-adevăr sunteţi un bărbat preţios, sub toate aspectele.

Considerând că-şi spuseseră tot ce aveau de spus, cei doi începură să discute de una şi de alta. Mai bine spus, Alcyndore fu cea care vorbi. Contele, fie din ignoranţă, fie datorită unei firi prudente şi reţinute, se mulţumi să asculte zâmbitor, plasând ici, colo câte un cuvânt.

Alcyndore urmărea un scop anume, căci ea trecu în revistă toate cancanurile de la curte cu o vervă incredibilă, în primul rând, vorbi despre doamna Diane, amanta oficială a prinţului moştenitor. De la amanta oficială până la cea care era pe planul doi, nu era decât un pas, pe care Alcyndore îl făcu:

— Dacă m-aş fi bucurat de deosebita onoare de a mă număra printre prietenii doamnei Diane aş fi prevenit-o în privinţa doamnei Nicolle de Savigny şi a soţului ei baronul de Ville… Oare nu se vorbeşte că de la un timp, prinţul moştenitor o neglijează pe doamna Diane?

— Într-adevăr, recunoscu contele.

— Doamna Nicolle este foarte frumoasă. În plus are şi avantajul tinereţii pe care doamna Diane l-a pierdut de mult. Visul celor doi soţi este de a o înlocui pe doamna Diane. Dacă m-aş număra printre prietenii ei aş pune-o în gardă asupra pericolului care-o pândeşte! Sau…

Lăsă fraza neterminată şi privindu-l insistent şi cântărindu-şi fiecare cuvânt, ea spuse:

— Sau, n-aş mai pierde o clipă şi i-aş face curte, doamnei Nicolle.

„Aşa voi face”, gândi d'Aumale, schiţând un gest vag.

Alcyndore, care-l observa cu atenţia mărită şi care urmări să obţină un anumit rezultat, îşi spuse: „Iată un avertisment pe care-l va lua în consideraţie”.

Apoi, cu voce tare, ea continuă să critice pe unul şi pe altul cu o vervă ameţitoare. După ce-i trecu în revistă pe doamna d'Etampes şi amanţii săi, pe cei doi fii ai regelui, după ce-l deplânse pe prinţul moştenitor, care se lăsa jecmănit de fratele său mai mic, ea vorbi de doamna Catherine, soţia prinţului moştenitor, care nu zămislise până în prezent nici un moştenitor.

— Ei! Spuse contele care îşi dădu seama că această vorbărie neîntreruptă ascundea ceva foarte serios, fapt pentru care el deveni şi mai rezervat. Să nu uităm că

doamna Catherine n-a împlinit încă douăzeci şi cinci de ani. Va veni şi moştenitorul!

— Domnul Fernel, doctorul curţii regale, afirmă că nu poate să facă copii… numai dacă s-ar petrece un miracol.

Spunând aceste cuvinte cu o siguranţă înspăimântătoare ea îl străfulgera din nou cu privirea. Fiindcă ducele dădu din cap zâmbitor, ca un om care înţelege pe jumătate ce i se spune, Alcyndore continuă:

— Se spune că ducele d'Orléans, deşi pare foarte viguros, are o sănătate deosebit de delicată. Se spune că va muri tânăr, foarte tânăr… Înainte de-a se căsători. Dacă ducele d'Orléans va dispărea fără să lase un moştenitor, iar prinţul nu va lăsa nici el un moştenitor, înseamnă că familia Valois va dispărea. În acest caz, cine se va sui pe tronul Franţei, cel mai frumos tron al creştinătăţii?

Între cei doi se lăsă o tăcere profundă. Alcyndore era calmă şi foarte sigură pe ea însăşi. Contele, în schimb, era palid şi-şi muşca nervos mustaţa.

În sfârşit, el spuse:

— Din fericire prinţul moştenitor este tânăr. Este de aceeaşi vârstă cu mine… Însuşi regele este destul de tânăr, puternic, viguros şi poate trăi încă mulţi ani.

— Într-adevăr, regele este puternic şi viguros şi poate trăi încă mulţi ani, spuse Alcyndore calmă.

Se ridică ca să plece şi spuse:

— Dar regele comite nişte imprudenţe incredibile… Eu, cel ce vă vorbeşte acum, ştiţi unde l-am zărit astăzi, deghizat în aventurier? Pe drumul Corderie. Senior d'Aumale, cunoaşteţi acest drum?

— Da. Este un loc unde s-ar putea organiza o cursă, îmi închipui, însă, că era însoţit de cineva?

— Vă înşelaţi. Mergea singur. Mă auziţi, singur! Aproape în fiecare zi, se duce absolut singur şi-l vizitează pe ducele de Ponthus în palatul său, care se află la capătul drumului Corderie. De cele mai multe ori pleacă la căderea nopţii sau chiar noaptea, însoţit doar de duce care-şi ia cu el doi valeţi, care nici nu bănuiesc că-l escortează pe însuşi regele. Trebuie spus că regele, care se pare că cochetează cu pericolul, de cele mai multe ori pleacă singur de la duce… Adevărul este că regele a împins curajul mult prea departe! Gândiţi-vă că cineva care ar şti toate aceste amănunte.

— Şi să fiţi sigur că nu sunt primul care aflu aceste lucruri – ar putea să-i întindă o cursă pe drumul Corderie care parcă-i făcut pentru aşa ceva!

— Din fericire, regele este înconjurat de dragostea supuşilor lui, care-i sunt devotaţi până la moarte. Nu trebuie să ne temem de-o asemenea crimă oribilă.

— Cerul să vă audă! Se poate întâmpla însă un accident. N-aţi auzit vorbindu-se de nişte vagabonzi pe nume Eustache Coppegorge, Esclaireau-les-Mains-Rouges, Barbiton-la-Hure şi Choppin-le-Gentilhomme?

— Nu se vorbeşte decât despre aceşti şefi de bandă, spuse contele, ridicând din umeri. Am auzit că seamănă în urma lor o teroare nebună. Bănuiesc că aceeaşi teroare inspiră şi

arcaşilor comandantului jandarmeriei cărora li s-a trasat ca sarcină să-i prindă şi totuşi îi lasă în libertate.

— Aşa este, zâmbi Alcyndore. Ei bine! Să presupunem că indivizi de teapa lor dau peste o asemenea pradă, uşor de atacat, în toiul nopţii şi în mijlocul unui drum pustiu. Gândiţi-vă puţin care ar putea fi rezultatul! Bineînţeles că nu s-ar putea vorbi despre o crimă politică. Bineînţeles că nu. Ireparabilul însă s-ar produce. Mă mir că în anturajul regelui nu există nimeni care să-i atragă atenţia asupra pericolului căruia i se expune… Nu există nimeni care să vegheze asupra lui?

— Ah, dacă n-am fi fost în dizgraţie!

— Sunt convins că aţi fi avut curajul să-l sfătuiţi pe rege, spuse Alcyndore. Dacă sunteţi în dizgraţie faţă de rege, vă bucuraţi totuşi de simpatia prinţului moştenitor.

— Şi? Spuse contele mirat.

— Şi, în acest caz, preveniţi-l pe prinţul moştenitor de gravele imprudenţe pe care le comite tatăl lui şi de care sunt convins că n-are habar.

— Îl voi preveni pe prinţ.

— Va face ceea ce va crede de cuviinţă, concluzionă Alcyndore. Oricum, în felul acesta noi ne-am făcut datoria de gentilomi.

Văzându-i şi ascultându-i nimeni nu s-ar fi putut îndoi de excelentele lor intenţii. Însuşi regele, dacă ar fi fost prezent, n-ar fi putut decât să-i felicite.

Când cei doi coborâră şi ultima treaptă a palatului Lorraine, unul din valeţi se apropie în grabă. Era bătrânul care deschisese poarta Alcyndorei şi escortei sale. Părea deosebit de încurcat şi spuse cu timiditate:

— Monseniore!

Asta fu tot ce reuşi să spună căci contele îl împinse, spunându-i apăsat:

— Mai târziu, Hermann!

Hermann, acesta era numele bătrânului, se dădu de-o parte şi începu o conversaţie animată cu două forme

învăluite în întuneric.
Valeţii Alcyndorei îi aduseră calul. Contele o însoţi până-n pragul porţii şi nu se retrase până ce nu o văzu îndepărtându-se în noapte, urmată de cei doi valeţi. Apoi, se înfăşură în pliurile pelerinei şi se informă:
— Unde au pus sacii?
— I-am legat straşnic de şaua cailor, monseniore, răspunse Hermann, care cu aceeaşi timiditate şi foarte încurcat, adăugă:
— Monseniore…
— Stinge luminile, închide porţile şi la drum, ordonă contele. Trebuie să evităm să facem vreun zgomot.
— Înainte de plecare, monseniore… se bâlbâi pentru a treia oară Hermann.
— De fapt, parcă vroiai să-mi spui ceva, spuse contele. Vorbeşte.
Hermann se apropie şi-i şopti ceva la ureche.
— Ce-mi tot spui, animalule! Tresări contele. Un vagabond a pătruns aici? Cine ţi-a spus? Cine i-a deschis?
— Cine i-a deschis? Eu, monseniore… Eu, care am crezut că face parte din suita tânărului care v-a vizitat. Cine mi-a spus? Aceşti doi călugări.
Spunând acestea se întoarse spre cele două forme din întuneric care stăteau de-o parte, prudente.
Contele se întoarse şi el. Pe un ton imperios, ordonă:
— Apropiaţi-vă, călugări. Cine sunteţi dumneavoastră? Întrebă el pe acelaşi ton.
— Fratele Thibaut şi fratele Lubin şi suntem în serviciul monseniorului, cardinalul de Lorraine, care din când în când ne încredinţează câte o misiune. Nu ne mai recunoaşteţi?
— V-am recunoscut, spuse contele. Dar cum aţi intrat aici?
— Pe poartă, spuse cu naivitate unul dintre călugări.
— Îmi dau seama, spuse cu răceală contele care nu era prea răbdător din fire. Dar cum s-a deschis această poartă tocmai în faţa voastră? Asta v-am întrebat eu.

— Am făcut uz de acea parolă pe care numai cei din serviciul domnului cardinal o cunosc.

— Iar noi avem onoarea să facem parte dintre oamenii lui de încredere.

Vagile bănuieli care se treziseră în sufletul contelui dispărură complet în faţa acestei explicaţii. Urmă încă o explicaţie, dar foarte confuză din care reieşi că un anume vagabond pe nume Montauban pătrunsese în curtea palatului în urma domnului de Maubert.

Contele gândi astfel: „Ce mai este şi cu acest Montauban? Oare este un vagabond aşa cum susţin călugării ăştia sau este vreun spion? Eu înclin să cred că este vorba despre un spion. Dar în serviciul cui este? Pentru cine spionează? Spionează pentru rege, pentru doamna d'Etampes sau pentru monseniorul d'Orleans? Ne-a urmărit ca să afle ce am discutat. Este foarte clar… Ştiu şi unde s-a ascuns ca să audă ce am discutat… Sunt convins că a auzit absolut tot. Din fericire, am vorbit cifrat… Da, dar de unde pot şti că acest spion n-a înţeles sensul adevărat al cuvintelor? Dacă a intrat aici… nu trebuie să mai iasă viu… Şi nu va mai ieşi… Este prins ca într-o cursă căci am avut buna inspiraţie să închid poarta în urma mea.”

Contele era un om hotărât. După ce luă acea hotărâre nu mai pierdu o secundă. Se îndreptă spre fortăreaţă, urcă scările într-un suflet şi intră în vestibul. Stinse luminile, ieşi şi închise uşa cu cheia. Numai că fie din neglijenţă, fie din lipsă de obişnuinţă, contele lăsă cheia în broască. Apoi coborî în curte, spunându-şi ca pentru sine:

— L-am prins!

Merse în cealaltă extremitate a corpului de clădiri. Cu un gest poruncitor, ordonă soldaţilor să-l urmeze.

Contele se opri în faţa unei uşi scunde pe care o deschise. Înainte de a intra, spuse:

— Atenţie, voi încerca să-l atrag pe acel bărbat în pivniţă, unde-l voi închide. Voi ăştialalţi rămâneţi aici, în faţa acestei uşi. Dacă va reuşi să scape din cursa pe care i-o întind şi

vine la această uşă, prindeţi-l şi omorâţi-l fără milă. Vă rog, însă, discreţie totală!

Sigur pe el, contele intră, lăsând uşa deschisă în urma lui. Într-adevăr, soldaţii stăteau masaţi în faţa uşii, cu săbiile în mână, tăcuţi, aşteptând să se întâmple ceva.

Contele lipsi doar câteva minute, după care reapăru:

— Gata, am terminat, bărbatul cu pricina se află în pivniţă, spuse el satisfăcut. Acum, poate să stea acolo până o crăpa.

Contele închise cu grijă uşa şi porunci:

— Scoate-ţi caii şi la drum!

Apoi, întorcându-se spre Hermann:

— Fiindcă tu l-ai lăsat să intre, acum du-te şi dă-i de băut.

Într-un colţ al curţii era o manivelă acoperită cu un strat gros de rugină. În timp ce ceilalţi scoteau caii în linişte, Hermann se îndreptă spre manivelă, pe care o apucă cu ambele mâini şi începu s-o învârtească. Manivela produse un scârţâit sinistru, înfricoşător.

Thibaut şi Lubin îl urmăriră cu privirea pe valet şi se uitau la el intrigaţi. Cei doi întrebară din curiozitate:

— Ce faceţi acolo?

— Vedeţi bine, domnii mei, îi dau să bea omului nostru, conform ordinelor primite, răspunse Hermann râzând:

— Inundaţi pivniţa în care s-a ascuns Montauban?

Thibaut şi Lubin, fără să mai întrebe nimic, se retraseră prudenţi spre poarta de la ieşire. În timp ce se apropiau de ieşire, îşi vorbeau cu atâta însufleţire de parcă s-ar fi certat.

După ce-şi termină treaba, Hermann mai aruncă o ultimă privire prin curte şi ieşi ultimul, închizând cu grijă poarta. Apoi, sări în şa cu o mişcare demnă de invidiat.

Contele d'Aumale era deja călare, în fruntea trupei sale şi cerceta şi el dacă toată lumea este prezentă. Apoi, zărindu-i pe cei doi călugări, se scuză politicos:

— Vă rog să mă iertaţi, dar sunt foarte grăbit.

Thibaut şi Lubin erau deja departe. Acum mergeau fără frică şi fără grabă. Lucru ciudat, cei doi călugări păreau că se ceartă.

Şi un lucru şi mai ciudat, ei mergeau unul în spatele celuilalt, exact cum aveau obiceiul să meargă Quinténasse şi Boucassin.

XXIX – PRINS ÎN CAPCANĂ.

Montauban înţelese că Alcyndore urma să se retragă şi va trece prin încăperea în care se afla el. „Drace, îşi spuse el, este timpul s-o întind, dacă nu vreau să fiu prins asupra faptului…”

S-o întindă! Era bine spus, dar era mai greu de realizat. Se afla într-o beznă totală şi nu cunoştea de loc dispoziţia încăperilor din acest palat în care intra pentru prima oară. Pe pipăite şi cu o grijă deosebită, ca să nu facă vreun zgomot compromiţător, eroul nostru înainta în direcţia uşii pe care intrase.

Începu să se impacienteze fiindcă nu o găsea. În acel moment, contele d'Aumale deschidea uşa şi se dădea la o parte pentru a-şi lăsa invitatul să treacă.

Încăperea în care se afla Montauban era slab luminată de licăririle lumânării pe care o ţinea contele în mână. Montauban avu norocul de-a nu fi văzut şi în acelaşi timp descoperi o altă uşă. O deschise în grabă şi o închise în urma lui la fel de iute, scufundându-se din nou în întuneric.

Luând-o înspre dreapta, întâmplarea îi scoase în cale un perete. Se văzu în imposibilitate de-a merge mai departe. Reveni de unde plecase, înjurând zidul pe care-l întâlni în calea lui. Era prost dispus, dar nu era neliniştit. Îşi făcuse calcule în sensul că domnul d'Aumale trebuia să părăsească palatul. Astfel, Montauban urma să rămână singur. El îşi spunea că n-are nevoie să se grăbească, căci va găsi o ieşire, iar dacă nu, va aştepta zorii zilei. La lumina zilei, lucrurile urmau să devină mult mai simple.

În timp ce-şi făcea aceste planuri, auzi paşi, în spatele lui.

Nu se înşela: era contele d'Aumale care-l căuta. Contele ştia la perfecţie acele locuri şi se deplasa în întuneric ca şi cum calea lui ar fi fost luminată. Pregătise o cursă, iar acum aştepta ca prada să-i cadă în cursa pregătită.

Auzind paşi, Montauban merse mai repede, dar un alt perete îi bară drumul. Tot pipăind în dreapta şi în stânga, trăia cu speranţa că va descoperi un culoar în care să se ascundă.

Deodată, zidul cedă la atingerea lui. Înţelese că este vorba despre o uşă care nu era închisă.

Acea uşă era cursa întinsă de conte, care din umbră urmărea mişcările lui Montauban.

Ceva îi spunea că nu trebuia să deschidă acea uşă, că trebuia să-şi continue drumul. În acel moment, însă, auzi din nou paşi în spatele lui. O fricã puerilă, obsesivă îl determină să împingă uşa, intră şi o închise în urma lui.

În aceeaşi clipă, auzi scârţâitul unei chei ce se învârtea în broască. Asta fu tot. Cel ce încuiase uşa plecă fără o vorbă.

Când nu se mai auziră acei paşi misterioşi, Montauban încercă uşa, care, însă, nu se deschise.

„M-au prins! Îşi spuse el, disperat. Cred că am căzut într-o capcană sau întâmplarea mi-a scos în cale vreun servitor zelos care a simţit nevoia să încuie această uşă! Ce importanţă mai are? Adevărul este că acum; sunt închis aici! Bine lucrat! Asta am căutat, asta am găsit… M-am comportat ca o bătrână care ar fi în stare de cine ştie ce nebunie ca să-şi satisfacă curiozitatea… Ce nevoie aveam s-o urmăresc pe această tânără care se îmbracă în straie bărbăteşti, care se recomandă Jean de Maubert, care mânuieşte spada aproape la fel de bine ca şi mine şi care deţine o mulţime de milioane?”

În întuneric, cu spatele lipit de acea uşă de stejar şi prevăzută cu bare de fier, cu braţele încrucişate pe pieptul puternic, uită pentru o clipă situaţia critică în care se afla şi medita asupra cuvintelor spuse de Alcyndore.

„Oare la ce făcea aluzie? Mă îngrijorează soarta regelui François şi a urmaşilor lui! Dumnezeule, da regele François şi rudele lui pot să se apere şi singure înainte de-a mă gândi la ei, mai bine mă gândesc cum să scap eu de aici… dacă-i

posibil… Mai întâi trebuie să descopăr în ce gaură am nimerit!”

Îşi întinse mâinile prudent, pipăi pereţii şi cercetă podeaua. Îşi dădu seama că se află pe un palier.

„Trebuie să fie şi o scară pe aici,” îşi spuse el.

Într-adevăr, descoperi şi prima treaptă a unei scări, care însă cobora şi intra undeva în pământ.

— Să coborâm, spuse el hotărât. Probabil este scara care duce spre pivniţă… Poate voi găsi niscaiva provizii şi vreo sticluţă rătăcită. Ce dracu, pivniţele prinţilor de Lorraine ar trebui să fie bine aprovizionate! Dacă mă gândesc bine, ora mesei cred că a trecut de mult: nu mai pot de foame şi de sete.

Coborî şi nu descoperi decât patru pereţi şi multă umiditate. Începu să se gândească: „Nu pot ieşi prin altă parte decât pe uşa pe care am intrat. Dar cum? Forţând-o? Dar este un lucru imposibil! Am pipăit-o doar şi îmi dau seama că îmi voi rupe şi sabia, şi pumnalul dar uşa nu se va clinti din loc. Nu, trebuie să aştept ca cineva din afară să-mi deschidă uşa. Drace… Întrebarea se pune dacă până atunci nu voi muri de foame şi de sete… Oricum, asta nu se va întâmpla mai repede de poimâine. Deci, cel mai bun lucru pe care-l am de făcut este să dorm… ca să fiu în putere la momentul oportun.”

Luând această hotărâre, Montauban îşi căută un loc ca să-şi întindă mantaua.

— Drace! Spuse el ridicându-se, dar aici nu este nisip aşa cum am crezut, ci apă! Nu mă pot culca aici.

Se înfăşură în manta, se aşeză pe ultima treaptă, se sprijini de zid şi închise ochii hotărât să doarmă. Tocmai aţipise când deodată ciuli urechea, şoptind:

— Dar ce este asta?

Era bolborositul surd al apei care năvălea în ascunzătoarea lui.

XXX – NICOLLE DE SAVIGNY.

De Ville intră într-o clădire aparent modestă, care se afla la întretăierea străzilor Singes, cu Vieille-du-Temple. Ferestrele clădirii dădeau spre cele două străzi. Nimeni nu ştia că această casă îi aparţine. După ce încuie uşa cu grijă, urcă la etajul întâi. Apoi, deschise o fereastră care avea vedere spre strada Vieille-du-Temple şi care era apărată de jaluzele din lemn masiv. De Ville aruncă o privire înspre intrarea unei clădiri deosebit de frumoase.

În mare grabă şi cu o dexteritate extremă, se dezbrăcă, se spălă şi-şi pansă rănile.

După ce-şi termină toaleta – lucru ce dură destul de mult, ţinând cont de eleganţa rafinată a acestui personaj – privi din nou înspre clădirea despre care am pomenit, închise fereastra, şi ieşi în stradă. Apoi, se înfăşură în mantie în aşa fel încât nu i se zărea nici vârful nasului.

Merse direct la acea clădire şi bătu la uşă într-un anume fel. Îi deschise o tânără cameristă care-l pofti într-un salonaş mobilat cu o somptuozitate regală. Apoi, se înclină respectuos în faţa unei tinere doamne care intră şi ea în salonaş.

Tânăra doamnă avea douăzeci şi doi de ani, micuţă, plăpândă, şi frumuşică foc. Părul bogat şi negru i se revărsa pe umerii de un alb lăptos şi catifelat, iar dinţii mici şi ascuţiţi se ascundeau într-o gură ca o cireaşă. Ochii deosebit de inteligenţi, dar reci, trădau o inimă lipsită de sentimente, dând o expresie de duritate acelei fizionomii care altfel putea fi deosebit de seducătoare.

Astfel arăta tânăra doamnă în faţa căreia de Ville se înclină ceremonios. Văzându-i, îţi dădeau impresia a doi străini, într-atât erau de rezervaţi şi indiferenţi unul faţă de celălalt. Să nu ne bazăm, însă, pe aparenţe. Tânăra doamnă pe care tocmai v-am descris-o nu era alta decât Nicolle de Savigny, doamnă de Saint-Remmy şi baroană de Ville.

Era soţia lui de Ville… Era totodată amanta lui Henric de Valois, prinţul moştenitor al Franţei.

Ea se lăsă să cadă pe câteva perniţe acoperite cu o blană de urs şi spuse:

— Ah, Dumnezeule! Dar ce-aţi păţit, baroane?

— Un vagabond a reuşit să mă aducă în starea asta!

— Un vagabond! Se miră Nicolle de Savigny. Presupun că vreţi să spuneţi o bandă de vagabonzi. Sunteţi complet desfigurat.

Tânăra doamnă spuse aceste lucruri cu un zâmbet atât de natural, care nu exprima ironie, dar nici sentimente de simpatie.

— Da, eram un bărbat atrăgător, dar acum voi fi oribil cu aceste două cicatrici în mijlocul obrazului! Vă jur, însă, că acest vagabond mizerabil va plăti scump pentru ceea ce mi-a făcut.

În vocea contelui se simţea mânia abia stăpânită. Apoi, pe un ton tăios şi rece:

— Haide să vorbim despre lucruri mai serioase… Aţi ţinut cont de instrucţiunile pe care vi le-am dat?

— Este chiar atât de urgent? Întrebă ea cu o figură de copil îmbufnat.

— Foarte urgent, spuse el tăios. N-aţi înţeles?

— Nu, recunosc că n-am înţeles… În plus, este teribil ceea ce îmi cereţi.

— N-aţi înţeles fiindcă nu vreţi să înţelegeţi. Nu vreţi să înţelegeţi fiindcă nu vă simţiţi ameninţată în mod direct. În afară de propria voastră persoană nu vă interesează nimic. Ei bine! Să ştiţi că întregul vostru viitor este în joc, iar dacă vă spun acest lucru sper să mă înţelegeţi mai bine. Fiţi atentă: se aşteaptă să se primească de nu ştiu unde şi nu ştiu prin ce minune, suma de două milioane.

Într-o clipă Nicolle de Savigny se schimbă la faţă. Fizionomia ei se lumină. Ochii ei deveniră mai mari. Buzele începură să-i tremure.

— Două milioane? Bâlbâi ea.

— Ah, ah, aţi prins viaţă! Tună de Ville. Ei bine frumoasa mea, din astea două milioane nu veţi vedea para chioară.

Trebuie să le puneţi cruce.

— De ce? Mârâi ea cu o voce atât de răguşită încât nimeni nu şi-ar fi putut închipui că iese din acea gură atât de delicată.

— Fiindcă aceste două milioane nu sunt destinate prinţului Henric… Milioanele sunt pentru ducele d'Orleans, prea iubitul său frate.

— Sunteţi sigur? Întrebă ea cu ochii în flăcări.

— Drace, întrebaţi-l pe monsenior… Vă va spune că este vorba despre zestrea fratelui lui… O zestre la care se vor mai adăuga şi câteva provincii, mă auziţi? Dacă regele va mai trăi câţiva ani, prinţul nu va mai moşteni decât umbra unui regat. Veritabilul rege va fi monseniorul Charles… Mă înţelegeţi acum?

— Da, am înţeles, spuse ea fără să mai zâmbească. Dar cine ştie dacă nu voi scoate eu castanele din foc… pe care le va ronţăi doamna Diane!

— Bătrâna Diane! Spuse de Ville într-un hohot de râs zgomotos. Priviţi-vă puţin în oglindă şi spuneţi-mi dacă va putea lupta împotriva graţiei şi tinereţii dumneavoastră.

Tânăra într-adevăr se uită în oglindă şi se examină cu atenţie. Satisfăcută, spuse:

— Cred şi eu că doamna Diane va pierde în lupta cu mine… Dacă ar fi fost doar ea! Dar mai este şi tânăra asta… această Primerose de care s-a îndrăgostit Henric… De fapt, ea constituie adevăratul pericol.

Apoi, agresivă:

— Şi, de altfel, prinţul v-a însărcinat să i-o aduceţi!

— Poate, zâmbi de Ville. Fiţi sigură că această tânără nu vă va încurca în nici un fel… Atâta timp cât eu mă aflu aici şi veghez. Acum aţi înţeles că trebuie să acţionaţi cât se poate de repede? Aţi înţeles acum că nu poţi fi aproape regina unui regat, dacă acel regat nu există?

— Apoi, apropiindu-se de ea şi aruncându-i o privire fascinantă, trivială şi brutală, îi spuse:

— Acum aţi înţeles că dacă nu doriţi ruina amantului vostru şi, implicit a voastră, trebuie ca regele François să dispară din rândul celor vii!

— L-am tatonat pe Henric… Niciodată nu va da acel ordin pe care-l aşteptaţi din partea lui.

— Ei, ce mai contează dacă-mi va da acest ordin pe ocolite sau pe faţă. Totul este să-l dea! Restul mă priveşte pe mine personal.

De Ville ştia acum că tânăra lui soţie îl va asculta şi va utiliza întregul său farmec feminin, pentru a înarma braţul fiului împotriva tatălui… fiindcă acum începea o luptă acerbă, lupta pentru edificarea propriei ei averi.

XXXI – PRINŢUL MOŞTENITOR HENRIC.

Fără să se grăbească, de Ville plecă spre palatul Tournelles. Era în jurul orei şapte, în momentul în care pătrundea în camera în care prinţul îşi făcea toaleta.

Imaginea frumoasei şi delicatei Primerose era mai mult ca oricând prezentă în mintea prinţului moştenitor. Când se gândea acum la ea, nu putea să nu se gândească şi la Montauban. În acele momente, scrâşnea din dinţi şi devenea ameninţător. Cu toate acestea nici nu-l cunoştea. Cu siguranţă gelozia declanşase în el ura, bănuind că-i vorba despre un rival. O ură fără margini, neiertătoare.

— Ei bine, de Ville, ce-i cu acest vagabond? Cu acest Montauban?

— Ei bine, monseniore, seniorul de Noirville nu se poate ocupa pentru moment de această afacere.

— Noirville dă ascultare poruncilor regelui. Ştiam că nu se poate ocupa acum de omul nostru. El împreună cu oamenii lui trebuie să stea pe poziţie până vor sosi milioanele… Asta-i porunca regelui în faţa căruia trebuie să ne plecăm… Dar tu ce-ai făcut?

— I-am pus pe Quinténasse şi Boucassin, cei mai buni oameni ai mei, pe urmele acestui vagabond… Nu-l vor scăpa o clipă din ochi… sunt convins de acest lucru.

— În viaţă, de Ville, nu uita că-l vreau viu!

Apoi, îi strecură în palmă o pungă destul de grea spunându-i:

— Asta ca să ai din ce plăti medicii şi medicamentele. Îngrijeşte-te de Ville şi odihneşte-te câteva zile.

— Drept să vă spun şi eu simt nevoia să mă odihnesc câteva zile, spuse de Ville privindu-şi punga mulţumit. Iar dacă Domnia voastră îmi permite…

De Ville se înclină în faţa stăpânului, îl salută ceremonios pe Roncherolles şi Saint-André, şi ieşi.

Când uşa se închise, Henric se pregătea să dea semnalul de plecare, dar Griffon, valetul său de încredere, îi şopti câteva cuvinte la ureche.

— Să intre! Spuse el vioi.

Contele d'Aumale îşi făcu apariţia.

— Vere! Ce cauţi aici? Strigă Henric zărindu-l. Ce se întâmplă? Nu ştiam că regele te-a chemat înapoi de-acolo de unde te-a trimis?

— Monseniore, regele nu m-a chemat, dar m-am întors fără voia Domniei Sale. Am abandonat postul, riscând să-mi atrag mânia şi dizgraţia definitivă din partea regelui. Toate acestea datorită ordinelor primite din partea ducelui, tatăl meu, şi ca să vă stau la dispoziţie…

— Îmi sunteţi prieteni fideli şi devotaţi, spuse Henric cu căldură.

— Vroiaţi să plecaţi, monseniore? Întrebă d'Aumale.

Şi făcând semn înspre costumul şi armele prinţului şi ale celor doi însoţitori:

— Plecaţi într-o plimbare galantă?

— Drept să-ţi spun, nu, oftă Henric, reluându-şi aerul său întunecat şi plictisit. Mă plictisesc şi mă pregăteam să plec spre doamna de Savigny.

— Dacă-i aşa, aş putea să vă ţin companie în drum spre ea şi să mai discutăm!

— Vere, sper că nu s-a întâmplat nimic grav? Întrebă Henric.

— Nimic foarte grav, monseniore, confirmă d'Aumale.

— Dacă-i aşa, să mergem!

Prinţul Henric îl luă de braţ pe contele d'Aumale şi plecară.

François d'Aumale bănuia că la această oră, prinţul se pregătea să-şi viziteze amanta. Acesta era unul din motivele pentru care se grăbi să-l întâlnească. Cuvintele domnului de Maubert avură un efect neaşteptat asupra lui. Fidel propriului lui principiu de-a nu amâna pe mai târziu, ceea ce poţi face chiar atunci, contele merse direct la ţintă:

— Monseniore, aş dori să prezint omagiile mele respectuoase doamnei de Savigny.

— Chiar aşa! Se minună Henric. Asta-i va face mare plăcere doamnei de Savigny! Este o femeie excelentă, micuţa mea Nicolle.

— Este una din cele mai devotate şi sigure prietene ale Domniei voastre, monseniore, întări d'Aumale. Din aceste motive, ea se bucură de respectul meu şi alor mei.

— Da, oftă Henri, cred că mi-este devotată şi fidelă… că mă iubeşte… pentru ceea ce reprezint eu ca persoană, şi nu pentru rangul pe care-l port.

— Ei, monseniore, ar trebui să fie oarbă ca să nu vă iubească pe dumneavoastră ca persoană. Chiar mă şi întreb unde mai putea găsi un om ca voi?

— De altfel, n-are importanţă, zâmbi Henric flatat. Mă simt măgulit de atenţia pe care mi-o acorzi. Ei, dar nu vrei să iei şi tu masa cu noi, la doamna Nicolle?

Prinţul împreună cu suita lui ieşiseră din palatul Tournelles printr-o poartă secretă. O vreme, merseră de-a lungul străzii Saint-Antoine. Contele d'Aumale remarcă faptul că prinţul are ca suită doar pe cei doi gentilomi.

— Monseniore, cum de vă aventuraţi în plină noapte, pe străzile oraşului, fără nici un fel de escortă?

— Ce mi s-ar putea întâmpla? Întrebă prinţul nepăsător.

— Ah, monseniore, aţi făcut un târg cu regescul vostru tată? Întrebă d'Aumale ridicând din umeri.

— Ce târg? Nu înţeleg.

— Adică, vreţi să vedeţi care va săvârşi cea mai mare nebunie? Iertaţi-mă, monseniore, dar comiteţi o mare imprudenţă… Tot aşa şi regele străbate străzile noaptea…

— Ce tot îmi spui acolo? Îl întrerupse Henric deodată, devenind atent. Regele străbate străzile? Singur?

— Nu ştiaţi? Se miră contele.

— N-am ştiut nimic! Exclamă Henric cu sinceritate.

— Dar trebuie să ştiţi! Numai voi, monseniore, aveţi dreptul să-i atrageţi atenţia regelui asupra acestui fapt… Se poate întâmpla o nenorocire… Regele atacat de vreun hoţ… Trebuie să-i explicaţi că n-are dreptul să-şi expună preţioasa-i persoană!

— Dumnezeule, fii mai clar!

Contele d'Aumale fu mai explicit. Îi povesti lui Henric despre vizitele misterioase ale regelui, deghizat în aventurier, la ducele de Ponthus. Îi descrise cu lux de amănunte acel drum periculos la capătul căruia se afla palatul Ponthus. Scoase în evidenţă existenţa unor terenuri pustii şi părăsite, insistând asupra avantajului pe care l-ar putea avea oameni rău intenţionaţi. Dădu amănunte precise despre costumul purtat de rege, de Clother de Ponthus şi cei doi valeţi care-i urmau.

Părând animat de cele mai bune intenţii în privinţa vieţii regelui, contele îi prezentă un plan magistral asupra unui posibil asasinat al suveranului.

— Ar fi cel mai mare păcat, spuse prinţul. Voi vorbi cu regele. Îi voi spune la ce se expune absolut inutil. Sper că va înţelege şi va aprecia afecţiunea ce i-o port eu şi fidelii lui. Sper să-mi asculte sfaturile pe care i le voi da.

Apoi, cu un oftat:

— Din nefericire, n-am nici un fel de influenţă, asupra regelui… Sper să nu-mi ia în derâdere sfaturile…

— În felul acesta, vă veţi îndeplini datoria de fiu iubitor şi de supus prea fidel, monseniore.

— Da, răspunse Henric, aşa este. Dar Dumnezeu mi-e martor că voi face totul pentru a împiedica o nenorocire.

Un timp, merseră unul lângă altul fără să scoată o vorbă.

— Ce mesaj trebuia să-mi transmiţi din partea ducelui Claude? Întrebă prinţul.

— Tatăl meu m-a trimis la voi ca să vă transmit că trebuie să urmăriţi cu mare atenţie fiecare mişcare a ducelui d'Orléans. Aveţi grijă, monseniore, căci sub aşa zisa zestre a ducelui se scurge o parte din moştenirea care vă revine de drept!

Tot restul drumului, d'Aumale continuă pe acest ton.

Când ajunseră în faţa palatului de Savigny, prinţul nu mai ofta, dar era foarte prost dispus. Le dădu liber lui Roncherolles şi Saint-André, dând de înţeles că urma să-şi petreacă noaptea acolo.

Dintr-o privire, Nicolle îl zări pe vizitatorul din spatele amantului său. Îl recunoscu imediat. Se prefăcu, însă, că nu l-a zărit. Nicolle fugi în întâmpinarea lui Henric pe care-l îmbrăţişa, spunându-i:

— Henric! Dragul meu sire, în sfârşit aţi sosit! Începusem să fiu îngrijorată!

Henric se aplecă, o luă în braţe, o ridică ca pe un fulg şi-şi lipi buzele de ale tinerei. Apoi, râzând ca şi cum ar fi făcut o glumă bună, spuse:

— Draga mea, ţi-l prezint pe vărul meu d'Aumale care arde de nerăbdare să-ţi prezinte respectuoasele sale omagii.

— Ah, monseniore, dar ce va gândi domnul d'Aumale?

— Nici mai mult, nici mai puţin decât faptul că mă aflu în prezenţa celei mai graţioase şi iubitoare femei. Oricum, n-am venit să vă tulbur intimitatea. Doamnă, permiteţi-mi să vă prezint respectuoasele mele omagii.

— Domnule, nici nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru onoarea pe care mi-o faceţi. Vă rog să mă scuzaţi, dar pur şi simplu nu găsesc cuvintele potrivite pentru a-mi exprima recunoştinţa. Dar… sunt o femeie simplă, care trăieşte destul de izolată, ca o mică burgheză şi care nu cunoaşte bunele maniere şi limbajul ales folosit la curtea Franţei,

unde nici măcar n-a pus vreodată piciorul, şi… unde nici nu speră să ajungă vreodată.

— Doamnă, permiteţi-mi să vă spun că această curte a Franţei despre care vorbiţi va străluci cu adevărat în momentul când veţi apărea dumneavoastră acolo. Aveţi un loc rezervat în rândul întâi. Veţi fi ca o regină… Regină prin tinereţea, farmecul, graţia şi frumuseţea dumneavoastră.

Nicolle părea din ce în ce mai nedumerită şi spuse cu o voce mieroasă:

— Vreţi să mă flataţi, domnule! Din fericire, curtea Franţei n-are nevoie de prezenţa mea pentru a străluci. Dumnezeule, ce aş face acolo?

Apoi, adresându-i-se prinţului pe care-l învălui cu privirea ei mângâietoare:

— Henric, ştiţi foarte bine că masa este gata!

— Atunci, haideţi la masă!

Henric, încercând să uite sau să se amăgească, manifestă o bucurie neobişnuită şi bău mai multe cupe de vin. Datorită vinului, cât şi datorită conversaţiei animate, prinţul îşi recapătă buna dispoziţie. Nu mai ofta. Curând, începu să răspundă prin priviri languroase ocheadelor voluptuoase ale tinerei. Se apropie de ea şi o mângâie drăgăstos: dorinţa începea să mocnească în el…

Contele d'Aumale privea spre ea cu ochi reci şi pătrunzători. Acesta îşi spunea în sinea lui: „Este o tânără ambiţioasă, inteligentă şi abilă şi joacă perfect rolul modestei şi îndrăgostitei… Într-adevăr, domnul de Maubert este un bun sfătuitor şi bine am făcut că l-am ascultat.”

Apoi concluzionă: „Femeia asta trebuie să treacă de partea noastră, cu orice preţ! Este inteligentă şi îşi dă seama de avantajele pe care le-ar avea dacă s-ar alia cu familia de Lorraine. Sunt dispus să negociez cu ea.”

Dându-şi seama de nerăbdarea lui Henric, contele ceru permisiunea să se retragă, permisiune pe care prinţul se grăbi să i-o acorde. În timp ce săruta mâna albă şi catifelată a Nicollei, contele spuse:

— Doamnă, vă cer permisiunea ca, din când în când, să vă vizitez.

Apoi, o privi cu insistenţă. Nicolle înţelese că nu era vorba doar de-o simplă politeţe. Îi răspunse zâmbind şi privindu-l la fel de insistent:

— Trăiesc foarte retrasă. Prinţul mă vizitează în general, seara… Pentru mine va fi o adevărată cinste să-l primesc în vizită pe nobilul conte d'Aumale. De asemeni, sunt fericită să mă întreţin cu un prieten atât de devotat prinţului nostru.

Apoi, întorcându-se spre Henric şi zâmbindu-i fermecător:

— Henric, vom discuta despre dumneata şi în felul acesta aşteptarea mi se va părea mai puţin plictisitoare.

„Bun, gândi d'Aumale, văd că m-a înţeles perfect şi îmi spune clar să vin în absenţa prinţului.”

Apoi, cu voce tare:

— Voi veni chiar mâine pentru a vă mulţumi din nou pentru deosebita primire pe care mi-aţi făcut-o în seara asta.

XXXII – CEEA CE FEMEIA VREA…

Într-o clipă, Henric o luă în braţe pe Nicolle şi o duse în dormitor, unde trona pe o scenă de stejar un pat monumental. Nu se îndreptă, însă, spre acel pat. Se lăsă să cadă într-un fotoliu profund şi moale, primul care-i ieşi în cale. Henric îşi ţinea amanta strâns, la pieptul lui şi o legăna uşurel, aşa cum o mamă îşi leagănă micuţul. Apoi îşi lipi buzele de buzele ei mici şi roşii care i se ofereau. Se sărutară îndelung şi cu pasiune. Prin pleoapele întredeschise, ochii languroşi ai tinerei parcă vroiau să pătrundă toate tainele sufletului lui Henric. Prinţul nu observă, însă, nimic.

Lucru ciudat, chiar în acea clipă în mintea prinţului reapăru imaginea Primerosei. Acest lucru îl tulbură. Se desprinse din îmbrăţişare şi o aşează pe Nicolle pe genunchii săi.

Oare Nicolle înţelese cărui fapt i se datora schimbarea bruscă a prinţului? Posibil, căci tânăra deveni dintr-o dată foarte serioasă şi cu un strigăt neliniştit şi admirabil simulat, ea întrebă:

— Henric! Ce vi s-a întâmplat?

— Nimic, draga mea, se bâlbâi Henric. O indispoziţie trecătoare.

Nicolle se aşează în faţa lui, îi luă capul între mâini şi-l obligă să se uite în ochii ei. Astfel, îl privi scrutătoare, câteva clipe. Apoi, cu o voce gravă, spuse:

— Henric, bănuiesc că vă gândiţi la… fratele vostru Charles.

Henric respiră uşurat şi agăţându-se de ideea pe care i-o lansă tânăra intenţionat, spuse:

— Aşa este! Iartă-mă, draga mea, dar acest frate al meu îmi dă atâtea motive de nelinişte, încât nici în braţele tale nu pot gusta câteva clipe de fericire.

Nicolle îi dădu drumul, făcu doi paşi înapoi, dădu din cap decepţionată şi căzu pe gânduri.

Henric se ridică şi începu să meargă nervos dintr-un capăt în celălalt al încăperii. Din nou, imaginea Primerosei se estompă, trecând pe planul doi. Acum nu se gândea decât la fratele lui, fiind pe punctul de-a exploda.

Mârâi furios:

— În numele celui de Sus, trebuie să terminăm o dată cu acest frate al meu şi cu aviditatea lui nestăpânită!

Ah! Acum a început să dea târcoale coroanei! Drace, această coroană mi se cuvine mie prin naştere şi nimeni nu se va atinge de ea! Voi recurge chiar şi la pumnal, dacă altfel nu se va putea!

— Henric, dar nu pe fratele dumneavoastră trebuie să fiţi indignat, nu pe el trebuie să-l ameninţaţi.

— Atunci pe cine? Se miră Henri.

— Pe cel ce se sprijină fratele vostru… Cel ce are puteri depline şi care face uz de puterea lui pentru a vă lipsi de

bunurile ce vi se cuvin… Trebuie oare să vă spun cum îl cheamă? Să vă spun că este vorba despre rege?

— Regele! Strigă Henric, tatăl meu! Îmi sugerezi să-l ameninţ pe rege?

— Să-l ameninţaţi nu, spuse ea. Asta n-ar folosi la nimic… Doar să-l loviţi, da, să-l loviţi!

Henri se retrase câţiva paşi înapoi şi o privi speriat:

— Să-l lovesc pe rege! Nu-ţi dai seama ce spui?

— Dimpotrivă, ştiu foarte bine ce spun… Henric, gândiţi-vă puţin: dacă l-aţi nimici pe fratele vostru, regele care vă urăşte – mă auziţi, care vă urăşte?

— V-ar sfărâma fără milă… Dacă-l loviţi, însă, pe rege, dintr-o lovitură omorâţi doi iepuri… Pe fratele vostru n-ar mai trebui să-l nimiciţi, căci l-aţi avea la degetul mic… Nu trebuie să fii mare om politic ca să înţelegi acest lucru… În plus, este o problemă de viaţă şi de moarte: trebuie ales între a ucide şi a fi ucis. Eu, care sunt o biată femeie n-am nici un motiv să ezit şi vă spun: Ucideţi-l!

— Draga mea, draga mea! Oare tu eşti cea care vorbeşte astfel? Nu te recunosc!

— Fiindcă nu mă cunoaşteţi sau, mai bine spus, mă cunoaşteţi prea puţin. Deseori aţi glumit pe seama gusturilor mele modeste sau lipsei mele de ambiţie. De astă dată, însă, v-aţi înşelat, Henric, sunt o ambiţioasă… O ambiţioasă fără limite… care merge până la frenezie.

— Iată ceva nou! Exclamă Henric surprins de sinceritatea femeii.

— Chiar aşa, nu încerc să mă ascund şi declar acest lucru cu tărie, cu orgoliu, continuă Nicolle mai convingătoare. Sunt nespus de ambiţioasă… Nu sunt ambiţioasă pentru mine – mie nu-mi trebuie altceva, în afara dragostei voastre pentru mine – ci pentru voi, Henric.

— Pentru mine!

— Da, exact, Henric!

Dintr-o dată în culmea exaltării, cu privirea plină de admiraţie şi un zâmbet învăluitor:

— Într-o bună zi, veţi ajunge pe tron. Regele, în mod sistematic, răuvoitor şi din gelozie, încearcă să vă îndepărteze de la conducere. Nu mă înşel asupra cuvântului „gelozie”, căci regele este gelos pe faptele voastre dacă v-ar lăsa să vă amestecaţi în treburile statului.

— El este stăpânul, deci poate să mă ţină la distanţă. Noi trebuie să ne plecăm în faţa lui.

Nicolle protestă cu violenţă:

— Am fi putut să ne înclinăm în faţa regelui, dacă s-ar fi mulţumit doar cu îndepărtarea voastră vizavi de treburile Statului. Regele însă are un plan monstruos, de a vă priva de acest regat, în folosul fratelui vostru… Nu trebuie să-l lăsaţi să-şi pună planul în aplicare. Fără îndoială, veţi fi un rege mare, Henric. Dar pentru a fi rege, trebuie să posezi şi un regat. Dar, după felul cum trăieşte, regele nu vă va lăsa decât câteva domenii, unde veţi duce o viaţă sărăcăcioasă, mizerabilă… Nu trebuie să ne înclinăm în faţa unor asemenea oameni… Dimpotrivă, trebuie să ne revoltăm… Eu, care nu sunt decât o femeie, şi care visează măreţia pentru voi, eu mă revolt. Vă repet răspicat: Regele trebuie să dispară înainte de-a vă ruina complet… Trebuie pentru măreţia voastră viitoare şi pentru viitorii voştri supuşi… L-aş omorî chiar eu cu mâinile mele plăpânde de femeie, iar apoi m-aş preda călăului pentru a mă supune supliciului rezervat regicizilor!

Nicolle proclamă această ameninţare cu atâta sălbăticie şi duritate, încât Henric speriat, nu putu decât să spună:

— Dar eşti nemaipomenită!

— Nu sunt nemaipomenită, Henric. Sunt o femeie care iubeşte cu fiecare fibră a corpului ei… O femeie care s-a dăruit trup şi suflet şi care este gata la orice sacrificiu, chiar şi cel al propriei ei persoane pentru fericirea celui pe care-l iubeşte… Pentru voi mi-aş ucide şi tatăl şi mama şi copilul meu… De ce nu l-aş putea ucide şi pe rege pentru care n-am nici un sentiment!

— Draga mea, draga mea! Strigă Henric în culmea disperării. Revino-ţi în fire! Dumnezeule, mă înspăimânţi!

Nicolle făcu un efort supraomenesc pentru a se calma. Reuşi şi spuse surâzătoare:

— Sper că nu va trebui să ajung la ceea ce am spus!

Apoi, devenind calmă şi drăgăstoasă:

— Sper ca regele să ne scutească de acele lucruri groaznice… Se spune că ar fi tare imprudent, dragul nostru suveran… În escapadele lui galante, nu se teme să meargă singur, în toiul nopţii… Cine ştie dacă nu se va găsi vreun vagabond sau tâlhar care să comită acel gest mortal care v-ar asigura coroana… Dacă s-ar întâmpla astfel? N-aţi avea nici o vină sau amestec, iar moştenirea ar rămâne intactă!

Henric tresări. Sumbru şi cu buzele tremurânde, prinţul spuse:

— Acea nenorocire despre care vorbeai s-ar putea întâmpla, căci regele este într-adevăr foarte imprudent… Dar este de datoria mea să-l previn că nu are dreptul să se expună astfel…

Henric avu o mică ezitare, după care declară aproape în şoaptă:

— Închipuie-ţi că merge singur noaptea, îmbrăcat în aventurier, şi-l vizitează pe ducele de Ponthus… An mai aflat că acel drum Corderie, unde se află palatul ducelui este deosebit de periculos…

Asta fu tot. Prinţul nu mai spuse nimic. O licărire vagă se aprinse în ochii reci ai Nicollei de Sauvigny. Obţinuse ceea ce dorise. Reuşise să-i smulgă prinţului cuvintele pe care le dorea. Aceste cuvinte erau ca o condamnare.

Condamnarea la moarte a regelui François.

XXXIII – NOUA PĂŢANIE A LUI THIBAUT ŞI LUBIN.

Ne vom reîntoarce la cei doi călugări: Thibaut şi Lubin şi la cei doi locotenenţi ai lui de Ville: Quinténasse şi Boucassin. Aceste patru personaje ne vor reaminti de cavalerul de Montauban pe care l-am lăsat într-o situaţie disperată. Dacă ne întoarcem cu câteva ore în timp, ajungem la momentul în

care Alcyndore îşi părăsea gărzile ei de corp: Eustache, Esclaireau, Barbiton şi Choppin, care începuseră o partidă de bile, pe malul apei.

În acel moment precis, Alcyndore îl zărise pe Noirville care în fruntea trupei sale de arcaşi se îndrepta spre Arsenal unde trebuia să şi rămână până la sosirea vapoarelor încărcate cu saci de sare, printre care erau ascunse cele două milioane de franci.

După ce-l zări pe Noirville, Alcyndore, urmată de cei doi valeţi ai săi care purtau banii destinaţi cardinalului de Lorraine, trecu podul Notre-Dame şi se îndreptă spre Universitate.

În timpul acesta, Montauban o urmarea, Quinténasse şi Boucassin, deghizaţi în cerşetori şi porniţi împotriva celor doi călugări pe are-i considera nişte rivali, îl urmăreau pe Montauban.

— Frate, spuse deodată Thibaut, acela de colo nu este seniorul Noirville?

— Chiar el este, frate Thibaut.

— Cerul ni l-a scos în cale, frate Lubin!

— Tocmai vroiam să spun şi eu acest lucru, frate Thibaut.

— Care din noi doi îi va vorbi seniorului Noirville?

— Tu, frate Thibaut, eşti mai bun orator decât mine declară cu modestie Lubin.

Ei nu stătură mult pe gânduri. În timp ce Lubin îl urmărea cu privirea pe Montauban, Thibaut îl abordă pe marele comandant.

— Monseniore, monseniore, este adevărat că-i veţi da suma de o mie de franci celui ce-l va aresta pe vagabondul Montauban? Întrebă Thibaut cu un accent cinic în glas.

Noirville se pregătea să treacă fără să răspundă călugărului. La auzul numelui de Montauban, comandantul se opri.

— Puteţi să-mi daţi informaţii despre acel rebel?

— Aş putea să vă conduc până la el, răspunse Thibaut. V-ar rămâne doar să-l culegeţi.

— Unde este? Întrebă Noirville.

— Foarte aproape de aici, monseniore. Colegul meu Lubin este pe urmele lui. Dacă aţi vrea să veniţi cu mine, n-ar trebui decât să întindeţi mâna după el.

Noirville ezită o clipă. Împreună cu oamenii săi trebuia să meargă la Arsenal pe care nu-l puteau părăsi până ce nu-şi îndeplineau misiunea.

Se gândi o clipă, apoi îi întinse lui Thibaut o hârtie, spunându-i:

— Duceţi asta la adresa pe care v-am dat-o. Locotenentul meu vă va sta la dispoziţie. Va trebui doar să-l însoţiţi. Dacă, graţie indicaţiilor dumneavoastră, oamenii mei vor pune mâna pe rebel, atunci n-am să vă dau o mie, ci o mie cinci sute.

— Până mă duc la acel locotenent, până îşi strânge oamenii, până venim înapoi… voi pierde urma celui pe care-l urmărim… şi în acelaşi timp şi cei o mie cinci sute de franci…

— Aşa este, şopti Noirville impasibil.

Îi luă hârtia pe care i-o dăduse, rectifică cererea şi i-o înapoie lui Thibaut.

Thibaut făcu stânga împrejur şi porni spre Lubin, care nu-l scăpase o clipă din ochi pe Montauban. Din nou împreună, cei doi prieteni măriră pasul pentru a micşora distanţa care-i despărţea de cel pe care-l urmăreau. Îi ajunseră din urmă pe Quinténasse şi Boucassin.

Aceştia crezuseră că cei doi călugări abandonaseră urmărirea şi se felicitau de dispariţia celor doi concurenţi. Când îi văzură din nou, mânia lor izbucni:

— Tare aş avea chef să le dau una!

— Să aşteptăm un prilej potrivit, îl calmă Quinténasse. Sper că n-au pretenţia că-l vor aresta pe acest Montauban pe care nici noi n-avem curajul să-l înfruntăm. Iată că sosesc.

În timp ce călugării se apropiau, oamenii lui de Ville le aruncau priviri ucigătoare şi mormăiau înjurături

intraductibile la adresa lor.

În acea clipă, Langrogne, neliniştit pentru soarta stăpânului său, îl recunoscu pe Quinténasse. Intrigat, îl urmări cu privirea. Apoi, îi recunoscu şi pe Boucassin, Thibaut şi Lubin. Îndată, îşi dădu seama că cei patru erau pe urmele stăpânului său, şi după tot ce se întâmplase nu puteau avea intenţii bune în privinţa cavalerului nostru.

Langrogne merse şi el până la palatul Lorraine şi ajunse în clipa în care stăpânul lui intra în curte.

„Ia te uită, domnul cavaler s-a hotărât, în sfârşit, să prezinte scrisoarea dată de tatăl său cardinalului de Lorraine! Dar de ce la palatul Lorraine? Credeam că la palatul Cluny… De altfel, ce importanţă are? Esenţialul este că s-a hotărât. Mai bine mai târziu decât niciodată.”

Graţie acestei erori, Langrogne era foarte sigur pe el. Fiind însă cam bănuitor de felul lui, se hotărî să-şi aştepte stăpânul acolo şi să urmărească cele patru personaje.

Thibaut şi Lubin se opriră la câţiva paşi de poarta care se închisese în urma lui Montauban. Quinténasse şi Boucassin rămăseseră şi ei la câţiva metri depărtare de călugări, fiind animaţi de intenţii din ce în ce mai ostile faţă de ei.

Thibaut şi Lubin nici nu bănuiau pericolul la care se expun.

— Frate Thibaut, spuse Lubin, fiindcă domnul comandant cu tine a vorbit, fugi până la primul post, înmânează acea hârtie şi vino cu o armată de arcaşi care vor pune mâna pe diavolul ăsta de Montauban.

— Şi în timpul ăsta, păzeşti tu poarta? Rămâi singur aici… Singur, frate Lubin! Nu cred că este prea prudent…

— Din păcate, ştiu foarte bine acest lucru, se cutremură Lubin.

Se uită chiorâş înspre Quinténasse şi Boucassin, care stăteau nemişcaţi puţin mai încolo.

— Cine ştie dacă ăştia doi de colo, n-ar fi în stare să te atace, văzându-te singur? Spuse el.

— Crezi? Se bâlbâi Lubin. În cazul ăsta, haide să mergem împreună.

— Să mergem! Se grăbi să accepte Thibaut.

— Şi dacă vagabondul de Montauban iese şi scapă? Se nelinişti Lubin.

— La asta mă gândeam şi eu, întări Thibaut.

— Dacă le-am propune acestor bravi să împărţim cei o mie cinci sute de franci?

— E greu! Oftă Lubin.

— Este mai bine să împărţim decât să pierdem totul, insistă Thibaut. În timp ce noi mergem după arcaşi, ei vor păzi poarta. În felul acesta suntem siguri că pasărea noastră nu şi-a luat zborul.

— Fiindcă nu avem altă posibilitate, atunci haide să împărţim, consimţi Lubin.

Cei doi îi abordară pe Quinténasse şi Boucassin şi le explicară despre ce-i vorba.

— Dar, vă întreb eu, cum veţi reuşi să-i introduceţi pe arcaşi în interior? Căci nimeni nu ne va deschide.

— Ne va deschide, spuse Thibaut triumfător.

— Noi ştim cum trebuie să acţionăm, spuse Lubin orgolios.

Pentru a demonstra că nu se laudă, îi explică lui Quinténasse cum trebuie procedat pentru ca poarta misterioasă să se deschidă.

— Ei bine, s-a făcut! Concluzionă Quinténasse. Mergeţi să-i aduceţi pe arcaşi. Noi vom păzi intrarea. Când vom pune mâna pe pasărea măiastră vom împărţi banii promişi de domnul Noirville.

Cei doi călugări încântaţi, porniră la drum.

— Fii atent! Părerea mea este că n-are sens să-i omorâm pe proştii ăştia, şuieră Quinténasse.

— Din fericire, n-am uitat cum este să dai un pumn!

Cei doi porniră pe furiş pe urmele lui Thibaut şi Lubin, care pentru a se încuraja recitau versete din Biblie. Pumnii lui Quinténasse şi Boucassin loviră amândoi odată, iar cei doi călugări căzură ca străfulgeraţi fără să scoată un sunet. Într-o secundă, Quinténasse se dezbrăcă de zdrenţele lui de

cerşetor şi se năpusti asupra lui Thibaut pe care îl dezbrăcă, îl legă fedeleş şi-l acoperi cu nişte zdrenţe.

Boucassin nu cunoştea intenţiile tovarăşului său, dar procedă întocmai ca el. Astfel încât, curând, Lubin avu aceeaşi soartă ca Thibaut.

Dintr-o dată, Boucassin şi Quinténasse se metamorfozară în călugări.

Fără să piardă o clipă, Quinténasse se repezi spre poartă; Boucassin înţelese că intenţia tovarăşului lui era să-l lase de pază. Dintr-un salt fu lângă el şi punându-i o mână pe umăr, întrebă:

— Ce vrei să faci?

— Să intru, mârâi Quinténasse, încercând să se degajeze.

— Vin şi eu cu tine! Spuse scurt Boucassin.

Ajunseră la un compromis şi conveniră asupra gesturilor şi faptelor pe care trebuiau să le facă. Mai bine spus, Quinténasse stabili cu autoritate:

— Tu eşti fratele Thibaut. Eu sunt fratele Lubin. Să nu uiţi. Ia-ţi un aer umil, ca de călugăr. Pune-ţi gluga pe cap… În rest, las pe mine… Mulţumeşte-te să vorbeşti cât mai puţin şi să mă susţii în tot ceea ce fac şi spun.

Ultimele instrucţiuni fiind date şi acceptate, Quinténasse bătu la poartă aşa cum îi arătase imprudentul Lubin.

Poarta o deschise Hermann, iar cei doi intrară.

Când poarta se închise în urma lor, Langrogne ieşi din ascunzătoare şi se aşează în faţa ei visător.

„Cei doi călugări au intrat, dar nu-i mai văd pe cerşetori, îşi spuse el. Oare unde s-au băgat?”

Ceea ce-l nelinişti pe Langrogne era prezenţa lui Quinténasse şi Boucassin. Nemaivăzându-i pe cei doi, Langrogne concluziona că nu mai avea de ce se teme şi se retrase. De altfel, Montauban urma să apară şi el cât de curând şi s-ar fi supărat dacă l-ar fi descoperit pe valet pe urmele lui. În timp ce mergea, valetul era numai ochi şi urechi, căci locurile prin care trecea nu erau prea sigure.

XXXIV – QUINTÉNASSE ŞI BOUCASSIN LA LUCRU.

Quinténasse şi Boucassin, îmbrăcaţi în straiele celor doi călugări, mergeau în urma escortei contelui d'Aumale.

Cum escorta dispăru pe un drum îngust şi întortocheat care se învecina cu piaţa Maubert, cei doi acoliţi se pomeniră singuri şi se opriră ca la un semnal, unul în faţa celuilalt.

Păreau decepţionaţi, dar nu erau animaţi de intenţii rele unul faţă de celălalt.

— Ah! Pe naiba! Să-l ia dracu pe contele ăsta d'Aumale! A procedat foarte bine că l-a închis pe omul nostru în pivniţă, dar ce nevoie mai avea să inunde pivniţa?

— Suntem nişte oameni ruinaţi! Gemu Boucassin. Apoi, foarte acru:

— Este vina ta!

— A mea? Se indignă Quinténasse.

— Da, a ta! Verifică Boucassin. De ce a trebuit să-l dai pe acest Montauban pe mâna contelui? Vedea-te-aş spânzurat!

— Cum puteam să prevăd inundaţia? Mârâi Quinténasse.

Îşi aruncară priviri duşmănoase. Cearta care era cât pe ce să izbucnească în faţa porţii palatului Lorraine, era pe punctul de-a izbucni aici. Este posibil ca fiecare dintre ei să fi avut un mic plan pe care doreau să-l pună în aplicare. Oricum, ei se calmară destul de repede, schimbându-şi brusc atitudinea şi redevenind prieteni.

— De altfel tot ne mai rămân cei o mie de franci promişi de baron şi o mie cinci sute promişi de comandant.

— Aşa-i, şi uitasem de cei o mie cinci sute… Călugării erau mai bine informaţi ca noi!

— Oricum, suma nu-i de aruncat!

— Mă mănâncă palma şi tare m-aş bucura să obţinem banii aceştia diseară.

— Şi eu la fel.

— Chiar aşa, mai ales că înspre Saint-Jacques locuieşte un boboc de fată căreia vreau să-i cer să-mi ofere ospitalitate.

— Iar eu mă voi duce înspre poarta Saint-Antoine unde locuiesc nişte dame care sper să mă onoreze cu şarmul

lor… În schimbul unei sume rezonabile, bineînţeles.

Apoi, amândoi în cor:

— Adio, prietene!

— La revedere, grasule!

Fiecare o luă în altă direcţie, dar noi îl vom urmări pe Quinténasse, care ajunse rapid în piaţa Maubert, unde se opri pentru a se asigura că nu-l urmăreşte Boucassin. Nu descoperi nimic îngrijorător. Îşi luă picioarele la spinare şi o porni în direcţia râului.

Câteva minute mai târziu, se afla din nou la intrarea în castelul Lorraine. Se apropie de poartă şi cu vârful cuţitului încercă să forţeze închizătoarea, dar aceasta rezistă. Quinténasse mârâi:

— Ce blestem! Închizătoarea asta nu vrea deloc să cedeze!

În timp ce gândea astfel, auzi gemete care parcă veneau din zidul împrejmuitor. Îşi aminti de Thibaut de care uitase cu desăvârşire şi scoase un strigăt de breuri:

— Călugărul! Sunt salvat! Într-adevăr, erau Thibaut şi Lubin care scoteau gemetele alea. Îşi reveniseră, dar nu puteau face nimica, că erau legaţi. Ar fi putut striga după ajutor, dar se temeau să nu cadă într-o altă capcană. Stăteau deci aliniaţi şi resemnaţi, aşteptând ivirea zorilor şi recitând Tatăl Nostru în neştire. Deodată apăru Quinténasse.

Călugării nu-l recunoscură, dar îşi dădură seama că acea umbră este îmbrăcată în costum de călugăr. Crezându-se salvaţi, cei doi gemură:

— Frate, vino în ajutorul a doi prăpădiţi credincioşi.

Quinténasse se repezi la ei, iar aceştia recunoscându-l, erau pe cale să leşine pentru a doua oară.

— Haideţi, în picioare, călugărilor! Tăceţi din gură dacă nu vreţi să folosesc ascuţişul cuţitului…!

Quinténasse tăie legăturile călugărilor şi le ordonă:

— În picioare şi linişte!

Quinténasse îi lipi de zid şi cu un zâmbet satisfăcut le explică:

— Ţineţi-vă bine: eu mă voi sprijini de umerii voştri ca să sar zidul… Fiţi atenţi că dacă cumva scoateţi vreun cuvânt… vă tai gâtul.

Nu termină bine de vorbit că şi sări pe umerii lor, ajunse pe creasta zidului, dar îi veni o nouă idee: „Dacă-i las pe ăştia doi liberi, cine ştie în ce încurcătură mă pot băga… Ce să fac cu ei?”

Se culcă pe zid, întinse o mână şi cu o voce poruncitoare le spuse:

— Prindeţi-mă de mână şi… urcaţi şi voi! Quinténasse nu le lăsă o clipă de odihnă. Arătându-le prăpastia ce se căsca în faţa lor – căci pentru ei era o adevărată prăpastie – le ordonă:

— Săriţi!

Fiindcă ezitau, îi împunse cu vârful cuţitului. Thibaut şi Lubin, învinşi, închiseră ochii, îşi făcură semnul crucii şi se lăsară să cadă, convinşi că-şi vor lăsa oasele în fundul acelei prăpăstii.

Quinténasse sări o dată cu ei şi le porunci din nou:

— Dacă ţineţi la viaţă să nu vă mişcaţi de aici… Să nu scoateţi o vorbă… Sunt cu ochii pe voi!

Quinténasse se repezi la acea manivelă pe care Hermann o acţionase cu puţin timp înainte.

— Era tare viteaz acest cavaler de Montauban şi ar fi păcat dacă ar fi murit înecat! La urma urmei, putea să mă omoare de două ori… dar n-a făcut-o… Asta-i… Acum să vedem dacă omul nostru mai trăieşte!

Chiar în acea clipă, simţi o lovitură în ceafă şi fără să scoată vreun sunet, se prăvăli cât era de lung în mijlocul curţii.

O umbră se aplecă asupra lui, îl examina – atât cât era posibil în acea beznă – se ridică şi spuse:

— Cred că i-am venit de hac! Micuţul meu Quinténasse, amândoi am avut aceeaşi idee! Te-ai înşelat, însă, crezând că Boucassin este un prost!

Într-adevăr, cel ce gândea astfel nu era altul decât Boucassin. Ajunsese la timp pentru a-şi împiedica rivalul să ducă la bun sfârşit o acţiune care urma să fie fructuoasă şi care începuse bine.

Nu ştia, însă, că în apropiere se aflau Thibaut şi Lubin. Fără să se grăbească şi crezând că este singur, Boucassin se îndreptă spre intrarea principală a palatului. El remarcase că d'Aumale uitase cheia în broască, fapt pentru care descuie şi intră în vestibul.

Aprinse o lumânare, coborî, traversă din nou curtea şi deschise uşa pe care intrase contele d'Aumale. Acţiona cu multă siguranţă şi linişte. Se simţea stăpân pe acele locuri, astfel încât lăsă uşa deschisă în urma lui.

Deodată se opri în faţa unei uşi, cea pe care o căuta. Privi ca un adevărat cunoscător broasca, o mirosi, o pipăi şi, zâmbi, fiind convins că nu se înşeală. Ciocăni în uşă şi strigă:

— Hei! Domnule de Montauban, sunteţi acolo? Mai trăiţi?

— Înecat sau altfel, ce importanţă mai are! Pufni Montauban. Adevărul este că sunt mort… Dar cine sunteţi voi, cel ce-mi vorbiţi? Mi se pare că recunosc această voce!

— Sunt Boucassin, seniore de Montauban.

— Ce vrei de la mine?

— Am să vă spun, seniore de Montauban: domnul baron vrea să vă prindă viu.

— Ah, acest nenorocit de Ville vrea să pună mâna pe mine viu?

— Ţine atât de mult la acest lucru, încât ne-a promis la fiecare câte zece mii de franci dacă reuşim să vă prindem. Spuneţi-mi, seniore de Montauban, apa mai năvăleşte în pivniţă?

— Într-adevăr, apa nu mai urcă! Se pare că se retrage.

— Dumnezeu fie lăudat! Respiră Boucassin uşurat. Domnule de Montauban, nu vă neliniştiţi. Acum mă duc la domnul baron, iar mâine dimineaţă vă scoatem de aici.

— Fiţi atent să nu întâlniţi vreun călău în drum, îl avertiză cu răceală Montauban.

Boucassin îşi luă lumânarea şi se îndepărtă liniştit. Intenţia lui era să părăsească palatul şi să-l înştiinţeze pe baronul de Ville de captura făcută.

Trebuie să spunem că Boucassin se grăbise, spunând că Quinténasse murise. Probabil că propriile lui dorinţe le luase drept o realitate. Quinténasse, însă, nu era mort.

Boucassin îl găsi acolo unde-l lăsase, nemişcat. Îl privi o clipă şi plecă mai departe. Nu procedă însă bine. Boucassin se dezbrăcă de costumul lui de călugăr şi-l lăsă pe jos. Apoi stinse lumânarea şi o lăsă lângă costum. Escaladă zidul şi sări în stradă. În timp ce mergea liniştit şi fără remuşcări, se felicită de reuşita obţinută şi se gândea deja cu plăcere la felul cum va cheltui banii.

XXXV – QUINTÉNASSE, THIBAUT ŞI LUBIN.

Când namila de Boucassin plecă, Quinténasse se ridică şi respiră profund. Apoi, căzu pe gânduri.

— Să nu ne grăbim! De ce să-i redăm libertatea domnului de Montauban? De ce să nu-l păstrez pentru mine? Este uşor să-l scot din pivniţă ca să i-l suflu lui Boucassin… şi aşa trebuie să fac… Dar dacă l-aş scoate de aici şi l-aş închide în altă parte… aici începe greutatea… Cu siguranţă că n-ar avea încredere în mine… acum că acest trădător l-a prevenit că şi eu vreau să-l dau pe mâna domnului baron… Dacă aş cunoaşte mai bine casa…

Apoi, ca şi cum i-ar fi venit o idee genială, spuse:

— Călugării! Aşa e, călugării de care şi uitasem! Ei mă vor ajuta! Le voi promite cei o mie cinci sute de franci ai comandantului!

Se îndreptă la locul în care-i lăsase pe călugări.

— Nu vă fie frică, căci nu vreau să vă fac vreun rău! Nu sunt nici turc şi nici maur!

Îi ajută să se ridice. Îi îmbrăcă. Pe scurt, făcu totul ca cei doi călugări să-şi revină din emoţii, îi invită în palat, aprinse o lumânare şi se aşezară:

— Cunoaşteţi bine casa?

— Mai bine decât propria noastră mănăstire, afirmă Lubin.

— Fiţi atenţi, sigur există pe aici o încăpere prevăzută cu o uşă foarte solidă şi care n-are o altă ieşire!

Călugării nu ştiau nimic, dar răspunseră afirmativ fără să ezite. Quinténasse continuă:

— Cavalerul de Montauban este închis în pivniţă. Noi trebuie să-l scoatem din pivniţă şi să-l introducem în acea încăpere. Voi trebuie să îndepliniţi această misiune importantă.

Thibaut şi Lubin se retraseră speriaţi ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unei prăpăstii.

— Ei, dar de ce tremuraţi aşa! Nu trebuie să vă fie frică de cavalerul de Montauban. Dimpotrivă… Trebuie să înţelegeţi că Montauban este închis într-un loc de unde când va ieşi, va fi dat pe mâna călăului. Dacă îi deschideţi uşa, voi îl salvaţi. Îl redaţi vieţii, îi redaţi libertatea… În felul acesta vă faceţi din el un adevărat prieten.

Cei trei porniră în căutarea acelei încăperi cu uşă solidă.

Quinténasse fu cel care o descoperi. Era exact cum îi trebuia: o încăpere cu o uşă masivă şi fără altă comunicare cu exteriorul.

XXXVI – ARESTAREA LUI MONTAUBAN.

Deodată se auziră lovituri puternice la una dintre uşi. Tăcură instantaneu şi ciuliră urechile. Vocea clară a lui Montauban se făcu auzită:

— Oricine aţi fi, deschideţi această uşă. Thibaut şi Lubin îl consultară pe Quinténasse din priviri. După o clipă de ezitare, le făcu semn să deschidă. Apoi se grăbi să dispară.

Thibaut şi Lubin îşi jucară rolul cu multă naturaleţe. În primul rând, pentru a-i permite lui Quinténasse să se îndepărteze, îi răspunseră astfel lui Montauban:

— Iată, iată, că deschidem acum!

Montauban apăru în pragul uşii şi închise grăbit uşa în spatele lui. Se scutură şi răsuflă uşurat. Era puţin palid, dar

stăpân pe el. Pe buze îi apăruse acel zâmbet dispreţuitor, iar ochii îi scânteiau.

— Nu vreau să vă fac vreun reproş, dar tare mult a durat până mi-aţi deschis, spuse el vesel.

— Suntem fericiţi că v-am putut scoate de aici.

Montauban făcu o plecăciune şi cu un zâmbet ciudat, continuă:

— Fiindcă Destinul v-a scos în calea mea şi m-aţi scăpat de la o moarte sigură, continuaţi-vă operele de binefacere şi arătaţi-mi pe unde pot ieşi din acest palat. Sper că mă înţelegeţi că vreau să fug cât mai repede din aceste locuri.

Thibaut şi Lubin zâmbiră cu subînţeles. Pe un ton protector, ei spuseră:

— Tinere, urmaţi-ne.

Ajunseră în faţa încăperii cu pricina. Thibaut deschise fiind pregătit să-şi împingă victima odată intrată. Lubin era pe partea cealaltă, cu un sfeşnic în mână. Totul se petrecu simplu, firesc, fără ca atitudinea călugărilor să trezească vreo bănuială.

Montauban îi salută şi trecu calm şi încrezător printre cei doi.

Trecu… În timp ce trecea însă, ridică ambele braţe. Cu un gest fulgerător, îi apucă pe amândoi de gât.

Călugării ameţiţi, sufocaţi, îşi dădură seama cu groază că Montauban era afară, iar ei erau în încăperea cu pricina şi ar fi trebuit să calce peste cadavrul cavalerului ca să iasă de acolo. Inutil să încerce vreo mişcare. Cât despre Montauban, el stătea în pragul uşii. Totul se petrecuse cu o rapiditate fantastică.

Deodată, călugării căzură în genunchi, spunând în cor:

— Fie-vă milă de noi!

Montauban se apropie de ei.

— Acum recunoaşteţi? Întrebă el.

— Ne recunoaştem greşeala, se bâlbâiră cei doi cu lacrimi în ochi.

— Aţi încercat să mă atrageţi într-o altă cursă, jucând rolul eliberatorilor… Ca apoi să mă daţi pe mâna celui ce mă urăşte de moarte! Continuă Montauban.

— Fie-vă milă de noi! Se bâlbâiră din nou călugării care credeau că le-a sunat ceasul.

— La drum! Porunci Montauban. Mă veţi conduce la nemernicul de Quinténasse, care se pare că n-a murit. Fiţi atenţi că sunt cu ochii pe voi…

Se retrase puţin ca să-l lase să treacă.

Călugării erau convinşi că în momentul în care îl vor întâlni pe Quinténasse, care-i aştepta în curte, teribilul cavaler îi va strânge de gât pe toţi trei.

Când ajunseră în vestibul, erau cât pe ce să leşine auzind vocea răguşită a lui Montauban care le spunea:

— Căraţi-vă de aici… Aveţi grijă să nu mai apăreţi în calea mea.

Fără să-l mai intereseze soarta acestora, Montauban ieşi.

Ajuns în curte, recunoscu umbra lui Quinténasse care se proiecta pe ziduri.

Acesta traversă curtea în grabă şi escaladă zidul împrejmuitor.

Din câteva salturi, Montauban îl ajunse din urmă şi cu o voce glacială rosti:

— Ai vrut să mă dai pe mâna baronului de Ville… N-ai reuşit, iar acum eu am pus mâna pe tine… Aş avea tot dreptul să te omor. Nu-i aşa?

— Aşa e, spuse Quinténasse care ridică capul.

— Atunci te voi omorî, spuse cu răceală Montauban.

— Loviţi-mă, răspunse Quinténasse.

— Dar de ce nu te aperi? Întrebă Montauban.

— La ce bun? Doar sunteţi mai puternic ca mine… Am luptat deja împreună şi m-aţi învins. Acum trebuie să plătesc pentru asta… Loviţi-mă…

Montauban ridică încet braţele. Quinténasse nu mişcă şi nici nu-şi plecă ochii.

Montauban îşi puse cuţitul în teacă şi rămase pe gânduri. Quinténasse se cutremură.

„Mă va strânge de gât, în loc să mă înjunghie. Apoi, cu o strâmbătură: „Aş fi preferat să mă înjunghie!”

Montauban îşi ridică capul şi spuse:

— Pleacă, spuse el simplu; te iert de data asta.

— Mă iertaţi? Se bâlbâi Quinténasse în culmea mirării.

— Dacă încă mai ştiu să număr, astăzi este a treia oară când te iert.

Fără să-l mai bage în seamă pe Quinténasse, Montauban reveni în faţa palatului de Lorraine. Se gândea la Thibaut şi Lubin care erau închişi şi pe care ar fi trebuit să-i elibereze.

După o clipă de gândire, îşi spuse: „Baronul de Ville va trebui să găsească mâine pe cineva aici.”

Apoi mări pasul, în direcţia podului.

XXXVII – SFÂRŞITUL ARESTĂRII LUI MONTAUBAN.

A doua zi dimineaţă, o femeie înfăşurată într-o mantie şi cu gluga trasă peste ochi veni la vila baronului de Ville.

Probabil că era aşteptată, căci uşa se deschise îndată, şi intră într-un birou foarte simplu mobilat. De Ville o pofti pe femeie să ia loc într-un fotoliu. Aceasta îşi dădu jos gluga şi apăru frumosul cap al Nicollei de Savigny soţia legitimă a baronului de Ville.

— Draga mea, vă felicit sincer… Aţi văzut, cu puţină bunăvoinţă aproape că aţi reuşit… Presupun că prezenţa voastră aici asta înseamnă: reuşită.

— Da, spuse ea foarte serioasă, a fost de acord… Dar, să nu credeţi că a fost aşa uşor să-i smulg acel consimţământ.

— N-are importanţă, spuse de Ville indiferent. Esenţialul este că a consimţit.

Apoi aşezându-se lângă ea şi vorbind în şoaptă:

— Povestiţi-mi, spuse el. Nu vă temeţi de amănunte… Chiar şi cele care nu vi s-ar părea prea importante.

De Ville o ascultă cu atenţie mărită, fără să-şi ascundă satisfacţia pe care o resimţea. Când Nicolle termină de povestit, baronul spuse în rezumat:

— Palatul de Ponthus… drumul Corderie, am notat. Mi se pare un loc nemaipomenit care-mi va uşura munca! Drace, nici nu se poate imagina o imprudenţă regală mai mare!

Apoi, complimentând-o:

— Aţi lucrat nemaipomenit… Datorită vouă, afacerile noastre sunt pe calea cea bună.

— Mai mult decât bănuiţi, zâmbi ea la fel de satisfăcută. Ieri a venit şi cu un alt vizitator care vroia să-mi facă curte. Ştiţi cine era acest vizitator? Nu vă chinuiţi prea mult, căci nu veţi afla: era François de Lorraine.

— Contele d'Aumale! Strigă de Ville. Este deci la Paris?

— Chiar el, spuse Nicolle triumfătoare. Trebuie să mă credeţi.

De Ville se ridică. Era încântat.

Aplecându-se asupra ei, îi explică în câteva cuvinte cum trebuie să procedeze cu contele d'Aumale. Toată explicaţia dură doar câteva secunde. Îl ascultă atentă, aşa cum îl ascultase şi cu o zi înainte în legătură cu atitudinea pe care trebuia s-o adopte faţă de prinţul moştenitor.

Nicolle se ridică, se drapă în mantia cea amplă, îşi trase gluga pe ochi şi spuse neliniştită:

— Totul ar fi fost perfect, dacă n-ar fi existat această tânără… Primerose… Ştiţi că ieri seară, fiind în braţele mele, prinţul tot la ea se gândea?

— Nu vă neliniştiţi din pricina acestei tinere, lăsaţi pe mine.

În acel moment, cineva bătu la uşa dinspre strada Singes. Tânăra femeie tresări şi căută din priviri un loc în care să se ascundă. Baronul, însă o linişti:

— Nu-i nimic. Cel ce ciocăneşte în acest fel nu poate fi decât unul din oamenii mei: Quinténasse sau Boucassin.

Coborâră fără zgomot. De Ville deschise poarta care dădea înspre strada Vieille-du-Temple. Nicolle coborî în stradă şi dispăru.

De Ville merse la cealaltă poartă. Înainte de-a deschide, se uită să vadă cine este şi-l recunoscu pe Boucassin pe care-l

aştepta cu nerăbdare. Deschise şi închise îndată în urma vizitatorului. Intrară într-o încăpere de la parter, iar Boucassin anunţa triumfal:

— Domnule baron, am pus mâna pe Montauban!

— Viu? Întrebă de Ville explodând de bucurie.

— Cât se poate de viu.

— Unde este?

— Este închis în palatul de Lorraine.

— La palatul de Lorraine! Se miră de Ville.

— Am pornit-o pe urmele cavalerului meu, l-am găsit şi nu l-am mai părăsit o clipă. Spre înserat, l-am văzut intrând în palatul de Lorraine pe care-l credeam nelocuit. Am intrat şi eu după el. Aici era monsenior d'Aumale care se pare că a venit din armată. L-am avertizat că un vagabond a pătruns în palat. Într-adevăr, monseniorul d'Aumale n-a pierdut o clipă, şi foarte curând a reuşit să-l închidă pe cavalerul nostru în pivniţă. Din nefericire, contele a mers mai departe decât aş fi bănuit: după ce l-a închis pe cavaler în pivniţă a poruncit ca aceasta să fie inundată.

— Dar atunci înseamnă că nu vom găsi decât un cadavru! Exclamă de Ville. Ce tot îmi povesteai că l-ai prins viu?

— Domnul baron bănuiesc că mă ia drept altul, replică Boucassin. Ascultaţi şi sfârşitul povestirii mele: şi eu am gândit exact cum v-aţi gândit şi dumneavoastră. Eram furibund, dar nu puteam să-i spun nimic domnului d'Aumale. Mai ales că-mi venise o idee. L-am lăsat pe conte şi escorta lui să plece, am escaladat zidul şi am închis ecluza care inunda pivniţa.

— Eşti sigur că nu s-a înecat?

— Absolut sigur, domnule baron. I-am vorbit, iar el mi-a răspuns.

— Între timp n-a putut scăpa de acolo?

— Imposibil, domnule baron, căci mi-am petrecut noaptea în faţa uşii de la pivniţă… Palatul era pustiu, nimeni n-a putut să-i deschidă, în consecinţă, l-am prins!

— Dar Quinténasse? Întrebă brusc de Ville. Care a fost contribuţia lui în afacerea asta?

— Quinténasse este un tip foarte abil, dar eu am fost mai pe fază decât el. Îşi va lua revanşa data viitoare… Până atunci, eu voi fi braţul drept al domnului baron… Eu sunt cel care am câştigat cei zece mii de franci.

— Tu vei fi mâna mea dreaptă din momentul în care Montauban îmi va sta la dispoziţie. Tot atunci vei primi şi banii.

De Ville îşi luă mantia în care se înfăşură grăbit şi dădu câteva ordine rapide:

— Adună vreo zece oameni şi vino să mă aşteptaţi la palatul Tournelles unde plec chiar în clipa aceasta Trebuie ca prinţul să afle de această captură, mai ales că va trebui să cerem permisiunea contelui d'Aumale să-i pătrundem în curtea palatului. La drum.

Cum ieşi în stradă, un bărbat, care părea că stă la pândă, se apropie de baron.

— Quinténasse! Urlă Boucassin tresărind.

— Ei bine, după cum vezi! Spuse acesta zâmbind.

Quinténasse se întoarse spre baron şi cu un glas umil:

— Domnule baron, o bună parte de zi am urmărit pe cineva care semăna cu Montauban. Din păcate, era doar o asemănare. Am fost atât de prost, încât mi-am dat seama foarte târziu, după ce am pierdut câteva ore bune. S-ar putea ca Boucassin care a acţionat în altă parte, să fi avut mai mult noroc decât mine.

— Boucassin a avut mai mult noroc decât tine, spuse de Ville. N-a fost indus în eroare de o simplă asemănare, ci a pus mâna pe omul nostru.

Quinténasse făcu o plecăciune în faţa acestuia şi, foarte serios îl felicită:

— Felicitările mele! Nu credeam că eşti atât de priceput!

Boucassin simţi ironia din cuvintele colegului său. Nelinişstea lui deveni din ce în ce mai mare. Vru să-i răspundă verde în faţă, dar de Ville nu-i dădu timp:

— Quinténasse, spuse baronul pe un ton imperios; de acum înainte te vei supune ordinelor lui Boucassin. După ce vom pune mâna pe Montauban, stabilim toate amănuntele.

Apoi, plecă fără să-l mai bage în seamă.

Quinténasse luă atitudinea soldatului în faţa superiorului său şi cu respectul cuvenit spuse:

— La ordinele „dumneavoastră”!

Fără îndoială, atitudinea lui era ireproşabilă.

În acest timp, de Ville ajuns la palatul Tournelles era poftit în faţa prinţului moştenitor.

Henric era într-o mică conferinţă cu contele d'Aumale, care avusese îndrăzneala să se prezinte în plină zi la palat. Văzându-l pe de Ville, Henric care părea foarte preocupat şi sobru, deveni dintr-o dată neliniştit. Prinţul se linişti, privind mai atent figura radiind de fericire a baronului. Presimţind o veste bună, prinţul întrebă:

— Ce s-a întâmplat, de Ville? Îţi recomandasem să te odihneşti.

— Aşa este, monseniore, răspunse de Ville cu o plecăciune; dar odihna nu-mi prieşte atunci când am de rezolvat nişte probleme urgente pentru Luminăţia Voastră.

Apoi, cu un zâmbet triumfător adăugă:

— Monseniore, am pus mâna pe Montauban.

O licărire ciudată apăru în ochii terni ai prinţului.

— Unde ai reuşit să-l prinzi?

— Nu l-am prins încă… Ştiu, însă, că este închis într-o pivniţă la palatul de Lorraine, de unde îl voi culege.

Întorcându-se spre d'Aumale, în faţa căruia făcu o plecăciune, adăugă:

— Numai dacă îmi veţi da această permisiune.

— Nu-i pot refuza nimic prinţului, se grăbi să spună contele. Trebuie, însă, să vă previn că în pivniţă veţi găsi doar un cadavru.

— Asta nu-mi place, spuse Henric descumpănit.

— Monseniore, vă înşelaţi! Se grăbi să spună de Ville. Montauban trăieşte.

Baronul le explică cum reuşise să pătrundă în castel unul dintre oamenii săi şi cum oprise apa.

François d'Aumale îl ascultă cu sprâncenele încruntate. Neliniştea contelui era provocată de faptul că acest om care surprinsese secrete deosebit de importante era încă în viaţă. Spuse fără nici un fel de menajamente:

— Domnule, puteţi trimite pe oricine şi oricând la palatul meu. Dar acest Montauban este un om periculos prin însuşi curajul pe care l-a avut. Am crezut că am scăpat de el. Acest lucru ar fi fost de dorit, atât pentru mine, cât şi pentru dumneavoastră. Îmi pare rău că baronul a crezut de cuviinţă să-l smulgă din ghearele morţii.

— Vere, acestui om trebuie să-i pun câteva întrebări, spuse Henric pe un ton straniu. Din acest motiv am nevoie de el viu.

Apoi, cu un zâmbet sinistru:

— Dar fiţi pe pace, după ce-i voi lua un mic interogatoriu, nu va mai prezenta nici un pericol, pentru nimeni… Călăul va avea grijă de el.

Apoi, întorcându-se spre de Ville:

— Baroane, poţi pleca, iar după ce l-ai prins să mi-l aduci aici.

— Mai aveţi şi alte ordine să-mi daţi? Tresări, privindu-l pe de Ville lung.

— Nu… nu cred… Aşteaptă puţin… Vere, după ce vom termina conversaţia noastră, voi merge la rege. Nu trebuie să pierd din vedere că este de datoria mea să-i atrag atenţia regelui asupra pericolului căruia se expune mergând singur pe acest drum Corderie… Se opri aici, apoi, cu un aer degajat, continuă:

— Nu, nu mai am nici un ordin să-ţi dau. Poţi să pleci.

Îl luă pe d'Aumale de braţ şi-i întoarse spatele.

De Ville făcu o plecăciune şi plecă grăbit. În timp ce mergea, el îşi spunea: „Condamnarea la moarte a fost confirmată! Regele François este ca şi mort! Trăiască regele Henric! O dată cu domnia lui Henric, prin

intermediul Nicollei care depinde de mine, iar de Nicolle depinde Henric, va începe propria mea domnie!”

În faţa palatului Tournelles era aşteptat de Boucassin şi oamenii lui.

— La drum!

Ajunseră la palatul de Lorraine. Boucassin îi conduse până la uşa pivniţei. De Ville ciocăni cu putere în uşă. Boucassin tresări de bucurie. Un geamăt surd se auzi în întunericul pivniţei. Fără îndoială, acel geamăt venea de dincolo de uşa la care ciocănise baronul.

Boucassin triumfător gândea astfel: „N-a îndrăznit să-i dea drumul prizonierului! Imbecilul! A făcut totul ca să mă sperie şi ca să mă determine să împart cu el banii sau să-mi iau tălpăşiţa, aşa cum am şi intenţionat să fac! Din fericire, m-am ţinut tare şi n-am căzut în cursa pe care mi-a întins-o!”

Sigur pe el, îi aruncă lui Quinténasse o privire dispreţuitoare şi începu să dea sfaturi:

— Aveţi grijă, domnule baron, căci acest nemernic este înarmat… şi aveţi braţul bandajat… Lăsaţi-mă pe mine să intru…

Înainte de-a deschide, îşi chemă oamenii lângă el şi le porunci încet:

— Atenţie mare! V-am spus că nemernicul este înarmat. Vă avertizez că nu-i e teamă de nimic… Veţi vedea cât de dibaci este… Totuşi, nu uitaţi că trebuie să punem mâna pe el viu.

Spunând acestea, deschise uşa şi porni în întuneric. Abia atunci realiză că ceea ce luase drept geamăt era un sforăit. „Doarme! Gândi el încântat. Voi pune mâna pe el fără nici o greutate!”

Coborî fără zgomot, în vârful picioarelor. Într-un colţ descoperi o formă întinsă pe jos. De aici se auzea sforăitul. Dintr-o săritură, se năpusti asupra acelei forme, o imobiliză şi cu o îndemânare extremă o legă fedeleş.

Ridică coletul uman, şi-l puse pe spate şi anunţă triumfător:

— Dormea! N-a trebuit decât să-l culeg… Nici măcar nu şi-a dat seama!

— Adu-l în curte să-l văd la lumina zilei, spuse de Ville.

Boucassin îl urmă fără să accepte ajutorul celor din jur, care vroiau să-l elibereze de povară. Era atât de mândru şi bucuros de reuşita obţinută, încât povara i se părea uşoară ca un fulg.

În curte, depuse coletul la picioarele baronului. Îl căută cu privirea pe Quinténasse, dar acesta rămăsese pe culoar cu doi sau trei oameni.

— Bun, în cele din urmă, va apărea el! Este capabil să crape de invidie!

De Ville, cu trăsăturile crispate de-o satisfacţie sălbatică, aruncă o privire coletului întins la picioarele lui.

— Ia te uită! S-a îmbrăcat în călugăr?

— În călugăr! Se sperie Boucassin.

În acea clipă, Quinténasse spuse cu o voce batjocoritoare:

— Domnule baron, Boucassin nu se încurcă când face un lucru: vi l-a promis pe Montauban şi v-a adus doi!

De Ville şi Boucassin se întoarseră şi văzură că Quinténasse, urmat de alţi oameni, purtau un colet asemănător celui ce zăcea în curtea palatului.

De Ville înţelese că niciunul din colete nu era Montauban.

Baronul tună furibund:

— De unde l-aţi luat pe ăsta?

— Din pivniţă, domnule baron!

De Ville descoperi în grabă feţele celor ce dormeau.

— Fratele Thibaut! Şi fratele Lubin! Strigă Quinténasse, prefăcându-se mirat.

— Dumnezeule! Pe toţi dracii! Tună de Ville. Ce-i voi spune prinţului acum?

Luându-l pe Boucassin de guler şi zgâlţâindu-l cu furie:

— Vorbeşte, nenorocitule…! Explică-te! Doar este foarte limpede că infernalul Montauban s-a aflat şi el în această

pivniţă, unde trebuia să fie înecat! Cum se face că a dispărut, iar în locul lui au apărut aceşti doi călugări beţivi?

Boucassin se lăsă zgâlţâit ca o cârpă şi nu găsea nici o explicaţie ca să se justifice.

— Boucassin, în acest moment te duci acasă şi aştepţi ordinele mele. Quinténasse va lua conducerea trupei, spuse de Ville.

Quinténasse, la rândul său, îl privi triumfător pe Boucassin. Hotărârea baronului făcu ca în sufletele celor doi să se nască un sentiment de duşmănie. Mai mult ca niciodată cei doi inseparabili deveniră duşmani înrăiţi. Boucassin îşi spunea în străfundul sufletului că-şi va lua revanşa, o revanşă răsunătoare.

— Ce să fac cu călugării ăştia? Întrebă Quinténasse.

— Să se ducă la dracu! Tună de Ville furios.

— Hei, ajutaţi-mă să-i dezlegăm pe ăştia doi, spuse Quinténasse stăpân pe situaţie!

Boucassin supărat, se execută totuşi.

— Ei, micuţule, cum ţi se pare lovitura de maestru pe care ţi-am administrat-o? Şuşoti Quinténasse la urechea colegului său. Crezi că-i mai puţin dură decât lovitura pe care mi-ai aplicat-o tu azi-noapte?

— Beţivule, mă voi răzbuna! Vagabondule! Şobolanule!

În timp ce se înjurau pe şoptite ca să nu fie auziţi, transportară cei doi călugări în afara curţii şi-i sprijiniră de un perete.

Toată lumea plecă, iar cei doi inseparabili îşi luară atitudinea lor obişnuită. Quinténasse în faţă şi înjurându-l pe Boucassin, iar acesta din urmă puţin aplecat pentru a auzi înjurăturile la care răspundea cu aceeaşi monedă.

XXXVIII – LA LUVRU.

În aceeaşi dimineaţă, o oră mai târziu.

La Luvru, într-un birou somptuos, François întâiul se plimba agitat. Părea abătut şi gânditor şi murmura ceva ca pentru sine. Din când în când se apropia de şemineu unde

pâlpâia o flacără şi-şi întindea mâinile ca să şi le încălzească.

Într-un colţ se aflau cei doi favoriţi şi intimi ai săi: contele d'Esse şi contele de Sansac.

La uşa biroului, nemişcat ca o statuie, cu sabia la brâu, se afla Jacques de Lorges, senior de Montgomery, căpitan în garda scoţiană.

Uşa biroului se deschise şi în interior intră un bărbat îmbrăcat în negru care se plecă în faţa regelui. Acesta întrebă grăbit:

— Ei bine, Noirville, ce s-a întâmplat cu vapoarele?

— Le aşteptăm, Măria Ta, răspunse Noirville cu o voce glacială.

Regele bătu din palme nerăbdător şi murmură:

— Nu vor ajunge niciodată aceste vapoare nenorocite!

Oricât de încet ar fi vorbit, comandantul îl auzi.

— Vor ajunge, sire, spuse el. Este păcat însă, că întârzie atâta şi mă ţin blocat la Arsenal… În timpul ăsta, nu mă pot ocupa cum trebuie de propriile mele sarcini… În timpul ăsta…

— Ce se mai întâmplă? Întrebă regele nerăbdător, văzând că ezită.

— Se întâmplă, sire, că obrăznicia vagabonzilor întrece orice măsură. Curtea miracolelor riscă să devină un focar de infecţie care va infesta întreg Parisul. Se întâmplă că în timpul ăsta, aceşti vagabonzi, aceşti argotieri care sunt foarte bine organizaţi vor deveni stăpânii oraşului. Parizienii pronunţă înfricoşaţi nume ca: Eustache Coppegorge, Esclaireau-les-Mains-Rouges, Barbiton-la-Hure şi Choppin-le-Gentilhomme, care sunt şefii de temut ai acestor vagabonzi. Aceşti şefi, la rândul lor, sunt conduşi de un vagabond şi mai de temut, un oarecare cavaler de Montauban. Pe de altă parte, se vorbeşte că regatul Argot este condus de o femeie… o regină misterioasă pe care nimeni nu o cunoaşte.

— Dumnezeule! Glumi regele. Este o adevărată poveste ceea ce-mi spuneţi acum, domnule!

— O poveste adevărată, sire. Cât despre curajul nebun al acestui Montauban, nu mai departe de ieri, în plină zi şi în plină stradă, s-a năpustit asupra celor patruzeci de arcaşi ai mei!

— Singur? Se minună regele. Cât curaj!

— Este incontestabil, sire, recunoscu Noirville cu răceală. Cu acest curaj al lui ne-a atacat înarmat şi mi-a omorât nu ştiu câţi oameni, iar pe alţii nu ştiu câţi mi i-a rănit, iar pe mine, marele comandant, m-a ţinut sub genunchii lui şi m-a ameninţat cu cuţitul.

— Ei, dar ce tot îmi povestiţi, Noirville? Întrebă regele căruia nu-i mai ardea de glumă. Îmi închipui, că bărbatul despre care-mi povestiţi nu era singur în prodigioasa lui acţiune.

— Într-adevăr, sire, şi-a chemat oamenii în ajutor. Eustache Coppergorge, Esclaireau-les-Mains-Rouges, Barbiton-la-Hure, Choppin-le-Gentilhomme au intervenit în fruntea unei bande de zdrenţăroşi. Eu, împreună cu oamenii mei, am fost luaţi, pur şi simplu, pe sus.

— Luaţi-vă oamenii şi spânzuraţi-l.

— Mi-e imposibil, sire, atâta timp cât sunt obligat să rămân închis la Arsenal, în aşteptarea vapoarelor… de sare, care vor sosi în două, trei zile. Până atunci, însă, Parisul este la cheremul reginei Argotului şi a locotenentului său Montauban.

Regele căzu pe gânduri, mângâindu-şi barba îngrijorat.

— Noirville, mai aveţi răbdare câteva zile! Când vor sosi vapoarele, ne vom linişti şi voi şi eu. Atunci vă veţi lua din nou în primire sarcinile pe care trebuie să le îndepliniţi. Veţi avea suficient timp să-l căutaţi, să-l prindeţi şi să-l pedepsiţi aşa cum se cuvine pe acest Montauban, pe misterioasa lui regină şi pe aceşti vagabonzi care i-au terorizat pe bravii mei parizieni. Haide, Noirville, întoarceţi-vă la Arsenal şi luaţi-vă paza în primire.

— Regele este stăpânul nostru, spuse Noirville cu o plecăciune.

Apoi ieşi cu paşi liniştiţi, apăsaţi, caracteristici comandantului.

Nu ieşi bine, când uşa se deschise din nou şi apăru, prinţul moştenitor, Henric, urmat de baronul de Ville, Roncherolles şi Saint-André.

Henric îi făcu regelui un compliment, la care acesta răspunse cu cuvinte pline de amabilitate. Apoi, trecu direct la subiect:

— Sire, am venit aici în calitate de reclamant. Mă adresez regelui ca să-i cer să facă dreptate.

Regele îşi modifică atitudinea la auzul acestor cuvinte. Presimţea că Henric va mai formula şi alte plângeri dictate de gelozia ce o nutrea faţă de fratele său Charles.

— Despre ce-i vorba? Întrebă el cu răceală.

— Sire, începu Henric, ieri, în plină zi şi în plină stradă, unul din gentilomii mei, baronul de Ville, aici prezent, a fost luat cu asalt de către un vagabond care l-a adus în starea în care-l vedeţi.

— Cum se numeşte vagabondul?

— Montauban, sire!

— Este diavolul în persoană, acest Montauban! Strigă regele, încruntându-şi sprâncenele. Ce-mi ceri, Henric?

— Dreptate, sire, să faceţi dreptate, răspunse Henric. Nu pot admite ca un vagabond să-mi atace oamenii mei, eu moştenitorul coroanei. Este vorba de o crimă care va trebui pedepsită.

— Asta-i şi părerea mea, spuse regele. Ia legătura cu Noirville.

— Am luat-o deja, şi i-am depus plângerea.

— Şi?

— Şi! Marele comandant mi-a spus că în acest moment nu se poate ocupa de această afacere.

— Este adevărat, răspunse regele din ce în ce mai distant.

— Fiindcă nici marele staroste şi nici Măria ta nu-mi faceţi dreptate, vă previn, sire, că-mi voi face dreptate singur!

— Cum vei proceda?

— Îl voi căuta, prinde, închide şi apoi îl voi executa pe acest cavaler de Montauban.

— Foarte bine, nu văd nici un inconvenient, spuse cu răceală regele.

— N-am terminat, spuse Henric. Aş vrea să vă împărtăşesc ceea ce mă nelinişteşte.

— Vorbeşte, spuse regele.

— Ei bine, sire, mi s-a spus că regele umblă deseori singur în oraşul adormit.

— Ce te amesteci în treburile mele?

— Departe de mine gândul de-a vă da lecţii de conduită. Dar aş vrea, sire, să vă deschid ochii asupra imprudenţei pe care o comiteţi. Sire, o nenorocire se poate întâmpla oricând! Regele şi-ar putea lua măcar o escortă bine înarmată!

Un zâmbet batjocoritor înflori pe buzele regelui.

— Îţi mulţumesc, Henric, pentru grija pe care mi-o porţi. Mă voi gândi la ceea ce mi-ai spus.

Henric se înclină în faţa tatălui său şi ieşi urmat de escorta sa. Afară, privindu-l pe de Ville drept în ochi, spuse cu un oftat:

— Mi-e tare teamă că regele nu va lua în consideraţie sfatul pe care i l-am dat.

De Ville privindu-l cu aceeaşi insistenţă, replică:

— Dacă dorinţa celui de Sus va fi ca regelui să i se întâmple o nenorocire, puteţi avea conştiinţa împăcată. Aţi făcut tot ce v-a stat în putinţă ca să-l preveniţi.

XXXIX – LA LOCUINŢA LUI MONTAUBAN.

În după-amiaza aceleiaşi zile, spre ora unu, îl vom reîntâlni pe cavalerul Hoël de Montauban în mansarda lui, în faţa resturilor unui prânz copios şi a câtorva sticluţe de vin.

Văzându-i figura zâmbitoare, era lesne de înţeles că uitase cele câteva ore de coşmar petrecute în pivniţele palatului

de Lorraine pe care apele Senei le invadase, îşi terminase masa de mai bine de o oră, dar rămăsese gânditor.

— Langrogne, spuse Montauban, şi astăzi mi-a zâmbit! Sunt sigur că mă iubeşte!

— Nu vreau să vă fac un reproş, dar de astăzi dimineaţă mi-aţi spus acest lucru de un milion de ori, răspunse Langrogne.

— Vreau să fii şi tu convins de acest lucru.

— Înseamnă că dumneavoastră, domnule, nu sunteţi aşa convins, de repetaţi într-una! Dar de ce n-o întrebaţi, personal?

— Şi dacă se supără? Se întrebă Montauban speriat. Dacă-mi spune că nu mă iubeşte şi mă trimite la toţi dracii?

— Domnule, luaţi-vă inima în dinţi şi vorbiţi cu ea o dată. Trebuie să ştim la ce să ne aşteptăm.

— Aşa voi face, încuviinţă Montauban. I-a comandat doamnei Pimprenelle să-i aducă un cal. Înseamnă că vrea să facă o plimbare la ţară. O voi urmări…

— De la distanţă, propuse Langrogne.

— De aproape, spuse liniştit Montauban. Orice s-ar întâmpla, de data asta îi voi vorbi.

— Amin, spuse Langrogne sceptic.

— Acum că v-aţi hotărât asupra acestui lucru, putem vorbi şi despre lucruri serioase? Întrebă valetul cu gravitate.

Montauban îşi luă un aer serios şi cu o voce mustrătoare întrebă:

— După părerea ta până acum n-am vorbit decât despre nimicuri şi prostii?

— Nu asta am vrut să spun, se bâlbâi Langrogne.

— Atunci, ce înţelegi tu prin lucruri serioase? Vrei să-mi explici?

— Vă explic, domnule. Ieri seară, când aţi intrat în palatul Lorraine, am crezut că v-aţi hotărât să-i prezentaţi cardinalului scrisoarea cu pricina.

— Asta numeşti tu lucruri serioase?

— Domnule, mai aveţi încă timp să-l vizitaţi pe cardinal, spuse Langrogne.

— În urma celor auzite ieri seară, nu cred că ar fi prudent să merg la familia de Guise! De altfel, de unde pot să ştiu că n-am fost închis în pivniţă de către contele d'Aumale? Şi dacă mă gândesc mai bine, nu putea fi decât el… Nu, familia de Guise nu-i de mine.

— Dar, domnule, nu uitaţi că aţi intrat în palat fraudulos.

— Aşa este! Totuşi, pedeapsa la care vroia să mă supună nu era proporţională cu greşeala pe care am comis-o… Cred că a vrut să scape de mine, căci am auzit lucruri pe care nu trebuia să le aud… Nu trebuie să mai dau ochii cu contele ăsta, şi nici să lucrez pentru el.

— Dar nu pentru el ar trebui să lucraţi, ci pentru tatăl lui, îi sugeră Langrogne.

— Şi asta este adevărat, spuse Montauban nehotărât. Ei bine, nu spun nu… Voi vedea.

— Este timpul să vă refaceţi averea, domnule. Gândiţi-vă că nu mai avem decât trei sute de franci.

— Cât spui? Strigă Montauban, ciulind urechea. Trei sute de franci?

— Vă spun îndată, domnule: cu banii dumneavoastră am făcut o mică afacere care ne-a dublat economiile.

În treacăt fie spus, nu pomeni nimic de acea agrafă bătută în diamante pe care i-o dăruise Alcyndore şi care valora în jur de douăzeci de mii de franci.

Montauban se mulţumi cu explicaţia dată.

— Dacă continui să faci astfel de afaceri minunate, tu vei fi cel care vei face avere, iar eu nu voi mai avea nimic de făcut decât să trăiesc, spuse cavalerul nostru în glumă.

Ca un adevărat breton ce era, Langrogne era foarte insistent în susţinerea unor idei, fapt pentru care el adăugă:

— Ne-am înţeles, domnule, vă veţi prezenta în faţa cardinalului cu scrisoarea nobilului dumneavoastră tată.

În timpul acesta, Montauban gândea în sinea lui: „Adevărul este că Langrogne are dreptate: eu nu vreau să

lucrez pentru contele d'Aumale, ci pentru tatăl lui, ducele de Guise. De altfel, ce-i pot reproşa contelui? Că a vrut să mă înece în pivniţă? Nu trebuia să intru în palat ca un hoţ! Este un ambiţios… Are o ambiţie fără limite… Nimic nu-mi dovedeşte că n-ar avea intenţii bune la adresa regelui… Îmi imaginez că regele se poate apăra şi singur… Apoi, la dracu cu mania asta a mea de-a mă amesteca în treburile altora!” Apoi cu glas tare:

— Langrogne, îţi promit că mă voi duce cu scrisoarea de recomandare la cardinalul de Lorraine.

După ce făcu această promisiune pe care Langrogne o înregistră cu o figură satisfăcută, Montauban îşi aruncă şervetul pe masă şi se instală la postul lui de observaţie. Mirarea lui fu mare când văzu la intrarea casei doi seniori eleganţi, întreţinându-se cu doamna Agadou.

Cei doi seniori erau contele Jacques d'Albon de Saint-André şi baronul Gaétan de Roncherolles.

XL – NOUA MISIUNE A LUI THIBAUT ŞI LUBIN.

Vom reveni o clipă la Thibaut şi Lubin care se treziră în răcoarea dimineţii.

Cei doi plecară spre palatul Cluny, la stăpânul lor, cardinalul de Lorraine.

Pe măsură ce se apropiau de palat, îşi pierdeau din siguranţă şi încetineau instinctiv pasul. Când ajunseră în apropierea palatului, îşi traseră gluga peste ochi şi luară o atitudine din cele mai umile. Înainte de-a intra, se consultară o clipă:

— Ce-i vom spune cardinalului?

Niciunul dintre ei n-avea nici cea mai mică idee. După ce se priviră cu ochi posomorâţi, nu găsiră altceva să spună decât:

— Să sperăm că Dumnezeu ne va ajuta să spunem o minciună pioasă.

Îşi făcură semnul crucii, se înarmară cu tot curajul şi pătrunseră în curte. Câteva minute mai târziu, erau

introduşi în biroul cardinalului, unde făcură o plecăciune adâncă.

Cardinalul nu era singur. Lângă el se afla contele d'Aumale, nepotul său. Pe birou era aşezat un enorm buchet de trandafiri splendizi. Cardinalul se juca cu o minusculă cutie din argint.

Trecuseră câteva ore bune de când cardinalul se întreţinea cu nepotul său. Acesta nu suflase nici un cuvinţel din conversaţia lui cu seniorul de Maubert. Contele îi povestise însă cardinalului despre cele două întrevederi avute cu prinţul moştenitor şi cu amanta neoficială a acestuia, Nicolle de Sauvigny.

Cardinalul nu-şi ascunse dispreţul faţă de această „doamnă din mica nobilime”. Contele dădu din cap îngrijorat şi spuse cu seriozitate:

— Cea mai mare greşeală a noastră ar fi să nu apreciem această femeie la justa ei valoare. Am văzut-o şi am studiat-o îndeaproape. Domnule, vă spun că este o femeie care ştie ce vrea, inteligentă, care-şi joacă rolul de femeie simplă, lipsită de ambiţii, resemnată. Spuneţi că prinţul n-o iubeşte. Este foarte posibil. Dar vă asigur că are o influenţă covârşitoare asupra amantului ei pe care-l duce de nas cum îi place.

— Drace! Drace! Spuse cardinalul perplex. Credeţi că această femeie ar avea vreun interes personal în dispariţia regelui?

— Este nerăbdătoare să joace rolul favoritei principale. Regele o jeneză în aceeaşi măsură ca şi pe noi. Această femeie sunt convins că i-a semnat condamnarea. De altfel, sunt la fel de convins că la ora actuală are şi consimţământul prinţului.

— Măcar de-am avea un om sigur, murmură cardinalul.

— Cunosc eu pe cineva, îl asigură contele.

— Pe cine?

— Domnul de Maubert.

— Şi credeţi că domnul de Maubert?

— Bineînţeles că nu el. Dar cu averea lui colosală ar putea găsi pe cineva. Cu el sunt convins că lucrurile vor merge ca pe roate. În plus, nimeni nu ne-ar putea bănui de ceva.

— Poate. Trebuie să ne mai gândim, şopti cardinalul gânditor.

În acest moment al conversaţiei, Thibaut şi Lubin îşi făcură intrarea în scenă. Văzându-i, cardinalul spuse:

— Iată-vă, în sfârşit! Credeam că vi s-a întâmplat o nenorocire. Nişte călugări ca voi nu au obiceiul să meargă noaptea pe străzi, aşa cum aţi făcut voi.

Spre marea lor surprindere, cardinalul continuă pe un ton binevoitor:

— Ştiu că din cauza mea v-aţi expus astă noapte la toate pericolele din lume. Sunteţi nişte curajoşi care nu vă daţi în lături de la nici un pericol, când este vorba de binele nostru, al tuturor. Dragii mei, luaţi aceşti bani drept răsplată pentru efortul depus.

Luă un pumn de bănuţi de aur pe care-i puse pe marginea mesei, în faţa lor.

Thibaut şi Lubin nu mai ştiau ce să creadă, dar nu-şi pierdură total firea, căci bănuţii de aur dispărură cât ai clipi de pe marginea mesei.

— Ştiu că v-aţi grăbit să-l anunţaţi pe nepotul meu că un vagabond a pătruns în palatul nostru şi datorită vouă, nepotul meu a reuşit să-l prindă în capcană. Vă voi răsplăti acest serviciu pe care mi l-aţi făcut puţin mai târziu.

Deocamdată, vreau să vă încredinţez o altă misiune importantă. Frate Thibaut, ia aceste flori… Frate Lubin, ia această cutie de argint… Iar acum vă veţi duce direct la palatul de Savigny. Veţi da aceste flori şi această cutie doamnei Nicolle de Savigny. Le veţi înmâna personal, mă auziţi?

— Bine, domnule.

— Îi veţi spune că florile împreună cu cutia i-au fost trimise de către contele d'Aumale, care se va prezenta personal în faţa domniei sale cam peste o oră.

Privindu-i cu ochi reci, cardinalul adăugă:

— Să aveţi mare grijă de obiectele pe care vi le încredinţez. Să nu le pierdeţi şi să parvină doamnei de Savigny, căci altfel veţi fi traşi în ţeapă de vii. Vă avertizez că dacă veţi povesti cuiva despre această misiune şi veţi pronunţa numele d'Aumale, am să vă zidesc de vii.

Cardinalul fiind convins că cei doi îşi vor ţine gura iar obiectele vor ajunge cu bine la destinaţie, îşi reluă aerul său binevoitor:

— După ce îndepliniţi misiunea, veniţi să-mi povestiţi. Nu uitaţi că trebuie să mergem împreună la Bagnolet. Acum, puteţi pleca.

Thibaut şi Lubin făcură o plecăciune şi ieşiră.

Ajunseră fără peripeţii la palatul de Savigny, unde doamna Nicolle îi primi.

Spre marea lor uimire, doamna de Savigny primii cadoul cu multă indiferenţă. În schimb, ea făcu un gest frumos, care-i răsplăti pentru toate necazurile avute: le strecură discret în palmă câţiva bănuţi de aur, spunându-le:

— Pentru săraci!

Cei doi nu mai conteneau cu mulţumirile, o binecuvântară şi se retraseră mulţumiţi de pomana primită.

În stradă, se priviră miraţi cu ochii lor mici şi strălucind de bucurie, Lubin spuse:

— Nu ne-ar strica o sticluţă de vin.

— Cred şi eu, recunoscu şi Thibaut. Ai uitat însă, că trebuie să ne întoarcem, o dată misiunea terminată.

— Sigur ne va trimite în altă misiune. De astă dată va fi o misiune periculoasă… Va trebui să-i dăm o mână de ajutor cardinalului. Dacă am bea un păhărel, nu am mai fi de nici un ajutor cardinalului. Dar aşa, putem înfrunta victorioşi inamicul. Am putea merge la Scroafa care fuge unde putem mânca o raţă pe varză stropită cu nişte vin bun.

— Să mergem! Spuse Thibaut hotărât.

Pe strada Jehan-Pain-Mollet, trecură prin faţa cârciumii La băieţii veseli. Ghinionul lor fu că în momentul în care se

apropiau de cârciumă, Esclaireau-les-Mains-Rouges şi Barbiton-la-Hure ieşeau. Călugării fiind preocupaţi de meniul pe care-l vor comanda, nu-i observară pe cei doi vagabonzi. Din păcate, aceştia din urmă îi văzură.

— Ia te uită cine ne iese în cale? Călugării de ieri pe care i-am uşurat de bani! Spuse Barbiton.

— Cei pentru care a trebuit să suferim noi! Spuse şi Esclaireau.

Apoi, amândoi în cor:

— Va trebui să ne luăm revanşa!

Mai întâi se asigurară că nimeni nu i-ar putea incomoda şi se năpustiră asupra călugărilor.

Thibaut şi Lubin simţiră un şoc nemaipomenit în stomac şi căzură în mijlocul şanţului.

Când îşi reveniră şi priviră în jurul lor, Esclaireau şi Barbiton dispăruseră.

Se sculară, se scuturară, se pipăiră şi constatară fericiţi că n-au nici o ruptură, doar o durere puternică în stomac.

— Poate din cauza foamei, spuse Thibaut.

— Un motiv în plus ca să mergem La Scroafa care fuge, spuse şi Lubin.

Nu-şi dădeau seama ce li se întâmplase. Nici noi nu ştim dacă acest incident a avut vreo influenţă asupra călugărilor noştri, dar ei nu întârziară prea mult în restaurant şi-şi păstrară demnitatea intactă. Cardinalul nu le făcu nici un reproş, când cei doi se prezentară în faţa lui.

XLI – LA PALATUL DE SAVIGNY.

După ce Thibaut şi Lubin se retraseră, Nicolle de Savigny se repezi la cutia de argint pe care o pusese indiferentă pe o mobilă. Pentru ea, acea cutie era o bijuterie de mare preţ.

Scoase din cutie două diamante minunate, pe care le admiră mult timp. Apoi le repuse înapoi, în cutie. Cu mult gust şi pricepere, Nicolle aranja trandafirii în vaze.

Nu după mult timp, sosi şi contele d'Aumale, întocmai cum promisese.

Ştia că se găseşte în prezenţa unei intrigante lipsită de scrupule, în faţa căreia putea vorbi fără să rişte s-o supere. Nu putea uita că este totuşi o femeie, deşi ea fu cea care-l atacă prima cu un curaj dezarmant şi o francheţe care friza cinismul.

— Domnule d'Aumale, spuse ea cu o voce melodioasă, dacă m-aţi onorat cu acele minunate cadouri în semn de recunoştinţă pentru ospitalitatea pe care v-am acordat-o ieri seară, vă declar că nu le pot accepta… Este mult prea mult.

Ea îi întinse cutia zâmbind.

Contele nu o luă şi încercă să protesteze:

— Nu sunt de aceeaşi părere cu dumneavoastră, doamnă.

Apoi, privind-o drept în ochi:

— De fapt, nu pentru asta mi-am permis să vă ofer aceste pietre.

— Trebuie să consider acest cadou drept un gaj pentru afacerea pe care familia de Guise vrea s-o încheie cu mine?

— Aşa este, recunoscu contele.

— În acest caz, tot nu pot accepta. Este prea puţin. Numai dacă aceste cadouri sunt doar un început?

— Da, aşa este, se grăbi să declare contele d'Aumale. Dacă, însă, nu ne vom înţelege, ceea ce nu cred, vă rog să păstraţi aceste două pietre preţioase ca o dovadă a admiraţiei ce v-o port.

— Sunteţi cel mai elegant şi mai încântător cavaler pe care l-am întâlnit vreodată şi aş avea conştiinţa încărcată dacă nu le-aş putea primi, spuse Nicolle zâmbitoare. Bănuiesc că tratativele pe care vreţi să le purtăm sunt în numele întregii familii de Guise, a cărui şef veţi fi cât de curând!

— Fără îndoială, doamnă, afirmă contele d'Aumale.

Nicolle aprobă cu uşoară mişcare a capului şi continuă:

— Înainte de toate, vreau să-mi garantaţi că alianţa pe care o vom încheia va fi completă, absolută. În momentul în care ajungem la o înţelegere, vom avea interese comune,

indestructibile. Împreună vom acţiona, iar succesul ne surâde. Dacă vom da greş, tot împreună ne vom prăbuşi.

Apoi foarte hotărâtă şi distantă, adăugă apăsat:

— Şi tot împreună ne vom urca pe eşafodul drapat în roşu!

— Declar alianţa noastră ofensivă sau defensivă până la triumful complet sau până la moarte. Astfel gândim noi afacerea noastră, spuse contele.

— Foarte bine. Dar, mai întâi trebuie să-mi spuneţi care sunt propriile dumneavoastră năzuinţe, iar eu vă voi spune ce pot face pentru dumneavoastră. Vreau să spun năzuinţele dumneavoastră secrete pe care nu le-aţi recunoscut nici faţă de dumneavoastră.

— Vreţi să spuneţi năzuinţele mele secrete! Se îngrozi contele d'Aumale. Dar, doamnă, am senzaţia că singur pot…

— Lăsaţi-mă să vorbesc, îl întrerupse ea pe un ton autoritar.

O clipă, ea tăcu. În acea clipă, îşi îndreptă privirea spre o perdea de catifea care masca o uşă, în spatele contelui. Acea privire fu atât de rapidă, încât dacă contele ar fi observat-o, ar fi pus-o pe seama întâmplării.

— Ceea ce vă voi spune acum este o chestiune capitală: regele Franţei se numeşte Henric al II-lea şi nu François întâiul. Să nu pierdem din vedere acest lucru.

— N-am să uit, doamnă.

— Este de la sine înţeles că Henric este sfătuit de o armată întreagă de oameni.

— Şi în spatele acestei armate se ascunde doamna Nicolle, baroană de Savigny.

— Aşa este, spuse ea cu răceală. Numai că baroana de Savigny între timp a devenit ducesă.

— Aşa este, spuse contele d'Aumale.

— Prima grijă a lui Henric ar fi să se înconjoare de verii lui din familia de Guise. Puterea va trece în mâinile lor. Iar dacă ei vor face în aşa fel, încât regele să aibă la dispoziţia lui banii necesari pentru petreceri şi turnee, această putere a lor va fi fără limită şi necontrolată. Henric al II-lea, va

purta coroana, dar adevăraţii conducători vor fi cei din familia de Guise.

— Vom face în aşa fel încât regele să aibă la dispoziţia lui sumele necesare pentru petreceri şi turnee, se grăbi să declare d'Aumale.

— Domnul cardinal, spuse Nicolle zâmbitoare, va deveni un soi de prim-ministru. Ducele Claude de Guise va fi şeful suprem a tuturor forţelor militare şi navale ale regatului. Veţi fi stăpânul finanţelor. Puterea civilă, religioasă şi militară vă va aparţine. Vă spun dumneavoastră rolul pe care-l va juca fiecare membru al familiei voastre în regat… Astfel, năzuinţele dumneavoastră vor deveni realitate. Acum să vorbim şi despre năzuinţele voastre secrete.

— Ah, ah! Şopti d'Aumale foarte concentrat dar zâmbitor. Nu mă supăr dacă-mi spuneţi ceea ce n-am avut curajul să ne spunem până acum.

— Vă voi spune imediat, spuse ea sigură pe sine. În ceea ce-l priveşte pe şeful familiei, ducele Claude: este aproape sigur că el nu se va bucura de realizarea visurilor sale. Ducele are patruzeci de ani. În mod normal ar trebui să moară înaintea regelui Henric. Regele este viguros şi o poate duce încă mulţi ani… doar dacă vreun accident… Dar, domnule, de la început trebuie să stabilim ca acest accident să nu se producă, pentru ca el să trăiască cât o vrea Dumnezeu. Mă auziţi, domnule?

— Interesul nostru este să veghem asupra vieţii regelui. Vom veghea, fiţi sigură de acest lucru.

— Bun. Spuneam că ceea ce ducele Claude nu va reuşi să vadă, poate veţi avea dumneavoastră şansa să vedeţi, iar dacă nu, cel mai tânăr din familia dumneavoastră.

— Dar ce va vedea acest copil care încă nici nu s-a născut?

— Aceasta: regele Henric nu va avea urmaş. Asta-i treaba mea, spuse ea tăioasă. Burbonii, care deşi n-au moştenitori, devin ei înşişi moştenitorii coroanei, vor fi înlăturaţi, reduşi la neputinţă… Asta-i treaba dumneavoastră… Astfel încât când regele îşi va dormi somnul lui de veci alături de

strămoşi, acest copil, care încă nu s-a născut, va trebui să întindă mâna pentru a obţine coroana regală. Astfel se va realiza visul ducelui Claude, iar eu voi avea contribuţia mea în această chestiune. Nu-i aşa că sunt bine informată, domnule?

Contele d'Aumale zăpăcit, şopti:

— Cum de ştiţi toate aceste lucruri, doamnă?

— Să trecem acum la domnul cardinal Jean de Lorraine. Chiar şi el are nişte vise secrete despre care probabil că nu v-a vorbit niciodată, dar pe care eu le bănuiesc... El îşi va vedea visurile realizate. Spuneţi-i din partea mea, că poate să înceapă să se pregătească. La momentul potrivit, voi insista pe lângă rege pentru a lua o hotărâre favorabilă în sensul acesta. Ceea ce cardinalul Duprat n-a reuşit să obţină, va reuşi cardinalul Lorraine: va fi ales, cheile statului papal îi vor fi înmânate şi va deveni suveranul pontif al creştinătăţii... Iar eu voi contribui şi la realizarea acestui vis.

De data aceasta, contele d'Aumale o privi cu un soi de teamă. Nicolle de Savigny zâmbi şi continuă:

— Acum să trecem la dumneavoastră, domnule d'Aumale.

— Vă ascult, spuse contele impresionat.

— Domnule d'Aumale, vă veţi căsători cât de curând, spuse ea. Este şi un sfat prietenesc pe care vi-l dau... Veţi alege o soţie din marea nobilime, aşa cum se cade. Veţi alege o soţie foarte bogată... De altfel, chiar şi eu cunosc una sau două care au o avere fabuloasă. Vreţi să vi le prezint?

O clipă, contele păru că ezită, dar în cele din urmă refuză.

— Vă mulţumesc din suflet, doamnă. Într-adevăr m-am gândit şi eu să mă căsătoresc. Cred că mi-am găsit soţia ideală.

Pentru a doua oară, Nicolle de Savigny privi spre acea uşă ascunsă după perdea. Fără să mai insiste, ea continuă:

Tânăra pe care v-aţi ales-o ca soţie trebuie să fie foarte bogată...

— Foarte bogată, recunoscu contele.
— Asta este, spuse ea. Am să vă spun eu ce întrebuinţare să daţi acestei averi fabuloase.
— Aştept doamnă.
— Cu această avere vă puteţi forma o armată – contele tresări – cu ajutorul căreia veţi putea revendica drepturile pe care le aveţi asupra regatului Neapole.
Contele d'Aumale o privi atât de mirat, încât tânăra se opri pentru a întreba:
— M-am înşelat cumva?
— Puteţi continua, doamnă, răspunse d'Aumale uimit de o asemenea intuiţie, întrebându-se dacă nu cumva visează.
— Voi continua, spuse ea zâmbitoare. Voi interveni din nou pe lângă rege care nu se va opune proiectelor dumneavoastră.
— Ah, ah! Spuse contele, ai cărui ochi aruncau flăcări.
— Mai mult chiar: îl voi face pe rege să recunoască drepturile pe care le aveţi şi să vă ajute.
— Ah! Izbucni contele, nici nu cer atât de mult! Voi şti să mă descurc şi singur! Dacă-mi va recunoaşte şi drepturile pe care le am, în rest mă voi descurca singur.
— Mă angajez să vă ajut în această problemă, repetă Nicolle sigură pe ea.
— Dacă veţi face acest lucru pentru mine, doamnă… vă voi rămâne veşnic îndatorat!
— Absolut, spuse ea zâmbind. Se spune că sunteţi un căpitan de geniu. Dacă veţi avea acordul regelui, cucerirea regatului Neapole va fi ca un joc de copil pentru dumneavoastră… Dar nu vă veţi opri aici… Veţi continua cuceririle şi în restul Italiei… O veţi împărţi cu papa, unchiul dumneavoastră, sau o veţi păstra pentru dumneavoastră. Acest lucru vă priveşte personal. Rege al Italiei, veţi aştepta moartea regelui Franţei. Dacă va muri înaintea dumneavoastră, pe capul vostru vor străluci cele două coroane: a Franţei şi a Italiei. Dacă nu, fiul dumneavoastră, acest copil care încă nu s-a născut, se va

bucura de acest lucru. Astfel se va realiza propriul vostru vis… Iar eu, voi avea contribuţia mea şi în realizarea acestui de al treilea vis. Iată ce pot face pentru dumneavoastră şi familia dumneavoastră. Ce părere aveţi, domnule?

— Părerea mea, doamnă, este că sunt uimit! Strigă d'Aumale. Părerea mea este că sunteţi geniul tutelar al familiei noastre.

— Sunt convinsă că acum nu vi se vor părea prea excesive condiţiile pe care vi le voi pune, spuse ea fără ocolişuri.

— Vorbiţi, doamnă, spuse el hotărât. Oricare ar fi condiţiile dumneavoastră, eu subscriu dinainte în numele meu şi al familiei mele.

— Mai întâi, trebuie să mă ajutaţi să ajung în locul pe care mi-l doresc, spuse ea.

— Se înţelege. Apoi?

— Apoi, va trebui să fiu la înălţime la curte, unde vreau să fiu prezentată cât mai curând posibil. Nu am avere personală – iar, în momentul de faţă, nu vreau să recurg la generozitatea prinţului. Contez pe dumneavoastră în ceea ce priveşte venitul meu anual care nu vreau să fie mai mic de zece mii de franci. În plus, doresc să posed şi o bucată de pământ.

— Vă vom ceda pământurile noastre de la Joinville care aduc un venit anual de cincisprezece mii de franci.

— Ducesă de Joinville, nu sună aşa rău, spuse ea zâmbind, în timp ce ochii îi străluciră la auzul acelei sume. Dar nu vreau să-mi cedaţi. Nimeni nu trebuie să se întrebe de ce familia de Guise îşi vinde terenurile baroanei de Savigny. Este mai bine o vânzare, cu acte în ordine.

— Veţi avea toate actele necesare prin care se consemnează vânzarea.

— Bun. Apoi, în ziua în care veţi pune mâna pe putere, îmi veţi vărsa o pensie anuală de o sută de mii de franci. Această o voi obţine pe lângă celelalte pensii pe care regele mi le va stabili. Sper să nu vă încurce prea tare această pensie.

— Am înţeles. Mai departe? Întrebă contele.

Foarte serioasă, Nicolle continuă:

— Să nu uităm că tot acest edificiu l-am construit pe o ipoteză. Pentru ca toate aceste lucruri să devină realităţi, regele François va trebui să dispară. Acum trebuie să ne preocupe acest lucru, mai ales că nu ducem lipsă de ocazii. Dacă nu profitam de una dintre ele, poate alte ocazii nu se vor mai ivi. Ştiţi că regele merge zilnic pe drumul Corderie, în nişte condiţii…

— Ştiu, o întrerupse d'Aumale. Eu am fost cel ce l-am pus în gardă pe prinţ, de imprudenţa augustului său tată. Am considerat că trebuie să-i comunic prinţului acest lucru. N-am ezitat… Dar dumneavoastră, doamnă, de unde ştiţi?

— Prinţul mi-a spus… când eu încercam să-i demonstrez necesitatea dispariţiei rapide a tatălui său.

Contele se ridică grăbit şi cu glasul gâtuit de emoţie:

— Dar atunci?

Nicolle se ridică şi ea. Amândoi eram în picioare, faţă-n faţă. El, puţin palid, cu buzele tremurânde, cu ochii măriţi şi întrebători aţintiţi asupra tinerei.

— A fost de acord.

— Aţi obţinut consimţământul lui?

— Ah, dar n-a fost prea uşor!

— Sunteţi foarte puternică, doamnă. Dacă aţi obţinut un asemenea lucru din partea unui om atât de nehotărât şi neîncrezător cum este prinţul moştenitor, înseamnă că aveţi o influenţă teribilă asupra lui.

— Da, spuse ea foarte degajată. Când vreau să obţin ceva, nu mă las până nu-l obţin. Dar până la urmă reuşesc şi, la urma urmei, asta contează!

— Deci putem acţiona fără să mai pierdem vremea. Bănuiesc că v-aţi gândit la un om sigur, care să ducă la bun sfârşit planul nostru?

— Baronul de Ville, spuse ea fără ezitare.

— Bănuiam! Exclamă contele.

— Aveţi ceva împotriva lui?

Nicolle înţelese jena şi ezitarea contelui.

— N-am stabilit că totul va fi comun între noi? Vorbiţi fără ezitare. Dacă baronul se numără printre duşmanii dumneavoastră, din acest moment va fi şi al meu.

— Nu, doamnă, n-am nimic împotriva baronului, care nu face parte nici din grupul prietenilor mei, dar nici al duşmanilor. Dar trebuie să-i fac un reproş, dacă se poate numi reproş: baronul este omul prinţului moştenitor.

— Vă ascult, răspunse Nicolle gânditoare. Într-adevăr, este o problemă serioasă. Pe de altă parte, de Ville este un om îndemânatic, iar în ceea ce priveşte fidelitatea lui, putem fi liniştiţi. Nu trebuie să nesocotim aceste calităţi ale baronului.

— Oricât de îndemânatic şi fidel ar fi baronul, un accident, o indiscreţie a unuia dintre oamenii lui îl poate trăda. Doamnă, nu uitaţi că este foarte cunoscut. Trebuie să evităm ca bănuiala să planeze asupra prinţului în această afacere. Este în interesul nostru să-l acoperim cât putem. Va trebui să facem acest lucru, chiar şi în detrimentul propriei noastre securităţi.

— Atunci, nu văd cui am putea încredinţa această misiune.

— În schimb, eu ştiu, spuse contele sigur pe el. În plus, vom putea fi liniştiţi, căci cei ce vor îndeplini această misiune nu vor şti cu cine au de-a face, crezând că lucrează pentru contul lor. Va fi vorba despre un accident.

— Asta-i altceva, spuse ea cu indiferenţă. Această afacere vă interesează la fel ca şi pe mine şi, cum vă ştiu un om hotărât, de ce nu m-aş baza pe dumneavoastră?

Vizita contelui mai dură câteva minute, timp în care discutară din nou despre tratatul lor de alianţă. Se despărţiră încântaţi unul de celălalt.

Înfăşurat în mantia sa amplă, contele d'Aumale se reîntoarse la palatul Cluny, la unchiul său cardinalul. După plecarea contelui, Nicolle căzu pe gânduri.

Astfel, ea nu auzi când se deschise acea uşă ascunsă după perdea. În pragul uşii, apăru un bărbat, care se opri în

pragul ei. Acest bărbat era Alcyndore, deghizată în domnul Jean de Maubert. Un Jean de Maubert mai elegant ca niciodată şi acoperit de bijuterii şi pietre preţioase.

O clipă, Alcyndore îi aruncă Nicollei o privire dispreţuitoare, apoi se apropie de ea şi o atinse pe umăr.

— Văd că m-aţi uitat, doamnă.

— Scuzaţi-mă, domnule. Visam, se bâlbâi Nicolle tulburată.

— Visaţi, spuse Alcyndore zâmbind ironic; mai bine zis digeraţi… Plăcinta pe care aţi reuşit să i-o smulgeţi domnului de Guise este atât de mare, încât nu o puteţi mânca fără să depuneţi un oarecare efort. V-am prevenit că aşa se va întâmpla, dacă-mi urmaţi sfaturile. În această privinţă felicitările mele. Aţi dat dovadă de multă inteligenţă în executarea ordinelor mele, care nu erau tocmai uşor de executat fiindcă erau în contradicţie în anumite locuri cu instrucţiunile primite de la domnul de Ville, soţul dumneavoastră, pe care trebuie să-l menajaţi. Ah! Sunteţi o femeie foarte pricepută şi inteligentă!

— Sunteţi mulţumit de mine, domnule? Întrebă Nicolle cu un soi de timiditate.

Era extraordinară această timiditate pe care o manifesta acum, ea care era atât de rece faţă de soţ, atât de gingaşă faţă de amant şi atât de convingătoare şi hotărâtă faţă de contele d'Aumale.

— Foarte mulţumit, confirmă Alcyndore scotocindu-se într-o pungă. Vă rog să primiţi acest dar în semn de recunoştinţă.

Din pungă scoase o cutie, pe care o deschise. Pe o bucată de catifea şerpuia un colier de rubine enorme şi scânteietoare care parcă incendiaseră catifeaua pe care erau aşezate. Într-adevăr, era o bijuterie regală.

— Acest colier de rubine este foarte potrivit pentru o regină… Veţi deveni, cât de curând, aproape o regină.

Îi întinse cutia deschisă, analizând-o cu curiozitate pe Nicolle.

Lucru extraordinar care păru s-o uimească chiar şi pe Alcyndore fu acela că Nicolle nici măcar nu privi colierul. Mai mult: îl puse pe masă – sau mai degrabă îl aruncă – nu cu dispreţ aşa cum făcuse cu briliantele contelui d'Aumale, dar cu mânie.

Alcyndore se gândi că este vorba de vreun capriciu. Nedându-şi seama de adevăratul motiv al acelei atitudini bizare, Alcyndore spuse:

— Se pare că nu prea vă place această bijuterie. Probabil că nu vă daţi seama cât valorează. Priviţi-o… Priviţi-o bine… Acest colier valorează exact cincizeci de mii de franci… Ştiu că nu-i frumos să scoţi în evidenţă preţul unui cadou. Cu dumneavoastră, însă, nu trebuie să mă port chiar cu mănuşi. Ştiam că este singurul lucru care ar fi putut să vă impresioneze… Iată, acum că-i ştiţi valoarea, începeţi să-l priviţi cu alţi ochi.

Într-adevăr, Nicolle se îmbujora, ochii îi străluciră, zâmbetul îi înflori pe buze, în timp ce mângâia cu voluptate pietrele sângerii. Urmele acelei emoţii ciudate îi dispărură. Nicolle uită totul, chiar şi spaima pe care i-o inspira Alcyndore.

— În fine, acum vă recunosc! Dar să revenim la afacerea noastră, spuse ea. Aţi urmat cu stricteţe instrucţiunile mele… cu excepţia unui singur punct la care ţin foarte mult…

— Care anume?

— Atunci când aţi afirmat că regele Henric va trebui să domnească mult, răspunse cu răceală Alcyndore. Bănuiesc, că v-aţi înşelat asupra acestui punct.

— M-am înşelat! Se bâlbâi Nicolle speriată.

— Da, afirmă Alcyndore liniştită. Va trebui să profitaţi de timpul scurt în care veţi juca rolul de regină. Credeţi-mă, această domnie nu va dura mai mult de câteva luni. Regele Henric este bolnav, foarte bolnav.

— Deci l-aţi condamnat şi pe el, aşa cum l-aţi condamnat şi pe regele François? Mârâi Nicolle cu o voce răguşită.

— Dumnezeule! Exclamă Alcyndore calmă.

— Ah, strigă Nicolle disperată, luându-şi capul între mâini, ca şi cum ar fi simţit că îşi pierde minţile. Ah, dar cine sunteţi dumneavoastră, care dispuneţi de o avere fabuloasă şi de puteri misterioase? Cine sunteţi şi ce urmăriţi, de fapt?

— Am senzaţia că vă permiteţi cam mult, punându-mi o asemenea întrebare, spuse Alcyndore mândră.

— Şi de ce nu? Strigă Nicolle revoltată. Am tot dreptul să ştiu spre ce mă îndrept, căci dumneavoastră sunteţi stăpânul meu, iar eu nu pot acţiona decât la ordinele dumneavoastră. Până atunci, vă voi asculta orbeşte…

— Aveţi vreun motiv să vă plângeţi? O întrerupse Alcyndore. Uitaţi-vă înapoi şi gândiţi-vă câte lucruri aţi realizat în aceşti ultimi doi ani de când lucrăm împreună. Gândiţi-vă câte bogăţii aţi strâns în aceşti doi ani şi spuneţi-mi care stăpân, rege sau împărat v-ar fi oferit ceea ce eu v-am oferit.

— Aceste bogăţii mă neliniştesc, căci ceea ce îmi cereţi nu este proporţional cu ceea ce mi-aţi oferit… Ce reprezint eu pentru dumneavoastră? Un spion – ah! Să spunem lucrurilor pe nume!

— Un spion care vă informează despre tot ceea ce vă interesează. Asta-i tot. Un spion nu se plăteşte cu aceste sume fabuloase pe care dumneavoastră le daţi! M-am gândit şi am ajuns la concluzia că urmăriţi ca eu să îndeplinesc un lucru teribil… Acum îmi dau seama despre ce este vorba: vă bazaţi pe mine ca în momentul în care Henric ajunge rege, eu să-l omor!

— V-am mai spus-o şi v-o repet că sunteţi înzestrată cu o inteligenţă remarcabilă, o complimentă Alcyndore.

— Vedeţi bine că recunoaşteţi şi dumneavoastră! Spuse Nicolle cu violenţă. Ei bine, v-aţi înşelat… Acest lucru teribil nu-l pot face.

— Mâine va afla întreaga curte că aţi trăit sub un nume fals şi aţi practicat o meserie ruşinoasă. De ce aţi pălit?

Aşteptaţi, n-am terminat: prinţul va afla cum a căzut în mrejele dumneavoastră, datorită unor manevre necurate şi a complicităţii nobilului vostru soţ. Spuneaţi că v-am ajutat în această afacere? Ştiu acest lucru, foarte bine. Dar vă previn că n-aveţi voie să-mi pronunţaţi numele. Mai ştiu că nu veţi păţi mare lucru: probabil că aţi fi obligată să vă petreceţi restul existenţei în vreo mănăstire. Numai că înainte vi s-ar confisca toate bunurile… tot aurul… Aurul dumneavoastră atât de îndrăgit. Acest lucru ar fi groaznic pentru dumneavoastră, aţi înnebuni de supărare. N-am terminat. Înainte de-a fi închisă în această mănăstire, veţi fi obligată să mergeţi pe străzile oraşului: cu mâinile legate la spate, pe frunte cu o pancartă pe care stă scris cu litere de-o şchioapă infamia dumneavoastră, ar trebui să mergeţi încadrată de soldaţii comandantului. Mulţimea ar arunca în dumneavoastră cu noroi şi v-ar înjura. La fiecare încrucişare mai importantă, un călău v-ar biciui. În cele din urmă, aţi scăpa destul de uşor.

Pe măsură ce Alcyndore îi zugrăvea acel tablou, groaza Nicollei devenea din ce în ce mai mare. Acoperindu-şi ochii cu mâinile, ca şi cum ar fi vrut să scape de acea viziune de coşmar, Nicolle răcni:

— Iertare!

Alcyndore nu triumfă, deşi era sigură de izbândă.

— Adineauri, v-am admirat curajul cu care aţi evocat în faţa contelui d'Aumale securea călăului. Iar acum sunteţi speriată şi tremuraţi din toate încheieturile. Şi totuşi nu este vorba despre moarte. De altfel, moartea este preferabilă oricărei pedepse pe care aţi primi-o dacă nu v-aţi supune ordinelor mele.

Alcyndore se înfăşură în mantie şi ca şi cum n-ar mai fi fost nimic de adăugat:

— N-a sosit clipa când va trebui să acţionaţi. La momentul potrivit, vă voi da instrucţiunile necesare.

— La ordinele dumneavoastră, domnule.

— Până atunci, vă sfătuiesc să mă ţineţi la curent de tot ceea ce se petrece în jurul dumneavoastră, fie legat de prinţ, contele d'Aumale sau soţul vostru… Ştiţi unde să mă găsiţi: totdeauna în acelaşi loc… Dacă lipsesc cumva, totdeauna este cineva de încredere căruia îi puteţi transmite mesajul dumneavoastră.

Alcyndore se îndreptă spre uşă. Înainte de-a ieşi se întoarse şi zâmbind:

— Era să uit esenţialul: toate titlurile, pensiile şi beneficiile obţinute graţie generozităţii regelui vor rămâne ale dumneavoastră, orice s-ar întâmpla… Pensia de o sută de mii de franci promisă de contele d'Aumale va fi plătită de-a lungul întregii dumneavoastră vieţi. Din momentul în care regele Henri al II-lea ar muri, această pensie ar deveni de două sute de mii de franci… Eu sunt cel care vă garantează plata pensiei.

Acestea fiind spuse, Alcyndore ieşi.

O clipă, Nicolle rămase zăpăcită de avalanşa de pensii enorme pe care acest misterios personaj de Maubert i le promitea. Apoi, cuprinsă de un acces de furie teribilă, ea spuse:

— Bine ar fi să-ţi rupi gâtul, ispititor nenorocit! Îţi doresc să suferi pe jumătate cât sufăr eu, bărbat lipsit de inimă, căruia nu-i este ruşine să mă ameninţe! Îţi doresc să ajungi hrană la câini! Îţi doresc ca focurile iadului să te pârjolească!

Apoi, după ce lansă toate acele blesteme, se aruncă pe covor şi izbucni într-un plâns nervos:

— Nenorocita de mine! Nenorocita de mine! Ce am spus? Ce i-am dorit? Doamne Dumnezeule, parcă am înnebunit!

Apoi într-un strigăt de disperare:

— Dar dacă el moare, ce se va întâmpla cu mine?

XLII – GUILLEMETTE PIMPRENELLE.

Cavalerul Montauban privi pe fereastră în momentul în care Saint-André şi Roncherolles se întreţineau cu doamna Agadou.

Nu-i cunoştea pe cei doi favoriţi ai prinţului, nu-i văzuse niciodată până atunci. Păreau că discută destul de înflăcăraţi cu doamna Agadou.

Din nefericire, în momentul în care încerca să ghicească cuvintele celor doi, a apărut valetul hanului, trăgând după el un cal gata pregătit pentru Primerose.

Nu-i trebui mai mult; Montauban îşi părăsi în goană postul de observaţie, coborî scările într-un suflet, intră în grajd şi-şi pregăti propriul cal.

Langrogne văzând că stăpânul său şi-a părăsit postul de observaţie, se aşează el în locul lui.

Chiar în acel moment, Roncherolles îi întinse mâna doamnei Agadou, care îi întinse şi ea palma şi primi ceva. Pe de altă parte, şi doamna Agadou îi dădu ceva. După ce terminară schimbul de obiecte, doamna Agadou intră în casă şi închise uşa. Saint-André şi Roncherolles se îndepărtară şi-şi luară caii în primire.

Toată această scenă o urmări Langrogne cu un ochi distrat şi fără să-i acorde prea mare importanţă.

Dacă n-ar fi plecat în grabă, Montauban ar fi putut să fie martorul acelei scene, dându-şi seama cu siguranţă de schimbul făcut între cei doi. Doamna Agadou primi o pungă de bani şi dădu în schimb o cheie.

După cum am mai spus, Montauban se afla în acel moment în grajdurile hanului. Lângă el se afla şi frumoasa hangiţă Guillemette Pimprenelle.

Guillemette – care era una dintre cele mai ademenitoare hangiţe din cartier – avea în jur de douăzeci şi patru de ani şi era văduvă de un an de zile. Văduvia începuse s-o cam deranjeze, lucru destul de firesc la numai douăzeci şi patru de ani.

Guillemette era tânără, frumoasă, cu inimă lipsită de afecţiune, iar frumuseţea masculină şi graţia clientului său o impresionară favorabil. În plus, Langrogne îi făcu unele confidenţe, conjurând-o să nu spună nimănui de existenţa

lui Montauban în acel han. Ştiind toate aceste lucruri, nu ne vom mira că hangiţa îl urmă în grajd.

Ea nu putea spera nimic din partea cavalerului nostru, a cărui inimă bătea pentru altcineva. Ce-ar fi vrut ea oare? Să se căsătorească cu el? Guillemette îşi dădea seama de distanţa care există între ea, o sărmană hangiţă şi Montauban, descendent al unei ilustre familii. Spera să-i devină amantă? Era, însă prea mândră şi prea cinstită pentru a accepta un asemenea rol.

Fără să ştie, ea avea un suflet bun, simţind nevoia imperioasă să fie utilă. Guillemette se gândi că neputând fi soţia sau amanta cavalerului nostru, i-ar putea fi o prietenă devotată. Ea îl urmase pe Montauban în grajd, tocmai pentru ai propune acest rol modest.

În acest timp, Primerose coborî, încalecă şi plecă. Trecând prin faţa hanului, ea aruncă o privire indiferentă şi un zâmbet maliţios îi miji pe buze. Ea mergea spre poarta Saint-Martin, fără să se grăbească şi fără să privească înapoi. Nu se îndepărtă prea mult, până când apăru şi Montauban. Calul său, un animal minunat, îl urma ca un câine şi din când în când necheza de plăcere şi-şi privea stăpânul cu ochii lui mari şi inteligenţi.

Montauban privi, în primul rând, spre strada Baudrerie unde îi văzuse pe Roncherolles şi Saint-André. Aceştia însă plecaseră. Montauban se linişti. Apoi, o căută pe Primerose din priviri şi-i recunoscu de la distanţă pălăria ornată cu pene albe. Deodată figura sa se lumină, dar nu se grăbi să sară în şa: aştepta ca tânăra să se îndepărteze suficient, pentru ca nimeni să nu-şi dea seama că o urmăreşte.

Este de la sine înţeles că Guillemette nu-l părăsi o clipă, iar acum stătea în pragul uşii. Pe de altă parte, Montauban îşi imagina că nimeni nu-şi dăduse seama de secretul lui amoros. Astfel, nu-i veni să creadă când o auzi pe hangiţă spunându-i, zâmbind cu subînţeles:

— Grăbiţi-vă, domnule, căci altfel veţi pierde urma frumoasei voastre vecine.

Surpriza lui Montauban fu atât de mare, încât rămase fără glas.

Guillemette profită şi spuse mai departe:

— Deşi mă întreb de ce o urmăriţi, din moment ce n-aveţi curajul s-o abordaţi! Să ştiţi că faceţi o mare greşeală.

— Ia te uită, îmi vorbiţi exact ca valetul meu Langrogne, spuse Montauban dezarmat.

— Înseamnă că şi el vede lucrurile limpede ca şi mine. Urmaţi-mi sfatul, domnule: vorbiţi-i cu curaj. Fiţi sigur că nu vă va respinge.

— De unde ştiţi?

— Noi femeile, ştim aceste lucruri din instinct. Fiţi sigur că nu mă înşel: vă iubeşte, domnule!

Hangiţa zâmbea cu bunătate spunând aceste lucruri, dar vocea îi tremura uşor. Era puţin palidă, iar ochii îi înotau în lacrimi.

Montauban o privi atent. El care nu remarcase avansurile discrete pe care i le făcea hangiţa, de data aceasta îşi dădu seama de adevăr. Hoël era uimit, căci era un timid şi un modest. Cum era însă şi un mare sentimental, se simţi profund impresionat.

Luă mâna tinerei hangiţe – o mână mică, albă şi foarte îngrijită, pe care multe doamne i-ar fi invidiat-o – şi spuse cu căldură în glas:

— Doamnă Pimprenelle, sunteţi o femeie de treabă şi aveţi o inimă de aur. De acum înainte, mă veţi onora considerându-mă un prieten sigur şi devotat.

Se înclină şi sărută cu respect micuţa mână care tremura în mâinile cavalerului.

— Domnule, mergeţi cu bine şi urmaţi-mi sfatul. Mai devreme sau mai târziu, veţi vedea că n-a fost un sfat rău.

Spunând acestea, făcu o plecăciune şi se retrase în interiorul hanului. Rămase aşa gânditoare şi privind în gol. Nu plângea, chiar zâmbea înduioşător, gândindu-se la lucruri pe care numai ea le ştia. Când se ridică, într-un târziu, hangiţa şopti:

— Prietena lui! Bineînţeles, voi fi prietena lui până la moarte!

XLIII – PE DRUMUL SPRE BAGNOLET.

Montauban rămase pe loc. Mângâia nările calului care-şi sprijini capul pe umărul său şi o urmărea pe Guillemette care se îndepărta. Apoi, se scutură şi sări în şa.

În drum îl întâlni pe acel artist-poet pe care nu-l mai văzuse de la faimoasa bătălie. Pentru ajutorul acordat, îi era dator măcar cu un salut politicos. Îşi opri calul şi-l salută:

— Bună ziua, domnule Pontalais.

Pontalais, care-l văzu şi-l recunoscu pe cavalerul nostru, tresări, începu să-şi agite mâinile şi izbucni:

— De ce strigaţi aşa numele oamenilor pe stradă?

Îşi înfăşură bine mantia în jurul corpului şi se pregătea să se îndepărteze furios, când deodată cu voce înceată spuse:

— Unde mergeţi? Iarăşi vă băgaţi nasul unde nu trebuie, urmărind o anume amazoană pe care am văzut-o trecând? Urmaţi-mi sfatul: întoarce-ţi calul şi luaţi-o spre Universitate.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar în partea aceea am treabă, spuse politicos Montauban. Am şi întârziat. De aceea vă cer scuze, dar trebuie să vă părăsesc.

Într-adevăr, Montauban se îndepărtă.

În timpul acesta, Primerose ajunsese la poarta Saint-Martin. Montauban o urmărea de la distanţă. Era convins că ea nici nu-şi dădea seama că este urmărită, mai ales că nu privi nici măcar o dată în urma ei. Totuşi, Primerose care nu privi în urmă, şopti cu zâmbetul pe buze:

— Mă urmăreşte… Veghează tot timpul asupra mea.

Primerose ajunse la biserica Saint-Laurent pe care o depăşi. Pentru Montauban nu era prima dată când o urmărea, căci la un moment dat spuse:

— Bun, deci mergem la Bagnolet, după câte se pare. După ce trecem de Montfaucon, drumul este aproape gol… acolo voi intra în vorbă cu ea.

La Montfaucon, drumul o lua uşor spre dreapta. Montauban o pierdu din vedere pe cea pe care o urmărea. Dădu bice calului, nu fiindcă ar fi fost neliniştit, dar voia s-o prindă din urmă. Dorea din ce în ce mai mult să stea de vorbă cu ea.

Din nefericire, când o zări din nou pe Primerose, îşi dădu seama că se înşelase. Drumul nu era atât de gol, precum crezuse el. La marginea drumului, se înălţau case de ţară – este drept, destul de depărtate unele de altele.

Cavalerul nostru se gândi că după ce vor trece de Courtille, drumul va redeveni pustiu.

— Bun, voi aştepta să trecem de Courtille, îşi spuse el cu hotărâre.

Trecură şi de Courtille. Din nou, urmă câmpul pustiu, întinderi mari de pământ pe care erau plantaţi din loc în loc copaci.

Nici aici, Montauban nu intră în vorbă cu Primerose.

Tânăra avansa mereu şi nu privea deloc în urma ei. Din când, în când, mai ofta, manifestând o oarecare enervare. De ce oare ofta şi era nervoasă? Dacă i-am fi pus această întrebare, n-ar fi ştiut să răspundă. Ar fi fost chiar surprinsă că oftează, enervată. Nici nu-şi dădea seama în ce stare de spirit se află. Ofta şi era nervoasă fiindcă şi-ar fi dorit ca Montauban să intre în vorbă cu ea. Iată. Fiţi siguri că dacă i-am fi dezvăluit acea dorinţă ascunsă, s-ar fi supărat. Montauban, care nu putea ghici aceste lucruri, chiar îşi încetinea pasul, din când în când. Sub pretext că vroia să-şi pregătească un discurs cât mai convingător, Montauban amână momentul abordării frumoasei Primerose.

Astfel, Montauban îşi încetinea din ce în ce mai mult pasul, în timp ce Primerose mergea din ce în ce mai tare.

Brusc, drumul o lua spre stânga. Montauban n-o mai zări pe Primerose, dar fiind preocupat de discursul său, nu-şi dădu seama imediat. În acelaşi timp, nu auzi nici tropăitul unei trupe de cavalerie care venea în spatele lui.

La cincizeci de paşi în faţa Primerosei, drumul cotea din nou; în plus, în acel loc erau şi câţiva copaci. La acea cotitură a drumului, se afla cardinalul de Lorrain.

Avea un aer somptuos în acel costum de cavaler pe care-l purta cu mândrie.

Nu era singur. Mai întâi, avea vreo doisprezece oameni, care nu străluceau însă prin excese de bravură. Când pleca într-o expediţie, fie ea chiar amoroasă, îi plăcea să aibă o escortă puternică.

Thibaut şi Lubin erau şi ei în apropierea stăpânului lor, la marginea unui şanţ destul de adânc.

XLIV – PE DRUMUL SPRE BAGNOLET continuare.

Primerose apăru în zare.

Adresându-se lui Thibaut şi Lubin, cardinalul le recomandă:

— Nu uitaţi s-o urmăriţi după ce am terminat de discutat cu ea. Trebuie să aflu neapărat unde merge la Bagnolet. Să n-o pierdeţi, o clipă, din ochi.

Cu un gest autoritar le ordonă să se îndepărteze, iar el merse în întâmpinarea tinerei.

Cardinalul îşi opri calul la trei paşi distanţă de Primerose. Îşi scoase pălăria şi se înclină cu graţie. Primerose răspunse la salut cu răceală şi cu o voce hotărâtă spuse:

— Vreţi să-mi faceţi loc, vă rog?

— Cum să nu, doamnă, spuse cardinalul cu o politeţe exagerată. Îmi permiteţi totuşi să vă spun…

— Nu voi permite nimic nimănui, atâta vreme cât nu ştiu cu cine am onoarea, îl întrerupse Primerose.

Era atât de fermă şi demnă, încât cardinalul o admiră sincer:

— Dumnezeule, cât de frumoasă sunteţi!

Apoi cu o voce arzătoare:

— Cât de frumoasă sunteţi şi cât de mult vă iubesc! Ah, dacă aţi şti, dacă ai şti, copila mea, câtă pasiune trezeşte în mine privirea ta pură! Vrei avere? Vino, cu mine şi vei fi femeia cea mai de invidiat de pe acest pământ!

Cardinalul prinse căpăstrul calului frumoasei Primerose şi încerca s-o atragă înspre el. Tânăra căuta să se degajeze din strânsoare, în timp ce striga indignată:

— Sunteţi nebun! Sunteţi beat!

— Da, sunt nebun, beat! Nebun de pasiune! Beat de fericire! Gâfâi cardinalul care încerca s-o îmbrăţişeze. Dacă ai şti cine sunt, nu m-ai respinge astfel!

Ea se zbătea cu toată forţa. Primerose se mira că El nu intervenea pentru a-l pedepsi pe acel insolent aşa cum ar fi meritat. Pe de altă parte, nu se simţea în primejdie, fapt pentru care nu-l striga în ajutor. Continua să se zbată din răsputeri. În timp ce se abătea, tânăra strigă pe un ton dispreţuitor:

— Ştiu că sunteţi un laş şi asta mi-e de ajuns!

— Ah! Dumnezeule, cât zgomot pentru un nevinovat sărut! Nu vreţi să mi-l acordaţi de bună voie? Atunci, îl voi obţine cu forţa.

Se apropie din nou de tânără, încercă s-o înlănţuie cu braţele şi să-i fure acel sărut pe care nu vroia să i-l acorde de bună voie.

În timp ce se zbătea, ea îi descoperi pe oamenii din escorta cardinalului, pe care nu-i zărise până atunci. Unii dintre ei se aflau chiar lângă drum, deşi primiseră ordin să stea ascunşi după copaci. Imediat, înţelese că făceau parte din suita atacatorului, căruia vroiau să-i dea o mână de ajutor. De astă dată, Primerose îşi dădu seama că se află în mare pericol şi se pierdu toată. Fără să se gândească sau să-şi dea seama ea scoase un ţipăt jalnic:

— Ajutor, Hoël!

Vocea celui strigat răsună ca o fanfară:

— Iată-mă!

Primerose abia avu timp să se retragă pe marginea drumului.

Cu un zâmbet radios în colţul buzelor, ea văzu şi auzi…

Ea văzu ceva impetuos, irezistibil, ceva asemănător cu o furtună care ţâşneşte din pământ şi mătură totul în cale. Ea

auzi un zgomot puternic. Ea văzu calul cardinalului izbit cu putere şi ridicându-se pe picioarele din spate. Ea văzu o sabie lungă, lată, strălucind în razele soarelui. Şi auzi vocea iubitului care tuna:

— La o parte, domnule insultător de femei! La o parte, sau dacă nu sunteţi un om mort!

Palid, cu o sudoare rece pe frunte, cardinalul văzu vârful săbiei în dreptul pieptului său. Se dădu câţiva paşi înapoi şi mormăi:

— Hei, dar cine este acest nebun? Acest tâlhar la drumul mare?

— Pleacă de aici! Răcni Montauban.

Ochii tânărului aruncau flăcări, iar figura lui strălucitoare era atât de hotărâtă, încât cardinalul palid de frică şi simţind fiorii morţii, se retrase în faţa acelui grup înspăimântător format din cal şi călăreţul gata să ucidă.

Montauban îl lăsă în pace şi se întoarse spre tânără. Se priviră o clipă, amândoi zguduiţi de aceeaşi emoţie misterioasă. Se priviră ca şi cum nu s-ar mai fi văzut până atunci şi avură senzaţia că se cunoşteau din totdeauna. Îşi zâmbiră ca doi prieteni fericiţi că se revăd. Montauban se plecă în faţa ei şi cu o voce plină de blândeţe, spuse:

— Nu vă fie teamă.

— Acum nu-mi mai este teamă.

Primerose se înroşi: cuvântul „acum” i se păru extrem de îndrăzneţ şi extravagant.

Hoël tresări: oricât de modest ar fi fost, nu putea să nu fie şocat de semnificaţia acelui cuvânt.

Nu rostiră cuvinte de dragoste, dar declaraţia lor de dragoste fusese deja făcută. Totul dură doar două secunde. Fără să pronunţe un cuvânt în plus, îşi spuseseră tot ceea ce aveau de spus, se înţeleseră şi-şi legară pe vecie existenţa unuia de a celuilalt.

Montauban se întoarse şi zări impunătorul grup al cavalerilor care-l înconjurau pe acel senior pe care-l ameninţase.

Prin urmare, văzu grupul ameninţător şi înţelese că va trebui să le ţină piept într-o luptă disproporţionată. Se ridică în şa şi strigă cu vocea lui răsunătoare:

— Hei, n-aţi plecat încă? Trebuie să vă împing eu de la spate…

— Ştii cu cine vorbeşti? Spumegă cardinalul furios.

— Vorbesc cu un insolent căruia îi place să insulte femeile fără apărare şi care tremură şi se ascunde când se află în prezenţa unui bărbat adevărat!

— Prinde-ţi vagabondul! Urlă cardinalul.

Cei zece cavaleri care-l înconjurau nu aşteptau mai mult. Se repeziră cu toţii asupra lui Montauban. Tânărul nu stătu mult pe gânduri. Îşi trase calul de căpăstru, iar acesta făcu un salt înspăimântător. Izbucniră ţipete, urlete, blesteme.

În acel moment, răsări ca din pământ o apariţie fantastică îmbrăcată în roşu şi incitând oamenii la luptă. Acest bărbat – căci despre un bărbat era vorba – tună:

— Soseşte prinţul moştenitor. În câteva minute va fi aici.

Cardinalul tresări şi palid de frică, bâlbâi:

— Prinţul! Drace, uitasem de el!

Cardinalul încercă să-l privească pe noul venit, dar necunoscutul era înfăşurat în mantaua lui roşie, încât era imposibil de recunoscut.

Rămase înmărmurit, neştiind ce hotărâre să ia. Omul în roşu înţelese nedumerirea cardinalului.

— Ascultaţi, spuse el grăbit, cu toată gălăgia pe care o fac toţi aceşti luptători, se aud tropotele cailor din escorta prinţului moştenitor.

Cardinalul ciuli urechile şi recunoscu că necunoscutul grăieşte adevărat: se auzea zgomotul surd al unei cavalcade care se apropia. Necunoscutul adăugă:

— Prinţul o urmăreşte tot pe nobila domnişoară de colo!

Cardinalul nu-l mai asculta şi o luă de-a dreptul pe câmp, fără să bage în seamă obstacolele care-i apăreau înainte. Înainte de-a fugi, scoase o fluierătură stridentă.

Montauban se năpusti direct în asaltatorii săi.

Trecu ca o vijelie pe lângă acel necunoscut care nu-şi mai ascundea faţa şi care rămase pe marginea şanţului, o luă de-a dreptul pe câmp în urmărirea escortei cardinalului, vociferând:

— Opriţi-vă! Laşilor! Opriţi-vă! Întoarceţi-vă! Ah! Mizerabililor!

XLV – PE DRUMUL SPRE BAGNOLET continuare.

Să-l lăsăm acum pe Montauban să fugă în urma cardinalului care-l auzea, dar care nu vroia să se oprească.

Necunoscutul în roşu nu-şi mai ascundea faţa. Acea figură palidă era a actorului-poet, şef de trupă, Pontalais. Cel care cu câteva minute mai devreme îl sfătuise pe Montauban să meargă spre Universitate. Pontalais era furios, deşi această atitudine nu se justifica prin nimic. Deci Pontalais îl zări pe Montauban pornind în urmărirea fugarilor şi spuse:

— Eram sigur! M-am gândit eu că acest viteaz nu v-a rezista tentaţiei şi-i va pune pe fugă pe asaltatorii lui. Acum a plecat. Să dea Domnul să nu se întoarcă înainte ca prinţul să fi trecut pe aici, căci atunci nu-l voi mai putea apăra.

O clipă, rămase pe gânduri, după care izbucni mai furios ca oricând:

— Ah, ce nebun sunt! Ce ghinion să-l întâlnesc pe individul ăsta. Am crezut că este un om, şi nu o fiară aşa cum sunt majoritatea celor care cuvântă. A trebuit să se poarte cu „mine ca şi cum şi eu aş fi fost un om şi astfel m-a cuprins devotamentul pentru el! Să mă ia dracu şi astfel voi evita securea călăului!

În timp ce gândea astfel, la cotitura drumului apăru un cavaler. Era însuşi prinţul moştenitor. Deşi era tot înfăşurat în mantie, Pontalais îl recunoscu imediat şi spuse ca pentru sine:

— Dumnezeule, era şi timpul, simţeam eu asta! Fără ajutorul meu, acest zmeu de cavaler ar fi fost prins de către oamenii prinţului şi ai cardinalului!

Gândind astfel, dispăru în grabă fără ca cineva să poată spune pe unde se eclipsase.

Primerose rămăsese pe loc şi aştepta întoarcerea lui Montauban, care n-ar fi trebuit să mai întârzie mult. Din cauza copacilor, nu putea vedea ce se întâmplase cu cavalerul ei, dar avu senzaţia că aude o nouă luptă. Fiind foarte neliniştită şi nervoasă, înainta uşor, nevrând să se îndepărteze prea mult de locul cu pricina.

În acea clipă, apăru prinţul. Henric călărea singur, în faţă.

Roncherolles şi Saint-André neputând merge alături de prinţ, erau în urma lui.

Apoi, urma de Ville care părea foarte îngândurat şi supărat. Proasta lui dispoziţie se datora prinţului care nu-i făcuse o primire prea prietenoasă, sfătuindu-l să se retragă pentru un timp.

De Ville era urmat de Quinténasse şi Boucassin, care nu călăreau unul în spatele celuilalt, conform obiceiului lor. Mergeau unul lângă altul şi-şi aruncau priviri ameninţătoare; se spionau reciproc mai mult ca oricând.

În sfârşit, în spatele tuturor acestora urmau încă vreo doisprezece oameni.

Zărind-o pe Primerose, prinţul îşi încetini mersul pentru a sta în spatele acesteia cât mai mult posibil. În acelaşi timp, îşi descoperi faţa.

Primerose nu privi înapoi, dar îşi dădu seama că cei ce veneau în spatele ei încetiniseră pasul. Tânăra se opri la marginea drumului, fiindcă dorinţa ei cea mare era să-l revadă pe cavalerul de Montauban.

Prinţul se văzu nevoit să-şi continue drumul. Trecând pe lângă ea, îşi ridică pălăria şi salută galant. Tânăra răspunse cu răceală acelui salut. Roncherolles şi Saint-André salutară şi ei. Imediat în urma lor, de Ville, care nu-i pierdea din ochi, salută şi el. Restul escortei se afla încă departe de restul grupului.

În străfundul sufletului său, prinţul era nervos, şi trebuie să recunoaştem că avea şi de ce: făcuse un drum atât de lung, iar acum trebuia să se mulţumească doar cu o privire aruncată în treacăt, ceea ce era mult prea puţin pentru un

îndrăgostit. După câţiva metri, se opri, dorind din tot sufletul s-o abordeze pe tânără. Oare va ceda tentaţiei? Era însă supravegheat atât de Roncherolles şi Saint-André, cât şi de Ville. Se apropiară de prinţ.

— Vreţi să-mi spuneţi ceva?

— Mai încolo, monseniore, mai încolo, şopti Roncherolles cu un zâmbet promiţător.

— Drace, am putea cădea la o învoială, iar ei ar rata totul! Spuse enigmatic Saint-André.

Aruncă o privire în spatele lui atât de echivocă, încât nu se putea şti dacă era îndreptată înspre tânăra care nu se mişcase din locul ei, sau înspre de Ville care stătea la pândă. Prinţul crezu că privirea îi era destinată tinerei.

Cu speranţa în suflet, plecă mai departe. În schimb, de Ville avu senzaţia că privirea îi era destinată lui. În dreptul lui, se afla o căpiţă de fân destul de înaltă, după care s-ar fi putut ascunde. În loc să-şi continue drumul, se aşeză în spatele căpiţei.

Quinténasse şi Boucassin soseau şi ei şi le făcu semn să-l urmeze.

De Ville sări de pe cal şi cu un gest imperios le porunci locotenenţilor lui să rămână pe loc. În apropierea căpiţei de fân era şi un şanţ îngust şi adânc, exact de ceea ce avea nevoie de Ville. Sări în interiorul lui şi începu să fugă în direcţia urmată de prinţ, fără ca cineva să-l poată vedea.

Prinţul nu înaintase prea mult. Nerăbdător să afle noutăţi de la fidelii lui, se opri la prima cotitură a drumului. Nici nu avu timp să-şi formuleze întrebarea, până când Roncherolles îl anunţă triumfal:

— Monseniore, în seara aceasta veţi putea pătrunde în iatacul frumoasei voastre iubite!

— Sper că acum, monseniorul, înţelege că n-avea rost s-o abordeze în mijlocul drumului, dând naştere la unele bănuieli! Adăugă şi Saint-André.

— Iată cheia paradisului! Continuă Roncherolles zâmbitor.

Spunând acestea, scoase din buzunar cheia pe care i-o dăduse doamna Agadou, în schimbul unui săculeţ cu bani. Prinţul o luă cu o mână tremurândă şi în culmea fericirii strigă:

— Această bătrână despre care de Ville spunea că este incoruptibilă, în cele din urmă s-a lăsat coruptă?

— Ei monseniore! Spuse Roncherolles cinic. Incoruptibilitatea dispare când este vorba despre bani.

— Scrupulele acelei bătrâne vrăjitoare au dispărut când i-am pus în palmă zece mii de franci, preciza Saint-André.

— Bucuria care m-a cuprins m-a făcut să uit devotamentul pe care l-aţi manifestat faţă de mine. Dumnezeule, n-aş vrea ca prietenii mei să se ruineze din pricina mea. Mâine să treceţi pe la trezorerie şi veţi primi înapoi cei „douăzeci” de mii de franci pe care i-aţi avansat pentru mine… Să nu credeţi că recunoştinţa mea se va opri aici.

Îi felicită din nou şi-şi continuară drumul.

— Nouă mii de franci beneficiu! Ce părere ai?

— Este nemaipomenit, recunoscu Roncherolles încântat.

De Ville auzi întreaga conversaţie a celor trei şi lăsă să se îndepărteze întregul convoi. Ştia prea bine unde-i putea regăsi căci prinţul hotărâse să traverseze satul Bagnolet şi să se întoarcă prin Belleville. Când nu mai văzu pe nimeni pe drum, ieşi din ascunzătoare. Era palid şi crispat. O furie teribilă îl cuprinse. Întinse un pumn ameninţător în direcţia celor care se îndepărtau; apoi, spuse la adresa lui Roncherolles şi Saint-André:

— Sunteţi nişte diavoli şi tare m-aş bucura de v-aţi frânge oasele!

Căzu pe gânduri, şi cu un zâmbet sfidător hotărî: „Diavolilor, nu veţi da nimănui nimic. Eu sunt cel care voi înlesni întâlnirea prinţului cu frumoasa noastră, dar numai în momentul în care Nicolle nu va risca nimic… Până atunci, în seara aceasta veţi găsi colivia goală… Fiindcă această frumoasă rândunică tot mi-a ieşit în cale, de ce n-aş pune mâna pe ea… Şi asta voi face!”

Se întoarse înspre Primerose, dar exclamă furios:

— Ce blestem! Din nou Montauban! Am senzaţia că diavolul îşi bagă coada în afacerea aceasta!

Sări grăbit în fundul şanţului, cu convingerea că fusese văzut şi recunoscut de către cavaler.

Acesta din urmă nici nu-l zărise şi n-avea ochi pentru altcineva decât pentru Primerose.

— Iertaţi-mă, spuse Hoël cu acea voce blândă şi mângâietoare. Am dispărut ca un nebun, fără să mă gândesc că vă puteam lăsa pradă altor pericole.

Primerose zâmbi.

— Ştiam că nu veţi merge prea departe şi în plus, v-am aşteptat.

Tăcură pentru o clipă. În schimb, se înţeleseră de minune din priviri, ajungând chiar şi la o concluzie:

— Trebuie să ştiţi că sunt o fată fără nume, spuse Primerose.

Hoël nu ezită o clipă. Privirea lui deveni şi mai mângâietoare, iar vocea şi mai blândă şi învăluitoare.

— Îl veţi avea pe al meu, cel de Montauban. Nici o femeie din cele ce au avut onoarea să poarte acest nume n-a fost mai demnă decât dumneavoastră ca să-l poarte.

— Sunt o făptură fără nume, crescută din milă şi nu posed nici cea mai mică avere.

— Iar eu sunt sărac ca Iov din Sfânta Scriptură. În general, n-am nimic să-mi reproşez! Ei bine, ne vom uni sărăciile noastre şi vom descoperi în noi asemenea resurse încât vom putea ignora bogăţia! De altfel, posed asta şi îşi mângâie mânerul săbiei şi asta îşi duse mâna spre frunte şi inimă. Ce dracu, voi găsi eu un stăpân puternic care mă va aprecia la justa mea valoare. Iată: am o scrisoare care mă recomandă însuşi cardinalului de Lorraine. Până acum am ezitat să merg la el, dar de acum nu voi mai ezita şi mă voi prezenta în faţa lui.

— Trebuie să mergeţi la cardinal, spuse tânăra. Cu siguranţă vă va primi foarte bine. Se spune că este bogat şi

puternic şi ar putea să vă ajute. Sunt convinsă că o va face! Orice senior, fie el şi regele, ar fi încântat să aibă un braţ atât de puternic ca al dumneavoastră!

— Bineînţeles. Nu mai târziu de mâine, mă voi prezenta în faţa cardinalului.

Nici tânărul, dar nici tânăra nu bănuiau că acel personaj pe care-l izgoniseră era însuşi cardinalul.

XLVI – LOGODNA.

Fără să-şi dea seama, se apropiară unul de celălalt. Se ţineau de mână cu tandreţe. Tânăra plecă capul spre el şi se sărutară. Sărutul de logodnă. Primerose se îndreptă încetişor şi zâmbind.

— V-am prevenit că sunt o fată fără nume şi fără avere. Nu trebuie să credeţi, însă, că sunt singură şi abandonată pe lumea asta. Am fost adunată de pe drumuri şi crescută de o femeie minunată care mă iubeşte ca pe propria ei fiică.

Cu o imperceptibilă ezitare, care nu scăpă auzului fin a lui Montauban care-i sorbea fiecare cuvinţel, tânăra rectifică:

— Cel puţin aşa cred… Da, vreau să cred acest lucru… Această femeie nemaipomenită are o fată care mă iubeşte ca o soră şi pe care eu o iubesc din tot sufletul.

După o nouă ezitare, adăugă:

— Are şi un fiu… pe care cred că-l cunoaşteţi… Nu l-aţi văzut la mine în cameră?

— Domnul de Maubert! Strigă Montauban.

— Îl cunoaşteţi? Se miră tânăra.

— Nu mai departe de ieri m-a salvat de la moarte, recunoscu Montauban.

Şi privind-o drept în ochi:

— Ah, domnul de Maubert este deci fratele dumneavoastră?

Fără voia lui, Hoël pronunţă aceste cuvinte mai apăsat.

Primerose simţi acest lucru, dar nici nu clipi, susţinând privirea îndrăgostitului. Primerose continuă să zâmbească. Poate că Montauban va continua cu întrebări stânjenitoare.

Văzând-o atât de calmă, adăugă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat:

— Deci doamna care v-a cules de pe drumuri şi v-a crescut este doamna de Bagnolet?

— Chiar ea. O cunoaşteţi?

— Nu, dar l-am auzit pe domnul de Maubert vorbind despre ea, răspunse Montauban care nu minţea.

Cavalerul continua să fie la fel de zâmbitor şi tandru. În realitate, însă era foarte tulburat. „De ce oare această doamnă de Bagnolet, atât de bogată şi care o iubeşte atât de mult, o lasă singură la această oribilă vrăjitoare Agadou, care-i capabilă de orice? De ce nu stă cu ea la Paris sau la castelul ei din Bagnolet?”

— Fiindcă am pornit pe această cale, trebuie să-i cer doamnei de Bagnolet consimţământul. Sper că nu va avea nimic împotrivă, căci în repetate rânduri m-a asigurat că n-are nici un drept asupra mea şi sunt liberă să acţionez după bunul meu plac. Oricum, aş fi o ingrată dacă n-aş ţine cont şi de părerea ei.

— N-aveţi senzaţia că trebuie să acţionaţi cât se poate de repede în acest sens?

— Dumneavoastră sunteţi stăpânul, spuse ea. Tot ceea ce faceţi dumneavoastră este bun făcut, iar dorinţa voastră este şi a mea.

Aceste cuvinte le pronunţă cu o asemenea încredere încât întreaga ei fiinţă fu străbătută de o bucurie puternică şi dulce.

— Pentru mine nu mai există altă stăpână cu excepţia voastră, se bâlbâi el cu o plecăciune.

— Este timpul să plecăm, spuse Montauban.

Totuşi, nu se mişcă din loc şi privi atent în jurul lui.

— Ce căutaţi? Întrebă Primerose.

— Mi s-a părut... Spuneţi-mi, n-aţi văzut pe nimeni la marginea acelui şanţ? Un diavol înfăşurat într-o mantie roşie?

— Nu v-am văzut decât pe dumneavoastră.

Montauban tresări din nou la auzul acelor cuvinte pronunţate cu atâta dragoste.

De astă dată, plecară. Montauban privi în urma lui de mai multe ori, dar nu zări pe nimeni.

„Ce ciudat! Când i-am pus pe fugă pe oamenii acelui insolent, am fost sigur că-l recunosc pe domnul de Pontalais”, gândi el.

XLVII – DE VILLE SE PREGĂTEŞTE DE ATAC.

În momentul în care cei doi îndrăgostiţi se îndepărtară, Pontalais apăru la marginea drumului. Parcă ar fi răsărit din pământ! O clipă rămase pe gânduri, privind în direcţia celor doi îndrăgostiţi. De astă dată, nu mai părea nervos.

— Amândoi erau drăguţi! Sărmanii copii! În naivitatea lor, îşi închipuie că nu vor întâmpina nici un obstacol în calea fericirii lor! Nu-şi imaginează că în jurul fericirii lor dau târcoale animalele şi păsările de pradă nerăbdătoare s-o sfâşie! Sărmanii, sărmanii copii!

În timp ce pronunţă acele cuvinte, tresări. Puţin mai departe îl zări pe de Ville. Dintr-un salt, se adăposti din nou în şanţ, care era destul de adânc.

Pe de altă parte, de Ville zărindu-l pe Montauban se ascunse tot în şanţ. Nici măcar nu se gândi să-l provoace la luptă pe acel bărbat pe care-l ura atât de mult. Era convins că în ceea ce priveşte puterea, nu se putea măsura cu el şi nu dorea o nouă umilinţă.

În acel moment, cavalerul nostru o aborda pe Primerose.

În ascunzătoarea sa, de Ville făcea spume, mârâia furios şi-şi căuta o poziţie prielnică pentru a-i urmări. Ochii săi căzură pe tânără. O privi cu atâta intensitate, încât nu mai văzu nimic în faţa ochilor. Era ca o vrajă. Avu senzaţia că un eveniment hotărâtor se produce în viaţa lui. Cu riscul de-a fi văzut, se ridică în şanţ, gâfâind, cu ochii înflăcăraţi şi vorbind ca pentru sine:

— Aceasta-i Primerose care l-a vrăjit pe monsenior! Cum de n-am remarcat-o până acum? Atâta frumuseţe, tinereţe şi puritate într-o singură persoană! Pe această fiinţă suavă

visează prinţul cel destrăbălat s-o pângărească! Deci asta trebuia eu să-i pun la dispoziţie! Drace, numai să vină! Numai să îndrăznească cineva s-o atingă!

Sălbatic, cu ochii înflăcăraţi şi cu un gest elocvent îşi scoase pumnalul ameninţător.

Montauban trecu pe lângă şanţ, fără să-şi dea seama că se ascundea cineva acolo. În acel moment, discutau despre doamna Bagnolet, unde Primerose urma să-şi petreacă după-amiaza.

De Ville îi lăsă să se îndepărteze, ieşi din şanţ şi cu pumnul strâns şi ameninţător spuse:

— Ah, vagabondule, din acest motiv te urăsc atât de tare încă din prima clipă în care te-am văzut. Drace, am simţit eu că-mi eşti rival! Ah, te iubeşte şi vrei să-i ceri consimţământul doamnei de Bagnolet! Ei bine, fie. Dar încă n-ai obţinut nimic! Acum, se va da lupta cea mare între noi doi, până ce unul dintre noi va crăpa! Tu vei fi acela! Îţi voi sfârteca pieptul cu pumnalul şi-ţi voi smulge inima pe care o voi arunca la porci!

Aceste cuvinte îngrozitoare le pronunţă cu voce tare, ca şi cum ar fi vrut să-l înjunghie pe cel pe care-l ura atât de mult, dar care era prea departe ca să-l audă.

În acea clipă, Pontalais îl văzu, auzi şi sări în şanţ, unde se ascunse.

De Ville nu rămase pe loc. Se îndreptă spre locul în care îi lăsase pe Quinténasse şi Boucassin. Era atât de absorbit de propriile-i gânduri, încât nu-şi dădu seama că cei doi dispăruseră.

Cât despre Pontalais, el îşi continuă drumul prin şanţ în aceeaşi direcţie cu de Ville. Îşi reluă acel aer furios şi continuă să înjure în gând.

Pontalais nu se lăsa impresionat de diversele rădăcini şi bolovani ce-i ieşeau în cale în şanţ.

— Hei, dar asta ce mai este? Strigă el deodată.

Nu era altceva decât o pungă plină cu bani peste care dădu printr-o fericită întâmplare. O cântări din ochi şi o

băgă mulţumit în buzunar spunându-şi: „Dintr-un artist cinstit, iată ce-am ajuns: un aventurier. Cu siguranţă, zeul Mercur, zeul aventurierilor, ştiind cât de sărac sunt, mi-a venit în ajutor. Să ne însuşim ceea ce am găsit, iar mai târziu voi verifica dacă zeul meu a fost generos sau zgârcit.”

Îşi continuă drumul. Prinzând gustul banilor, acum se uita în toate părţile cu speranţa de-a mai găsi o pungă plină cu bani.

În timp ce mergea, de Ville îşi făcea planuri şi-i căuta din priviri pe Quinténasse şi Boucassin. Îşi dădu seama că dispăruseră. Scoase din buzunar un mic fluier şi scoase un sunet prelung.

Nu trecu mult, până când Boucassin şi Quinténasse apărură pe drum.

De Ville le spuse pe un ton poruncitor, privindu-i drept în ochi:

— Ascultaţi-mă. Mi-am dat seama, este drept cam târziu, că am făcut o mare prostie, spunându-vă că cel ce-l va prinde pe Montauban va deveni şeful celuilalt. Anulez această promisiune.

— Şi cei zece mii de franci? Se interesă neliniştit Quinténasse.

— Cei zece mii de franci rămân, îl asigură de Ville. Numai că nu ne vom mai ocupa de Montauban. Acum va trebui s-o urmăriţi pe tânără şi s-o răpiţi. Beţivilor, cine v-a permis să zâmbiţi? Pentru acest lucru vă promit drept recompensă zece mii de franci, dar să ştiţi că nu va fi lucru uşor. Ca să nu vă mai geloziţi, veţi acţiona împreună, iar banii îi voi împărţi în mod egal între voi.

— Am înţeles, domnule baron, acceptă Quinténasse. Dacă vom primi aceeaşi sumă de bani, ne vom aranja ca şi munca să fie împărţită în mod egal. Nu-i aşa amice?

— Bineînţeles, micuţule, încuviinţă Boucassin.

— Când vom pune mâna pe puicuţă o vom duce direct la prinţ care…

— Mizerabile! Îl întrerupse de Ville furios. Dacă te mai aud vorbind de prinţ şi de această tânără, îţi înfig pumnalul acesta în inimă, tună de Ville mânios şi gelos.

Câteva secunde, îşi făcu un mic plan în minte, după care, le explică cu lux de amănunte ce aveau de făcut. Cei doi îl ascultară cu sfinţenie. Apoi Quinténasse rezumă:

— Deci trebuie să punem mâna pe puicuţă fără s-o brutalizăm, dar în acelaşi timp s-o legăm bine, s-o aşezăm într-o caleaşcă şi să vi-o aducem. Asta-i o treabă pe care ar face-o oricine!

— În seara asta, va fi la dumneavoastră, afirmă şi Boucassin.

— Şi fiecare dintre voi va câştiga câte cinci mii de franci.

— O secundă, domnule baron, spuse Quinténasse dintr-o dată neliniştit. Este de la sine înţeles că dumneavoastră vă veţi ocupa de Montauban!

— V-am explicat cum vreau să mă debarasez de el, îl asigură de Ville. Vă asigur că el nu va fi prin apropiere. Asta-i treaba mea.

Scoase o pungă de bani din buzunar şi le-o întinse, spunând:

— Pentru diversele cheltuieli care ar putea surveni. Bineînţeles că banii aceştia sunt în plus faţă de ceea ce v-am promis.

Le mai dădu câteva sfaturi celor doi care deveneau din ce în ce mai speriaţi, datorită stării de spirit a stăpânului lor care-şi înfipse pintenii în burta armăsarului. Acesta ţâşni ca o săgeată de-a lungul câmpiilor.

XLVIII – ÎN URMĂRIREA PRIMEROSEI.

După ce se îndepărtă baronul, Boucassin spuse:

— Am senzaţia că domnul baron şi-a pierdut bunul simţ.

— Spune mai degrabă că este îndrăgostit lulea, rectifică Quinténasse, ridicând din umeri.

— Haide să împărţim! Strigă deodată Boucassin.

— S-o caut! Oare am pierdut-o? Ah! Nenorocitul de mine! Ah, nu, iată c-am găsit-o!

Şi scoase fericit punga primită din partea baronului, împărţiră banii cât se poate de repede şi corect, astfel încât nu se iscară discuţii. Apoi, săriră în şa şi porniră la pas, unul lângă altul.

Când cei doi dispărură, Pontalais reapăru. Se aşeză pe marginea şanţului, îşi încrucişa picioarele sale lungi şi subţiri, şi spuse furios:

— Ce dreptate aveam când spuneam că păsările de pradă dau târcoale celor doi îndrăgostiţi! Ştiam doar doi: cardinalul de Lorraine şi prinţul Henric. Şi iată că a apărut şi un al treilea care mi se pare cel mai de temut: acest nemernic de Ville… Mai este şi această Alcyndore care fără să vrea ar putea face mult rău. Apoi, căzu pe gânduri şi după mult timp, spuse:

— Fiindcă am avut proasta inspiraţie să-mi atribui un rol în această piesă care se desfăşoară în jurul meu trebuie să merg până la capăt şi să fac în aşa fel încât această dramă care se anunţă s-o transform într-o comedie… Să verificăm, mai întâi, dacă situaţia mea financiară îmi va permite unele cheltuieli pe care le necesită orice piesă.

Scoase din buzunar punga pe care o găsise în şanţ. Verifică conţinutul. Cu siguranţă era vorba de mulţi bani, căci şopti satisfăcut:

— Trei luni de acum încolo nu mai am probleme! Mercur a ştiut el ce face. Binecuvântat fie fiul lui Jupiter!

Se ridică şi făcu câţiva paşi. Puţin mai departe, se aflau cei doi catâri ai lui Thibaut şi Lubin, pe care nimeni nu-i băgase în seamă până atunci. Pontalais ştia că se aflau acolo, căci merse direct la catâri.

Ca un adevărat cunoscător, îi examină şi şi-l alese pe cel mai bun. Pe spatele catârilor descoperi doi saci de pânză. Pipăi sacii şi începu să zâmbească mulţumit:

— Pateu, pâine şi trei sticluţe! Din câte îmi dau seama cel ce călărea acest catâr era tare prevăzător!

Apoi, descoperi şi pe celălalt catâr doi saci identici, şi le verifică conţinutul.

— Un pui, o pâine şi alte trei sticluţe de vin! Strigă el încântat.

Nu ezită o clipă. Luă ceilalţi doi saci şi-i agăţă de catârul pe care şi-l alesese şi-şi spuse:

— Abundenţa de bunuri nu strică nimănui!

Parcă mi-au căzut toate din cer: bani, un catâr, provizii! Niciodată n-am început o expediţie în condiţii atât de bune! Dacă aş pune la îndoială succesul acţiunii mele, ar însemna să pun la îndoială însăşi bunătatea divină. Îşi încălecă catârul şi porni direct spre satul Bagnolet.

Deodată, după plecarea lui Pontalais, apărură alte două capete speriate, palide şi foarte precaute. Două perechi de ochi rotunzi scrutară împrejurimile cu o nelinişte vădită.

— Mai vezi pe cineva? Spuse o voce speriată.

— Cred că putem risca, răspunse o altă voce la fel de speriată.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur!

— Să mergem spre sat, oftă Thibaut resemnat.

Cei doi călugări, sprijinindu-se unul de celălalt, porniră şi ei spre satul Bagnolet.

SFÂRŞIT